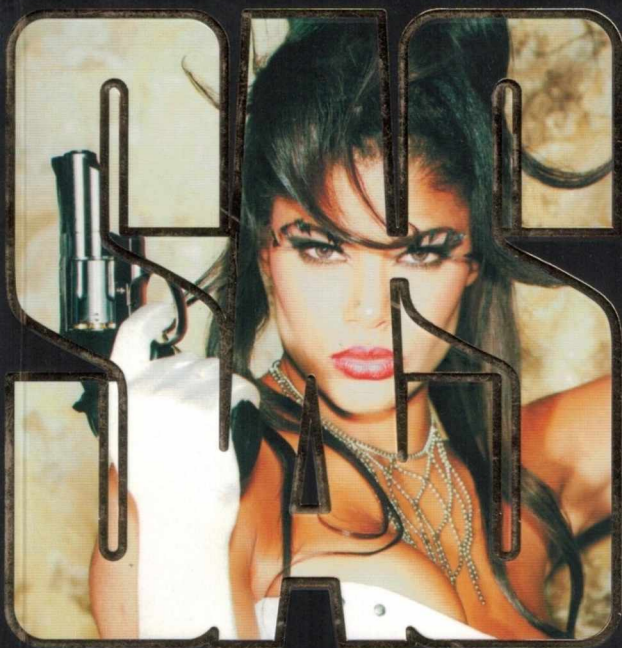

HAOS LA KABUL 1

Misiune imposibilă: asasinarea preşedintelui Karzai. Malko a greşit acceptând-o

GERARD DE VILLIERS

METEOR PUBLISHING

Gérard de Villiers

HAOS LA KABUL
(1)

Redactor: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Foto coperta I: *Christophe Mourthé*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original: ***SAUVE-QUI-PEUT À KABOUL (I)***
Copyright © Éditions Gérard de Villiers, Paris

© 2014 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VILLIERS, GÉRARD de
SAS - Haos la Kabul / Gérard de Villiers ;
trad.: Eugen Damian ;
red.: Ioana Bârzeanu. - București : Meteor Publishing, 2014-
vol.
ISBN 978-606-8469-78-2
Vol. 1. - 2014. - ISBN 978-606-8469-79-9

I. Damian, Eugen (trad.)
II. Bârzeanu, Ioana (red.)

821.133.1-312.4=135.1

Gérard de Villiers

HAOS LA KABUL

(1)

Traducere din limba franceză
de *Eugen Damian*

METEOR PUBLISHING

CAPITOLUL I

Soarele de-abia răsărise deasupra Qatarului atunci când ateriză pe aeroportul din Doha avionul care decolase de la Islamabad. Ora exactă era cinci şi patruzeci şi trei de minute. Boeingul 737 plecase din Pakistan cu ceva mai mult de două ore şi jumătate în urmă.

De patru ori pe săptămână, această cursă aeriană lega capitala Pakistanului de cea a Qatarului. Avionul era nou-nouţ, net superior vechilor aeronave deţinute de PIA[1], care aveau un orar schimbător. Era plin ochi cu oameni de afaceri sau cu sărăntoci veniţi să caute de lucru la Doha. Locuitorii Qatarului se duceau rar în Pakistan. Doar 200 000 de cetăţeni se născuseră pe teritoriul ţării şi, în general, se ocupau cu exploatarea zăcămintelor de gaze naturale şi cu gestionarea celor 1 500 000 de „sclavi" care asigurau funcţionarea mecanismelor statale, printre care pakistanezi, indieni, filipinezi sau bengalezi.

Unul dintre primii pasageri care se prezentaseră la ghişeul de Imigrări era un tânăr cu barba frumos aranjată, îmbrăcat cu un costum prost

[1] Pakistan International Airways.

croit, fără cravată, cu un pardesiu de un maro spălăcit. Înalt, zvelt, avea un păr negru bogat, un nas puternic, pomeţi proeminenţi şi o privire vie ce răzbătea de sub pleoapele grele.

Îi întinse paşaportul pakistanez ofiţerului de la Imigrări: numele său era Gulgudin Ascari, negustor din Quetta, provincia Baluchistan.

– La ce hotel mergeţi? întrebă ofiţerul.

– Four Seasons, răspunse călătorul într-o arabă excelentă.

Prin urmare, era un negustor bogat. Four Seasons, situat pe Cornişa mărginită de West Bay, era principalul hotel al acestei mici insule, ale cărei gaze naturale le permiteau locuitorilor din Qatar să fie putred de bogaţi. Ofiţerul de la Imigrări ştampilă fără să ezite paşaportul lui Gulgudin Ascari. Celor din Qatar le plăcea bogăţia. De altfel, servieta-diplomat din piele de crocodil a acestui negustor pakistanez reflecta o anumită poziţie socială.

Târând după el mica valiză pe rotile, Gulgudin Ascari ajunse la peronul unde aşteptau taxiurile. Se urcă într-o maşină, căscând să-şi rupă fălcile, nu alta. Rămăsese în urmă cu somnul. Sosise de la Quetta în seara din ajun şi nu dormise decât trei ore într-un mic hotel al aeroportului din Islamabad, trezindu-se la ora unu şi jumătate... Abia dacă se uită la zgârie-norii strălucitori din centru, scăldaţi în lumina răsăritului. Ajunse la

destinație, iar împrejmuirea din carton presat care servea pe post de parcare pentru taxiuri îi aminti vag de hotelul Serena din Quetta, unde se ducea adesea la diverse reuniuni.

În schimb, interiorul de la Four Seasons era modern, îmbrăcat în sticlă, aur și marmură. Gulgudin Ascari se bucură să ajungă în cameră. Primul lucru pe care-l făcu a fost să deruleze micul covor pentru rugăciune scos din valiză. Apoi se rugă îndelung cu fața spre Mecca.

Se dezbrăcă, făcu un duș prelungit, agăță de clanța ușii cartonașul pe care scria „*Do not disturb*" și se lungi pe pat.

Unica lui întâlnire urma să aibă loc de-abia la opt seara, dar era vitală, așa că trebuia să aibă mintea limpede. Cu sufletul împăcat după rugăciunea înfocată, adormi cu ușurință.

*

* *

Avionul Grumman particular cu trei motoare, înmatriculat cu numărul N.864329, fără niciun însemn distinctiv în afară de o mică inscripție de deasupra pasarelei mobile, formată din litere albastre: „Brown & Root Cie", ateriză pe aeroportul din Doha la șaptesprezece și patruzeci și cinci de minute. Cu douăzeci de minute înainte de ora comunicată autorităților din Qatar. O cursă comercială care venea de la Dallas, Texas, cu o escală tehnică pentru realimentare la Madrid.

În afară de echipaj, la bord se mai aflau doi bărbaţi. Aceştia prezentară la ghişeul Imigrărilor paşapoartele americane pe numele de Carl Gorman şi James Angleton.

Doi oameni de afaceri obişnuiţi, puţin cam obosiţi după o călătorie de douăsprezece mii de kilometri.

În mai puţin de o oră, se instalară în cele două camere reţinute la hotelul Four Seasons. Cel mai tânăr, James Angleton, se uită la ceas şi propuse:

– Ne întâlnim la bar la şapte şi jumătate? Rezerv o masă la Fortuna pentru ora opt.

– *Right on!* acceptă Carl Gorman înainte de a închide uşa camerei.

*
* *

Fix la ora şapte şi jumătate, silueta înaltă a lui Gulgudin Ascari îşi făcu intrarea în bar, fiind reperată imediat de cei doi americani. James Angleton se ridică şi se îndreptă spre pakistanez.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră îndelung mâinile. Se mai întâlniseră de trei ori până acum şi se apreciau reciproc.

– Am rezervat un separeu la Fortuna, preciză americanul. Vreţi să bem ceva aici?

– Mai bine să mergem la restaurant, propuse Gulgudin Ascari.

Nu bea alcool şi nu-i plăceau localurile publice, unde întâlnea tot felul de femei străine aproape dezbrăcate...

Cei trei bărbaţi se duseră la restaurantul italian, bijuteria hotelului Four Seasons.

Masa fusese aranjată şi pe ea se găseau vin, apă minerală şi sucuri de fructe. Înainte de a se aşeza, cel mai tânăr dintre americani se întoarse spre tovarăşul lui şi-i spuse:

– John, ţi-l prezint pe mollahul Abdul Ghani Beradar. E membru în „*Rahbari Choura*"[2] din Quetta şi se bucură de o totală încredere din partea mollahului Omar.

Se întoarse spre mollah şi continuă:

– Vi-l prezint pe John. Nu sunt autorizat să vă dezvălui identitatea lui, dar vă pot spune că a venit special de la Washington ca să vă întâlnească. E un apropiat al preşedintelui şi se află aici în această calitate.

Cei doi îşi strânseră mâinile, iar James Angleton, în realitate Clayton Luger, director adjunct la CIA, însărcinat cu operaţiunile clandestine ale Agenţiei, arătă spre masa rotundă.

– Am comandat aperitive din legume şi carpaccio – excelent preparat aici. Pe urmă putem

[2] Adunarea.

alege orice fel de paste dorim. Au un bucătar-şef de excepţie.

Se aşezară şi-şi turnară de băut. Clayton Luger ceruse să nu fie deranjaţi şi avea la dispoziţie o sonerie discretă cu ajutorul căreia îl putea chema pe chelner.

Directorul adjunct de la CIA se servi cu un Chianti, apoi ridică paharul.

– Pentru întâlnirea noastră!

Ciocniră uşor paharele, păstrându-şi acelaşi aer grav. După ce bău o înghiţitură, Clayton Luger se uită drept în ochii mollahului. Era mai solid decât el, avea ochi albaştri, părul alb şi inspira respect.

– Din partea dumneavoastră, îl întrebă el cu o voce calmă pe afgan, cine mai e la curent cu această reuniune?

– Sunt mandatat de mollahul Omar. Din „*Rahbari Choura*" nu mai e nimeni la curent.

– Dar pakistanezii?

Afganul ezită aproape imperceptibil, apoi declară:

– Evident că pakistanezii ştiu că vin aici! recunoscu el.

Era de notorietate faptul că „*Choura*" talibanilor din Quetta era supravegheată atent de ISI[3].

[3] Inter-Service Intelligence/Serviciul de Informaţii pakistanez.

Se spunea chiar că un ofiţer al Serviciilor de Informaţii pakistaneze asista la toate deliberările.

– Ştiu de ce aţi venit la Doha? întrebă Clayton Luger.

Talibanul schiţă un zâmbet.

– Încă nu m-au întrebat, dar sunt sigur că voi fi interogat la întoarcere. Chiar dacă amicii noştri pakistanezi ne fac multe servicii, ne şi supraveghează îndeaproape.

– Şi ce-o să le spuneţi? întrebă Clayton Luger.

– Că am venit aici să mă întâlnesc cu americanii ca să le cer includerea – într-un eventual acord – a încetării focului dronelor în zonele tribale. Ştiu că discutăm despre acest subiect.

Clayton Luger dădu aprobator din cap. Era logic: directorul adjunct de la CIA era însărcinat cu programul clandestin de eliminare a căpeteniilor talibanilor şi din Al-Qaida prin intermediul atacurilor dronelor, foarte apreciat de Casa Albă. Costa infinit mai puţin decât operaţiunile militare clasice şi dădea rezultate mai bune. De altfel, preşedintele Obama nu ezita niciodată să semneze un „*executive order*" pentru aceste operaţiuni care, oficial, nici nu existau.

Numirea în fruntea Agenţiei a lui John Brennan în locul generalului Petraeus, care demisionase din cauza unei poveşti obscure legate de o femeie, urma să faciliteze şi mai mult procesul.

De fapt, el fusese cel care ocupase câțiva ani, în timpul mandatului lui George W. Bush, fotoliul de director adjunct însărcinat cu operațiunile speciale. Era unul dintre artizanii eliminării lui Osamă bin Laden după o urmărire ce durase ani de zile.

Acum, acest lanț de operațiuni speciale funcționa și mai bine, întinzându-se de la Clayton Luger și John Mulligan, consilier principal pe probleme de securitate al Casei Albe, prezent la Doha sub pseudonimul de Carl Gorman, până la noul director, John Brennan.

Era irlandez ca și John Brennan care îi prezenta președintelui acele *„executive orders"* ce trebuiau semnate.

Cei trei bărbați făcură o pauză pentru a ataca aperitivele. Chestiunea pakistaneză fiind epuizată, americanii păreau satisfăcuți.

Preferaseră Doha în locul Dubaiului pentru că ISI nu avea aici o rețea. În schimb, în Dubai era bine informat. Pentru derularea următoarelor operațiuni era important ca nimeni să nu afle de prezența lui John Mulligan la această reuniune.

După ce mollahul Abdul Ghani Beradar își isprăvi farfuria cu legume la grătar, Clayton Luger îi lăsă timp să bea un suc din fructe de manghier, apoi îl întrebă:

– Ce părere aveți despre reuniunea de la Chantilly?

Cu câteva săptămâni în urmă, la inițiativa guvernului francez, reprezentanții diferitelor facțiuni interesate de conflictul afgan se întâlniseră la hotelul Chantilly pentru discuții informale. Fuseseră prezenți un reprezentant al talibanilor din Quetta, unul al tadjicilor lui Massoud, unul al guvernului, unul al oponenților lui Karzai, dar nu participase nimeni din partea clanului Haqqani, a pakistanezilor și a uzbecilor.

Scopul fusese găsirea unei soluții pentru ieșirea din conflict fără prea mare tam-tam. Bineînțeles că talibanii rămăseseră pe pozițiile obișnuite: niciun acord înainte de plecarea trupelor străine din Afganistan.

Nu era nimic nou.

Abdul Ghani Beradar se strâmbă.

– N-am avansat cine știe ce, recunoscu el. Au existat două subiecte importante: retragerea trupelor Coaliției…

– Am progresat în această direcție, îl corectă Clayton Luger.

Paștunul zâmbi.

– Da. Între noi. Dar nu e nimic oficial.

– Ne-am angajat față de dumneavoastră să plecăm *efectiv* până la sfârșitul lui 2014, insistă Clayton Luger. Noi ne ținem promisiunile.

– Pot să afirm asta în numele Casei Albe, supralicită John Mulligan, rupând tăcerea pe care o păstrase până atunci.

Mollahul surâse mieros.

– Nu vă pun cuvântul la îndoială. Totuşi, imaginaţi-vă că preşedintele Karzai cere *oficial* menţinerea anumitor trupe după finalul lui 2014. V-aţi afla într-o situaţie stânjenitoare...

Un înger trecu.

Clayton Luger rupse tăcerea care urmă.

– Preşedintele Karzai nu se poate prezenta la alegerile prezidenţiale care au loc în aprilie 2014. Prin urmare, va ieşi din joc.

Mollahul Abdul Ghani Beradar clătină din cap zâmbind mieros.

– Noi nu avem încredere în preşedintele Karzai. De altfel, acesta a fost al doilea subiect al reuniunii de la Chantilly. Atâta vreme cât acest om se află acolo, nu putem încheia niciun acord. El va face tot posibilul să-l impună la alegeri pe unul dintre fidelii lui, care îi va mânca mai apoi din palmă.

– Se pare că-l detestaţi, remarcă Clayton Luger, dar este, totuşi, un paştun ca şi dumnea-voastră. Tribul Popolzai este originar din regiunea Kandahar.

– Hamid Karzai este un om corupt şi un trădător de ţară, declară sec mollahul afgan. Dacă nu dispare la timp, va sfârşi la fel ca regele Shah Shuja.

Era cea mai groaznică insultă ce putea fi adresată unui afgan. Regele Shah Shuja fusese

adus la putere în 1839 de ocupanții britanici ai Afganistanului. După plecarea trupelor străine, fusese linșat de afgani. Reprezenta figura nepieritoare a trădătorului.

Directorul adjunct de la CIA schiță un zâmbet.

– Sunteți dur cu el! Dar nu este aliatul nostru necondiționat. În 2010 a oprit ofensiva pregătită de Coaliția de la Kandahar, care v-ar fi putut aduce o mulțime de prejudicii.

Mollahul Abdul Ghani Beradar făcu o grimasă disprețuitoare.

– Hamid Karzai este un bun tactician. El încearcă să ne facă să credem că lesa cu care l-ați legat e mai lungă decât în realitate. În același timp, ar vrea să ne îmbuneze, dar nu ne lăsăm păcăliți atât de ușor... Știe că nu se poate face nimic în Afganistan fără noi. E un individ corupt, slab și ipocrit. Îl cunoașteți foarte bine. Amintiți-vă de incidentul cu vicepreședintele Joe Biden.

Cu un an în urmă, vicepreședintele american se afla în vizită în Afganistan. În timpul unui dineu oferit de președintele Karzai, s-a plâns de corupția guvernului acestuia.

Hamid Karzai i-a răspuns calm că în Afganistan nu exista corupție. Furios, vicepreședintele american a plecat de la masă aruncându-și șervetul cât colo.

Incidentul nu le-a scăpat talibanilor.

Îngerul trecu din nou, încercând să rămână serios. Un act de curaj. Clayton Luger reluă atacul.

– Sigur că preşedintele Karzai are şi defecte, dar cred că nu doreşte o baie de sânge în Afganistan.

– Nici noi, exclamă mollahul Beradar, nu vrem să cucerim întreaga putere. Nu dorim altceva decât să ni se acorde un loc legitim.

– Înţeleg, îl aprobă jovial Clayton Luger. Cred că e timpul să trecem la paste.

Apăsă butonul soneriei de sub masă. După câteva clipe, doi chelneri pakistanezi aduseră trei platouri cu paste şi diverse garnituri. Cei trei bărbaţi începură o conversaţie inofensivă despre piaţa imobiliară din Kabul care scăzuse în urma dispariţiei numeroaselor companii străine ce prevedeau plecarea Coaliţiei într-un viitor destul de apropiat.

Apoi atacară pastele excelent preparate. Chiar şi mollahul părea să le aprecieze. John Mulligan se uită la ceas. Era deja ora unu, iar ei nu avansaseră deloc. Timpul trecea repede şi simţea cum clipele îi erau numărate.

*

* *

Pastele se terminaseră de mult, dar cei trei bărbaţi nu se atinseseră de desert: un excelent tiramisu. Mollahul pentru că avea alcool, iar cei

doi americani din cauză că erau mult prea concentraţi asupra subiectului discuţiei.

Această reuniune fusese greu de organizat şi trebuia acum să dea rezultate.

Dar se învârteau în jurul cozii. Mollahul se eschiva, revenind mereu la propunerile clasice. În faţa atitudinii vizibil contrariate a celor doi interlocutori, le aminti cu o voce mieroasă:

– Ştiţi bine că nu suntem inamici! În 2000, la cererea dumneavoastră, am eradicat culturile de mac. Asta pentru a vă demonstra că suntem nişte parteneri serioşi...

– Aşa este, recunoscu Clayton Luger, dar după aceea a urmat 11 septembrie...

Afganul făcu un gest evaziv.

– Asta este responsabilitatea organizaţiei Al-Qaida. Mişcarea noastră n-a participat la acest atentat. Din câte ştiu eu. Niciun afgan nu s-a aflat la comanda avioanelor care au lovit turnurile de la World Trade Center şi Pentagonul. Au fost în principal saudiţi, aliaţii dumneavoastră oficiali.

Îngerul trecu iarăşi, acoperindu-şi faţa...

John Mulligan se uită din nou la ceas şi spuse:

– Îmi pare rău, dar trebuie să decolăm peste cel mult o oră. Am o întâlnire importantă cu preşedintele mâine dimineaţă, la Washington. Am venit aici să discutăm şi să ajungem la o înţelegere. Aşa cum aţi spus, în 2000 eram prieteni. Putem să redevenim prieteni. Cu anumite

condiții: iată-le pe ale noastre. Prima e foarte simplă: mișcarea condusă de mollahul Omar renunță oficial și în scris la sprijinul acordat terorismului. Adică organizației Al-Qaida.

Mollahul Abdul Ghani Beradar scosese din buzunar un carnețel și începuse să ia notițe. John Mulligan continuă:

– Al doilea punct e la fel de vital: Afganistanul de după Karzai trebuie să rămână o republică islamică, nu un emirat islamic, chiar dacă mișcarea talibană participă la viața politică. Noi dorim un candidat care să realizeze un fel de uniune națională între pashtuni și foștii membri ai Alianței de Nord. Astfel, vor fi evitate ciocnirile sângeroase dintre tadjici, uzbeci și pashtuni. În acest caz, nu cerem să participăm la alegeri, ci să „învestim" candidații care vor reprezenta curentul dumneavoastră de gândire. În schimb, suntem gata să-l scoatem pe mollahul Omar de pe lista neagră. Ce părere aveți?

Mollahul Abdul Ghani Beradar ridică privirea după ce termină de notat în carnețel.

– Nu e o ofertă foarte generoasă, spuse el cu o voce monotonă.

– Ați fi de acord cu punctele principale al acestei oferte? insistă John Mulligan.

– Cred că nu există nimic inacceptabil în proiectul dumneavoastră, recunoscu trimisul mollahului Omar, dar ați uitat să menționați un

lucru. Câți oameni vreți să lăsați în Afganistan după sfârșitul anului 2014? Știți că, pentru noi, prezența trupelor străine reprezintă o linie roșie.

John Mulligan nu se impacientă.

– Deocamdată, președintele consideră că 6 000 de oameni însărcinați cu instruirea trupelor ANA[4] ar fi suficienți.

Mollahul clătină din cap.

– Sunt prea mulți: nu trebuie să existe trupe străine pe teritoriul național.

– Mai putem discuta, recunoscu John Mulligan, trebuie ca lucrurile să fie clare. Știu că nu aveți puterea militară necesară pentru a pune mâna pe Kabul și pe marile orașe ale provinciei. Nici măcar în absența trupelor Coaliției. Totuși, nu dorim o campanie a terorii care să ne strice imaginea după ce plecăm.

Mollahul zâmbi extrem de duios.

– Înțeleg, spuse el. Cred că putem ajunge la un acord în această privință. Lumea s-a schimbat, nu mai putem invada Kabulul așa cum am făcut în 1996.

John Mulligan părea ușurat.

– Sunt de părere că întâlnirea noastră se soldează cu un rezultat pozitiv, declară el.

Un nou zâmbet al mollahului Abdul Ghani Beradar.

---

[4] Armata Națională Afgană.

– În ce priveşte punctele discutate, cred că da, îl asigură el. Dar n-aţi adus în discuţie problema Karzai.

Clayton Luger expedie subiectul Karzai cu un gest sec, luând şi el cuvântul.

– Karzai e terminat. Următoarele alegeri prezidenţiale au loc în aprilie 2014. Peste un an. Din punct de vedere constituţional, nu se poate prezenta. Prin urmare, va ieşi din joc.

Mollahul Abdul Ghani Beradar rămase impasibil, dar obiectă cu o voce blândă, totuşi fermă:

– Nu avem încredere în Karzai. E diabolic şi dispune de mulţi bani. Poate foarte bine să aranjeze ca alegerile prezidenţiale să nu aibă loc. Şi să rămână în funcţie. Sau, fraudând alegerile, îl poate scoate în faţă pe unul dintre *„cronies"*[5], de pildă pe Daudzai, fostul său şef de cabinet, actualmente ambasador în Pakistan. Un om care nu-i poate refuza nimic: el a dus din Iran valizele cu banii destinaţi lui Karzai. Acordurile despre care am vorbit pot fi realizate cu o singură condiţie: Hamid Karzai trebuie să dispară din peisajul afgan. Cu orice preţ...

Clayton Luger se înroşi la faţă.

– Comiteţi destule atentate! De ce nu-l eliminaţi dacă doriţi atât de mult asta?

---

[5] Unul dintre oamenii de încredere.

Mollahul Abdul Ghani Beradar arboră un nou zâmbet mieros.

– Nu avem mijloacele necesare, recunoscu el. Aşa cum aţi subliniat, suntem limitaţi la nişte atacuri sinucigaşe în diverse oraşe. Karzai e foarte bine apărat în palatul lui, de unde iese rar. În fond, *dumneavoastră* l-aţi adus în 2001 la conferinţa de la Bonn. Dumneavoastră trebuie să ne scăpaţi de el.

– Cum? întrebă Clayton Luger. Nu-l putem urca într-un avion, aruncându-l pe urmă în mare. Este *totuşi* preşedinte – sigur, ales într-o manieră frauduloasă, dar ales.

Afganul făcu un gest evaziv.

– Este un proces în care nu vreau să mă amestec. Ştim că-l detestaţi pe Karzai la fel de mult ca noi. Nici chiar membrii etniei lui, paştunii, nu-l iubesc. Tot ce pot să vă spun este că, pentru mollahul Omar, acest subiect nu e negociabil: Karzai trebuie să dispară înainte de semnarea protocolului dintre noi. Poziţia noastră este foarte simplă: nu-l mai vrem în Afganistan, indiferent dacă rămâne preşedinte sau nu. Atâta vreme cât se află aici, nu are rost să mai purtăm nicio discuţie. Karzai nu e problema noastră, ci a dumneavoastră.

Întors spre Jon Mulligan, adăugă:

– Îmi pare rău că sunt brutal, dar exprim aici voinţa şefului nostru, mollahul Omar.

Urmă o tăcere lungă.

Foarte lungă.

Clayton Luger înțelese că era inutil să continue discuția. Se forță să zâmbească și spuse:

– Vă mulțumesc că v-ați clarificat poziția. Chestiunea Karzai va fi studiată îndeaproape.

Mollahul Abdul Ghani Beradar se ridică primul, urmat apoi de cei doi americani. După strângeri de mâini îndelungi, cei trei bărbați ieșiră din salonul particular.

Mollahul se îndreptă ca o umbră spre lifturi. Rămași singuri, John Mulligan îl întrebă pe Clayton Luger:

– Ce părere ai?

Directorul adjunct de la CIA clătină din cap lipsit de entuziasm.

– Sincer vorbind, cred că avem o soluție la îndemână. Cu condiția să rezolvăm problema lui Karzai. Talibanii au o poziție mai moderată decât în trecut.

John Mulligan aproape că se înecă.

– Moderați?! Ai uitat că le stropesc cu vitriol pe fetele care vor să se ducă la școală!

Clayton Luger îl contrazise cu însuflețire.

– Am vrut să spun: moderați „politic". Nu pretind întreaga putere. Le lasă loc și tadjicilor, hazarilor și celor care nu s-au compromis din cauza lui Karzai. Asta înseamnă o tranziție aproape pacifistă și nu o baie de sânge, cu toate problemele pe care s-ar putea să ni le facă.

Urmă o nouă tăcere, ruptă de John Mulligan.

– Clayton, ai idee cum putem rezolva problema Karzai?

Directorul adjunct de la CIA zâmbi cu amărăciune.

– Am mai multe, sir. Şi toate proaste. Mă gândesc că le-am putea da satisfacţie talibanilor. E o problemă politică pe care numai preşedintele o poate tranşa.

John Mulligan îl aprobă cu o mişcare din cap.

– O să stau de vorbă cu el. Între timp, acest proiect de acord trebuie să rămână secret.

– Mi se pare evident, confirmă Clayton Luger. O să mă gândesc şi eu la nişte soluţii *practice*.

În realitate, nu avea în minte decât una singură, care ridica o importantă problemă legată de etică. După septembrie 2001, Statele Unite eliminaseră fizic mulţi adversari, inclusiv pe Osama bin Laden.

Dar niciodată un preşedinte în exerciţiu.

CAPITOLUL II

Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge, Cavaler de drept al Vulturului Negru, Margraf de Niederlausitz, Cavaler al Ordinului Serafimilor, Cavaler al Ordinului de Malta, ca să nu amintim decât câteva titluri, se uita pe fereastra bibliotecii din castelul Liezen la zăpada care continua să cadă, acoperind încă din ajun întregul Burgenland.

Era pierdut în gânduri.

Melodia ce se auzea slab din sala de bal, o încăpere puţin încălzită, al cărei parchet de tip Versailles permitea să fie botezată astfel, îi reaminti de prezenţa musafirilor. Vreo douăzeci de boiernaşi de pe la castelele învecinate veniţi să deguste o friptură de căprioară cu castane pregătită de Ilse, vechea şi fidela sa bucătăreasă, precedată de un morman de mezeluri. Totul stropit din belşug cu bere şi cu Steinhäger[1].

După cină, lumea începuse să danseze, iar Malko se retrăsese discret, lăsându-şi invitaţii pe mâna Alexandrei, veşnica lui logodnică, strălucitoare în rochia mov Alaya.

---

[1] Rachiu.

Fără să-şi dea seama de ce, în seara aceea nu se bucura atât cât ar fi trebuit de o serată mondenă ce simboliza viaţa sa oficială. Cea a unui aristocrat austriac puţin cam scăpătat, dar care-şi păstra rangul prin mijloace de care majoritatea muritorilor nu aveau habar.

Foarte puţini oameni cunoşteau faptul că făcea parte din CIA, îndeplinind rolul de „spion" independent care, în schimbul riscurilor nesăbuite asumate, îi permitea să plătească facturile castelului şi să profite de el. Urmărind zborul fulgilor de zăpadă, Malko Linge îşi spuse că fiecare piatră a vechiului castel era îmbibată de sângele celor pe care trebuise să-i trimită *ad patres* pentru a rămâne el însuşi în viaţă. Zidul alb de nea aflat în continuă mişcare, care acoperea puţin câte puţin pavajul curţii, părea să-l izoleze de lume...

În seara aceasta nu se simţea bine.

Ultima sa misiune îi lăsase un gust amar[2]. Nu-i plăcea eşecul şi nici moartea, mai ales atunci când era inutilă. Îşi goli paharul de Russki Standard şi dădu să se întoarcă la musafiri, dar simţi cum un corp cald se lipeşte se spatele său.

Recunoscu imediat sânii grei ai Alexandrei care se striveau de costumul lui de alpaca.

---

[2] SAS nr. 137, *Fantomele din Lockerbie*, Editura Meteor Publishing.

Femeia îi trecu un braţ în jurul taliei, lipindu-l şi mai mult de ea şi murmură cu o urmă de ironie:

– E prima dată când te văd venind în biblioteca asta singur...

E adevărat că făcuseră deseori dragoste aici şi că destule cuceriri de-ale lui Malko îşi pierduseră în acest loc şi ultima rămăşiţă de virtute. În ciuda geloziei feroce a Alexandrei, Malko nu se putea abţine uneori să nu cedeze instinctului său de animal de pradă.

– Era prea mult zgomot! spuse el. Dar sunt mulţumit că ai venit şi tu aici.

Malko îi strânse mâna care-l ţinea de talie, iar femeia îşi lipi buzele de gâtul lui.

– Am numărat invitaţii, spuse ea. Erau toţi acolo, aşa că am început să te caut. Ce s-a întâmplat?

– Nimic special, o asigură Malko. Simţeam nevoia să reflectez. Mi-am adus aminte de Tunis. Nu-mi place ce s-a întâmplat acolo. Mulţi morţi pentru nimic.

– E departe acum, replică Alexandra pe un ton lejer. Acum eşti acasă la tine şi profiţi de viaţa asta frumoasă... Musafirii consideră că eşti fermecător, strălucitor şi mă invidiază...

– Ştii că într-o zi toate astea se vor termina, spuse Malko. Tu o să primeşti un telefon „neplăcut"...

– Nu scrie nicăieri, îl asigură Alexandra. Când vrei, poţi scăpa de „spionii" tăi şi poţi trăi alături

de mine. Am o casă mare şi frumoasă şi o vie care ne poate asigura traiul, fără ca tu să fii nevoit să-ţi joci din trei în trei luni viaţa la ruleta rusească.

– Ai vrea să plec din Liezen?

– *Warum nicht*?[3] Chiar dacă ai omorî de zece ori mai mulţi oameni, tot n-ai ajunge niciodată să restaurezi castelul în totalitate. E un hău fără fund, şi tu ştii asta...

Malko clătină din cap.

– Mă doare inima numai când mă gândesc să plec din Liezen! Mai bine-i dau foc.

Alexandra izbucni în râs.

– Bună idee! O să fie un foc de tabără formidabil! O să dăm o ultimă serată şi o să dansăm în curte în timp ce castelul arde.

Malko se întoarse spre ea.

– Nu mai vorbi prostii! Hai să ne întoarcem! Invitaţii or să ne considere nepoliticoşi...

Alexandra nu se clinti din loc, barându-i drumul şi rostind cu o voce plină de tâlc:

– Imaginează-ţi că sunt una dintre invitatele tale şi că m-ai găsit aici singură în întuneric! Ce faci?

Nu erau chiar în întuneric, iar Malko putea distinge formele voluptuoase ale femeii, de care nu se plictisea niciodată, în ciuda aventurilor sale

---

[3] De ce nu?

erotice. Alexandra îl fixa cu privirea, legănându-şi uşor şoldurile şi emanând sexualitate prin toţi porii.

Se apropie şi se lipi de el, murmurând:

– Ce o să faci tu cu această necunoscută? O s-o aşezi pe canapea, o să pui puţină muzică şi o să-i vorbeşti despre farmecul ei.

Tot vorbind, îl trase spre canapeaua îmbrăcată în catifea roşie unde avuseseră loc multe dintre îmbrăţişările lor. Se aşeză lângă el şi-l privi fix.

– Cred că o să începi prin a o săruta ca să vezi până unde e dispusă să meargă. E un început bun, nu?

Buzele ei se lipiră de buzele lui Malko, iar limba i se strecură în gura lui... După supleţea trupului ei, acesta îşi dădu seama că era într-adevăr excitată.

Sărutul lor se prelungi.

Îi atinse cu degetele sânii grei, cu sfârcurile tari. Excitat, îşi lăsă mâna să alunece până la genunchii Alexandrei, ridicându-i încet rochia care fâşâi foarte erotic, atingându-se de nailonul ciorapilor...

Femeia îşi descleştă gura de buzele lui Malko şi şopti:

– Aşa, cred că ar trebui să-i smulgi chiloţii. E un test bun. Dacă-şi apropie coapsele, înseamnă că mai are nevoie de încă un strop de şampanie.

Degetele lui Malko urcau deja de-a lungul coapselor Alexandrei. Femeia nu le apropie.

Dimpotrivă. Malko atinse marginea chiloților, iar ea ridică ușor șoldurile pentru a-l ajuta să-i tragă peste fese. Când ajunseră un ghem de dantelă neagră pe mochetă, spuse pe un ton aprobator:

– Vezi? Cine îndrăznește câștigă.

Se sprijini de perne pentru ca Malko să poată pătrunde în sexul ei deja umed.

Malko uitase de melancolia de mai devreme, fiind dominat acum de un impuls erotico-amoros... Simți cum mâna Alexandrei îi atinge pantalonii de alpaca și-i desface cu delicatețe fermoarul. Degetele logodnicei sale pătrunseră prin deschizătura șlițului cu abilitatea unui șarpe cald încărcat de erotism și-i apucară bărbăția.

Câteva clipe, nu se mai auziră decât suspine și foșnet de haine, apoi Alexandra se mișcă ușor, constatând că mădularul care ieșea din deschizătura pantalonilor era suficient de întărit. Gura ei se apropie de urechea lui Malko și murmură cu o voce suavă:

– Presupun că noua ta cucerire a primit o educație bună și că n-a învățat la *Finishing School*[4] cum să se servească de gură.

Tot vorbind, se lăsase în genunchi pe mochetă, în fața lui Malko. Acestuia îi veni să leșine de plăcere atunci când simți cum gura caldă a

[4] Pension de domnișoare. (n.red.)

Alexandrei îi înghite sexul. Asta da viaţă. Cu ochii închişi, destins cu totul, se lăsă în voia ei, apoi o prinse de ceafă pentru a o ghida mai bine. La un moment dat, simţi o rezistenţă: femeia voia să se ridice. O lăsă în pace, iar Alexandra îşi lipi din nou gura de urechea lui.

– Cred că acum cucerirea ta are chef să simtă în fundul pântecului ceea ce a pregătit atât de bine. Orice muncă trebuie răsplătită la justa ei valoare... Acum tu trebuie să vii în întâmpinarea dorinţelor ei. Cred că îngenuncheată pe canapea ar fi foarte satisfăcută.

Aşa că se ridică şi îngenunche cu spatele spre Malko şi cu bustul lipit de speteaza canapelei roşii. Malko nu trebui decât să-i ridice rochia mov deasupra şoldurilor şi să se înfigă între fesele ei.

Îşi îndoi puţin genunchii şi sexul lui îl găsi în mod firesc pe cel al Alexandrei. Cu un mic efort, se înfipse în întregime în ea, iar femeia se cambră pentru a-l primi mai bine... Malko o apucă de şolduri şi începu să împingă cu blândeţe. La fiecare împingere, Alexandra suspina, scoţând gemete scurte şi profunde.

Totul dură până când Malko îşi dădu seama că trebuia să termine.

Simţindu-i mâinile ferme pe fesele ei, precum şi schimbarea ritmului cu care pătrundea în ea, femeia se întoarse încet şi spuse:

– În punctul în care te afli, poți să fii și brutal. Nu va îndrăzni să se plângă.

Era un apel explicit.

Reținându-și seva, Malko se retrase ușor și-și ridică sexul mai sus. Se opri în dreptul sfincterului. Era fierbinte și deschis. Asta îi goli creierul. Ținându-și bine sexul cu mâna, îl îndreptă spre deschizătura strâmtă și apăsă din toate puterile.

Alexandra scoase un răget răguşit în momentul în care membrul tare îi forță orificiul dintre fese. Apoi șoldurile ei începură să se legene înainte și-napoi în timp ce Malko o străpungea cu toată sălbăticia de care era capabil...

Atunci când exploda în ea, țipătul lui făcu să tremure fulgii de zăpadă. Din fericire, ușa bibliotecii era închisă...

Se prăbușiră și rămaseră așa câteva clipe lungi, apoi Alexandra se întoarse spre Malko.

– Cred că acum ar trebui să te scuzi pentru brutalitate. Poate că e primul viol trăit de cucerirea ta... Sărută-i mâna și trimite-o să bea o cupă de șampanie! O merită.

Malko se ridică de lângă ea și amândoi își aranjară hainele. Ieșiră din bibliotecă ținându-se de mână... Intrară în „sala de bal". Elko Krisantem, vechiul majordom, îi zări și veni la ei cu o tavă plină de cupe cu șampanie.

Alexandra o goli pe-a ei dintr-o sorbitură și-i adresă lui Malko un zâmbet complice.

– Îţi mulţumesc pentru acest interludiu agreabil. Acum trebuie să mă întorc la soţul meu.

Porni în direcţia unui grup de invitaţi.

Malko puse paharul deoparte atunci când auzi bâzâitul telefonului mobil. Un SMS. Îl citi: *„Te aştept la Washington cât mai curând posibil. John Mulligan."*

Malko puse telefonul în buzunar. John Mulligan era consilierul principal pe probleme de securitate la Casa Albă, cel care-l înlocuise pe vechiul lui prieten, Frank Capistrano. Aparent, CIA îi iertase eşecul de la Tunis[5]. John Mulligan nu-l convoca pe Malko decât pentru misiuni delicate.

Şi extrem de periculoase.

[5] SAS nr. 137, *Fantomele din Lockerbie*, Editura Meteor Publishing.

CAPITOLUL III

La Washington, vremea nu era mai bună decât în Austria. Nori joşi acopereau cerul, iar valurile de zăpadă măturau în linişte Strada 15 până la gardul Casei Albe.

Malko trase la loc perdeaua camerei sale de la Hay-Adams, cel mai scump şi mai snob hotel al capitalei federale, apoi se uită la ceas: unu fix. Nu trebuia să întârzie la întâlnirea cu John Mulligan, un om atotputernic la Casa Albă. Cel care-i şoptea la ureche lui Barack Obama. Deţinătorul celor mai secrete dintre secrete. Cel care ghida „adevărata" politică a Statelor Unite. Care-l determina pe preşedinte să ia deciziile ce nu erau sprijinite întotdeauna de sacrosanctul Congres.

Zburase de la Viena la New York cu un avion al companiei Austrian Airlines, luă apoi un tren şi sosi în gara Union Square, unde-l aştepta o limuzină trimisă de CIA. Şoferul era pe peron, ţinând în mâini un carton pe care scria „Malko Linge".

Camera rezervată la Hay-Adams era de fapt un apartament. Asta însemna că urma să i se ceară un lucru foarte dificil... Pe malul Potomacului nu se arunca de obicei cu banii pe fereastră.

Luă liftul. Ca totdeauna, sala de mese a hotelului era cufundată într-o obscuritate sufocantă. Americanilor le place la nebunie să stea la masă în întuneric, vara într-un frig glacial şi iarna într-o

căldură jilavă care te face să vrei să deschizi nişte ferestre inexistente. Se apropie de el un chelner zâmbitor şi servil.

– *Sir*?

– Masa domnului Mulligan? întrebă Malko.

Chelnerul îşi consultă lista şi ridică din sprâncene.

– Nu avem nicio masă rezervată pe acest nume, *sir*. Aveţi cumva un altul?

Malko nu avea. Confuz şi furios, tocmai se pregătea să se întoarcă în cameră şi să sune la Agenţie atunci când draperia uşii se dădu la o parte şi apăru un bărbat înalt, cu faţa pătrată şi părul alb, încotoşmănat cu o jachetă căptuşită. Zărindu-l pe Malko, se năpusti spre el zâmbind.

– Malko Linge?

– Da.

– Îmi pare rău. Trebuia să vină Ted Boteler, dar are gripă. Eu sunt Clayton Luger, directorul adjunct al Agenţiei. Ted lucrează cu mine. Veniţi pe-aici!

Ted Boteler era directorul Diviziei de Operaţiuni, însărcinat cu misiuni clandestine, iar Malko îl cunoştea bine.

Clayton Luger îl conduse până la un separeu din fundul sălii, unde obscuritatea era şi mai mare decât în restul restaurantului.

– Trebuia să vă întâmpin eu la sosire, dar au existat nişte încurcături. Masa a fost rezervată pe numele meu. E mai discret aşa. Nimeni nu mă

cunoaşte, adăugă el râzând sec. Whisky? John Mulligan n-o să întârzie mult.

– Votcă, îşi exprimă Malko preferinţa.

Aveau totuşi Stolichnaya... De-abia avură timp să ciocnească. Un bărbat roşcovan, înalt, masiv ca un pachiderm, traversă sala şi veni în separeul lor.

John Mulligan, consilierul principal pe probleme de securitate la Casa Albă.

Înainte de a se aşeza, îi strânse îndelung mâna lui Malko, apoi spuse:

– Mă bucur să vă văd la Washington! Cum a fost călătoria?

– Ca de obicei, răspunse Malko.

Omul de la Casa Albă comandă un *scotch on the rocks* şi ridică paharul.

– Pentru succesul nostru!

Nicio urmă de ironie în glasul lui. Urmară câteva minute de conversaţie măruntă, apoi dădură comanda: *New York steaks* pentru cei doi americani şi *rack of lamb* pentru Malko.

De-abia după *Caesar's Salad* John Mulligan se aplecă spre Malko.

– Mai e cineva la curent cu această călătorie? întrebă el.

Malko nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

– În afară de ofiţerii de la Imigrare, nimeni. De ce?

– Această întâlnire trebuie să rămână strict secretă, explică John Mulligan. Nici măcar n-am

trecut-o în agendă. Este vorba de un subiect extrem de sensibil.

– Ca de obicei, sublinie Malko, surâzând pe jumătate.

John Mulligan își încruntă sprâncenele groase și roșcate. Semăna cu un elefant vopsit.

– Nu, declară el cu o voce gravă. Mai mult ca de obicei.

Din cauza decalajului orar, lui Malko i se făcuse foarte foame și se temea că John Mulligan avea de gând să abordeze imediat chestiunea de fond. Din fericire, nu se întâmplă așa și avură timp să se bucure de mâncare. Imediat după aceea, consilierul Casei Albe împinse farfuria deoparte și întrebă brusc:

– De când n-ați mai fost în Afganistan?

– De trei ani, răspunse Malko. De ce?

– Aveți dreptate, zise John Mulligan, ca și cum ar fi avut un lapsus. V-ați descurcat al naibii de bine în misiunea aceea[1]. Bine lucrat.

– Am avut noroc, remarcă Malko.

Dacă Habib Noorzai nu s-ar fi decis să sară în aer împreună cu mollahul Dadullah pentru a-și spăla onoarea, probabil că Malko nu l-ar fi putut recupera pe ostaticul american deținut de talibani...

– Apropo, aveți veşti de la Frank?

Chipul lui John Mulligan se posomorî.

---

[1] SAS nr. 113 *Ostatic la talibani*, Editura Meteor Press.

– Da, însă proaste. Are cancer la limbă. Se luptă din răsputeri cu boala. Deocamdată, face chimioterapie. I-am spus că veniți. Mi-a zis să vă salut.

– Transmiteți-i însănătoșire grabnică! spuse Malko. Țin mult la el.

– O să-i transmit! promise americanul. *Meanwhile, back at the ranch!* [2] Cunoașteți situația actuală din Afganistan.

– Din ziare, spuse Malko. Se pare că nu e strălucită.

– Puțin spus, confirmă John Mulligan. E o porcărie. Începând din acest moment, tot ce vă voi spune este strict secret. Primul punct: președintele Obama nu mai vrea să audă vorbindu-se de țara asta. Dorește ca Afganistanul să ajungă pe o altă planetă.

– Se spune că veți mai păstra trupe acolo și după 2014, remarcă Malko.

– Aiurea! exclamă John Mulligan. Președintele vrea să plecăm din Afganistan. Să nu mai rămână nimeni după 2014. Am evacuat deja 400 de posturi militare din toată țara. Nu ne putem mișca mai repede.

– Ce se va întâmpla după plecarea trupelor Coaliției? întrebă Malko.

John Mulligan se bosumflă.

---

[2] Să ne întoarcem la oile noastre!

– Asta e problema. Avem informaţii îngrijorătoare culese de pe teren. Imediat ce abandonăm un loc, talibanii îl ocupă. Sunt şireţi. N-o fac oficial, dar controlează totul în ascuns. De exemplu, când oamenii din sate au un litigiu, nu se mai adresează justiţiei oficiale, care e coruptă până în măduva oaselor, ci talibanilor, care sunt cinstiţi...

– Dar Karzai? întrebă Malko.

Americanul rânji uşor.

– Karzai este adevăratul primar al Kabulului. Nu mai iese deloc din palat. Ca să se deplaseze douăzeci de kilometri ia elicopterul, şi asta cât mai rar cu putinţă. Este înconjurat de o adevărată bandă de puşlamale, din familie sau din alte părţi, de ţi se ridică părul măciucă în cap. Tot anturajul lui e corupt.

– Are de gând să se prezinte la alegerile din 2014? întrebă Malko.

– Constituţia îi interzice. Dar pune la cale alegerea unui om de paie care să-i continue regimul.

– Ce se poate întâmpla după plecarea voastră? îl chestionă Malko.

– Acesta e marele semn de întrebare, recunoscu John Mulligan. Chiar şi fără prezenţa trupelor noastre regimul poate păstra controlul asupra Kabulului şi a marilor oraşe. Talibanii nu sunt suficient de bine înarmaţi pentru a se opune unei armate regulate. Numai că există un element pe care nimeni nu-l ia în seamă: loialitatea *reală* a militarilor din ANA şi a poliţiştilor faţă de

guvernul Karzai. Astăzi apără cu ferocitate până şi cel mai neînsemnat punct de control, dar mâine pot schimba tabăra, luându-şi zborul ca un stol de vrăbii. În cazul acesta, regimul s-ar putea prăbuşi în câteva zile. La fel ca în Vietnam.

Un înger trecu, ascunzându-şi faţa... Vietnamul, o amintire urâtă pentru americani, un război soldat cu o evacuare catastrofală.

– Înţeleg că situaţia nu e deloc uşoară, conchise Malko, dar nici nouă. Toată lumea ştie că talibanii sunt susţinuţi, adăpostiţi şi înarmaţi de pakistanezi şi de cei care vor să controleze Afganistanul. De două secole, invadatorii străini nu au avut noroc: britanicii, ruşii şi acum voi. Cu toate astea, vă puteţi lipsi de Afganistan. Dacă nu ar fi avut loc evenimentele de la 11 septembrie, nu v-aţi fi dus niciodată acolo...

– E adevărat, recunoscu John Mulligan, dar iată că lucrul acesta s-a întâmplat. Al-Qaida nu mai există şi trebuie să închidem dosarul...

Sosiră cafelele. Malko tot nu-şi dădea seama de ce-l chemase atât de urgent John Mulligan la Washington. Nu prea avea cum să rezolve el problema afgană...

– Şi eu gândesc la fel, recunoscu Malko, dar e vorba de geostrategie, problema administraţiei voastre. Bănuiesc că nu ne-am întâlnit pentru a asculta această expunere...

– Nu, se grăbi să răspundă John Mulligan, am vrut doar să schiţez imaginea de ansamblu a

situației, dar acum intrăm în miezul problemei... (Coborî vocea.) Acum o săptămână, a avut loc la Doha o întâlnire secretă între noi și talibani. Am participat și eu la ea, dar anonim.

– De ce?

– Reprezentanții talibanilor au vrut să aibă certitudinea că guvernul american se angajează serios în această negociere, că nu e vorba doar de un zvon lansat de CIA și dezavuat imediat de Casa Albă. Am făcut această deplasare împreună cu prietenul meu, Clayton Luger.

– Și care a fost rezultatul? întrebă Malko.

– Un proiect de ieșire din criză, răspunse evaziv reprezentantul Casei Albe. Mai trebuie aprobat de *Choura* din Quetta, condusă de mollahul Omar.

– Și pakistanezii?

John Mulligan zâmbi ironic.

– Dacă talibanii semnează, pakistanezii sunt *obligați* să fie de acord.

– Dar guvernul Karzai?

Malko înțelese din încordarea imperceptibilă a interlocutorului său că atinsese punctul nevralgic al problemei.

– Guvernul Karzai nu este la curent cu acest demers, îl asigură imediat John Mulligan, și nici nu trebuie să fie.

– Totuși, obiectă Malko, și ei discută cu talibanii.

– Bineînțeles, recunoscu americanul. Karzai se dă peste cap ca să-i convingă. Nu trebuie să

uităm că, la început, a fost foarte apropiat de ei. Chiar au vrut să-l numească ambasador în Statele Unite! Karzai face parte din tribul Popolzai, aflat undeva în regiunea Kandahar, acolo de unde a pornit mişcarea talibană... Legăturile lor s-au desfăcut de-abia după 11 septembrie, când i-am alungat pe talibani din Kabul cu ajutorul Alianţei Nordului. Apoi, Hamid Karzai a devenit pentru talibani un proscris din cauza susţinerii pe care a acordat-o Coaliţiei şi a corupţiei din guvernul său...

– Vă daţi seama, interveni şi Clayton Luger, unul dintre fraţii lui Karzai a scos 960 de milioane de dolari din Banca Naţională, autorizând împrumuturile acordate unor „prieteni" care s-au grăbit să cumpere apartamente în Dubai. Rămânând insolvabili în Afganistan.

– Măcar talibanii sunt cinstiţi, adăugă John Mulligan.

Aproape cu căldură.

– Şi de ce-l ţineţi pe Hamid Karzai departe de tratativele voastre? întrebă Malko.

Cu inocenţă.

Lunga, foarte lunga tăcere care urmă a fost întreruptă de omul Casei Albe.

– Din motive pe care o să vi le explic, spuse el. Aşa cum v-am spus, ne aflăm în faţa unei dileme. Preşedintele vrea să scape de Afganistan. Cât mai repede cu putinţă.

– Agenţia a retras deja 1 000 de agenţi, sublinie directorul adjunct de la CIA. Nu mai avem acolo decât „albaştri".

– Toate rapoartele care ajung pe biroul meu trag aceeaşi concluzie, continuă John Mulligan. După plecarea ultimelor trupe ale Coaliţiei, armata naţională afgană riscă să se dizolve. Nu mai există decât o rată de atragere de 27 % pe an. La fel şi în cazul poliţiei. Talibanii au penetrat-o în totalitate. Prin urmare, riscăm să avem parte de o retragere ruşinoasă, în stilul celei din Vietnam. Preşedintele Obama vrea să evite asta cu orice preţ. Dacă talibanii pun mâna pe Kabul şi-l spânzură pe Karzai la opt zile după plecarea noastră, ne pierdem prestigiul. Grav de tot.

– Nu prea există spaţiu de manevră, remarcă Malko. Aveţi vreo soluţie?

– Talibanii ne sugerează una. În ciuda slăbiciunii şi a corupţiei, le e frică de Karzai. Este un intrigant redutabil şi, dacă reuşeşte ca la alegerile din aprilie 2014 să manipuleze câţiva politicieni din fosta Alianţă a Nordului, e posibil ca un om de paie să-i continue regimul. De asemenea, e capabil să nu organizeze alegeri pretextând diverse greutăţi de ordin tehnic.

– Şi ce v-au sugerat talibanii? întrebă Malko.

– O soluţie negociată, un protocol care să includă mai multe puncte pentru a asigura o tranziţie uşoară.

– Vor renunța la putere? întrebă Malko sceptic.

– Nu, vor să participe la ea, dar sunt de acord să nu preia *toată* puterea. Cel puțin până la plecarea Coaliției. Dacă talibanii controlează Kabulul timp de un an după plecarea noastră, ieșim cu fața curată. Bineînțeles că vor avea puterea *efectiv*, dar, oficial, noul guvern afgan va ține frâiele guvernării. Chiar dacă nimeni nu se va lăsa păcălit. De pildă, rușii nu au fost învinuiți de faptul că, la trei ani după retragerea lor, președintele Najibullah a fost spânzurat de talibani.

Tăcu și mai comandă o cafea. Sala de mese de la Hay-Adams se golise. Unii se întorceau la serviciu, alții urcau în camerele confortabile, unde își așteptau amantele.

– Care e prețul talibanilor pentru „indulgența" lor? întrebă Malko.

– Hamid Karzai, declară brusc John Mulligan.

Clayton Luger își examina pantofii, iar Malko simțea tensiunea celor doi americani.

*
* *

– În concluzie, îl lăsați să se prăbușească? întrebă el cu o nevinovăție prefăcută. E ușor, fără voi e neputincios.

John Mulligan îi aruncă o privire încărcată de subînțelesuri.

– Imposibil, politic vorbind, spuse el. Sunt zece ani de când îi tot cântăm osanale în toată

lumea. Este „sfânt". Oficial, este aliatul nostru, la bine şi la rău.

– Dar neoficial? întrebă Malko.

Chipul lui Jon Mulligan rămase neclintit.

– Trebuie să dispară.

Tăcerea dură mult timp, fiind ruptă în cele din urmă de omul Casei Albe.

– Asta e misiunea pe care aş vrea să v-o încredinţez. Să ne scăpaţi de Karzai.

Pe Malko îl apucă ameţeala.

Ştia că americanii, şi în special Barack Obama, practicau pe scară largă eliminarea duşmanilor Americii prin intermediul dronelor sau al închisorii de la Guantanamo, dar nu-i trecuse prin cap că se va ajunge aici.

– Preşedintele e la curent? întrebă el.

John Mulligan nici nu clipi.

– Preşedintele mi-a dat mână liberă. Nu vrea să intre în detalii. Este necesar doar ca administraţia lui să nu poată fi niciodată legată de afacerea asta.

CAPITOLUL IV

Malko rămase tăcut câteva clipe, nefiind sigur dacă înţelesese bine, apoi întrebă:

– Mai exact, la anume vă gândiţi?

Clayton Luger se aplecă peste masă şi spuse şoptit:

– Am luat în considerare mai multe soluţii, dar se pare că singura eficientă este eliminarea *fizică* a preşedintelui Karzai. Este condiţia *sine qua non* pusă de mollahul Omar pentru a ajunge la o înţelegere cu noi. Preşedintele Obama este categoric: după sfârşitul anului 2014 nu vor mai exista trupe americane în zonă.

John Mulligan interveni din nou.

– V-am spus la începutul conversaţiei: preşedintele Obama nu mai vrea să audă de ţara asta. Treaba mea este să obţin o tranziţie onorabilă. În acest scop, avem nevoie de talibani...

Era fabulos, iar Malko rămase mut câteva clipe. Reprezentantul preşedintelui Statelor Unite îi cerea să-l asasineze pe preşedintele Afganistanului pentru a le face pe plac talibanilor!

Dar nu visa: toate acestea se petreceau la Hay-Adams, la doi paşi de Casa Albă din Washington DC...

– Dacă talibanii vor într-adevăr să scape de Karzai, de ce n-o fac ei înşişi? Au infiltrat toate

organismele din Kabul şi dispun de mijloace puternice.

Clayton Luger veni în ajutorul lui John Mulligan.

– Au încercat, afirmă el. De mai multe ori. Au bombardat cu mortiere o reuniune la care participa Hamid Karzai. Recent, au trimis un taliban tânăr, mesagerul oficial al mollahului Omar, ca să-i transmită un mesaj prin viu grai. Călătoria lui s-a terminat la NDS[1]. Ascunsese în dosul organelor genitale o încărcătură explozivă. El a murit, iar şeful NDS, Assedulah Kualia, a fost grav rănit. Karzai e paranoic. Nu se deplasează decât cu elicopterul, şi cât mai puţin cu putinţă, fără să anunţe dinainte. Trăieşte retras în palatul lui din oraş. A înlocuit „garda pretoriană" de mercenari *Blackwaters* cu una formată din oameni proveniţi din tribul lui. Poartă în permanenţă o vestă antiglonţ pe sub tunica largă... La palat, totul e supus unui control minuţios: fără stilouri...

– De ce fără stilouri? întrebă Malko surprins.

Clayton Luger schiţă un zâmbet vag.

– Pakistanezii fabrică nişte stilouri-pistolet foarte bune. De asemenea, sunt interzise şi telefoanele mobile. De altfel, în afară de persoanele apropiate, nu prea primeşte vizite...

---

[1] National Department of Security: Serviciile de Informaţii afgane.

Să porţi o vestă antiglonţ la Kabul era un lucru la fel de obişnuit ca înfăşuratul gâtului într-un fular pe timp de iarnă. Un gest absolut banal... Malko îşi permise o observaţie plină de umor negru.

– Pentru că urmează să vină aici, poate că ar fi mai simplu de pus în aplicare această operaţiune pe pământ american, sugeră el. Sunteţi mai stăpâni pe mediul autohton decât pe cel din Kabul...

John Mulligan rămase nemişcat câteva clipe, apoi realiză că Malko glumea...

– Nu e cea mai bună soluţie! replică el oarecum înţepat. Nimic nu trebuie să facă legătura între noi şi acest „accident". Este o condiţie *sine qua non*. Repet întrebarea: acceptaţi să preluaţi această misiune?

Lui Malko îi venea să se frece la ochi.

– John, spuse el, este vorba de o misiune imposibilă. Agenţia dispune de mijloace nelimitate în Afganistan, doar administraţi un parc de drone „ucigaşe" care pot pulveriza pe oricine. Ce vreţi să facă un om singur împotriva maşinăriei Karzai? În plus, ştiţi că nu sunt un asasin. Chiar dacă Hamid Karzai este corupt şi putred până în măduva oaselor.

– Refuzaţi? îl întrebă sec americanul.

– Nu, răspunse Malko, rostesc cu glas tare întrebările pe care mi le pun mie însumi... Cunosc Afganistanul, dar asta nu e suficient pentru îndeplinirea unei asemenea misiuni.

– N-o să fiţi singur, îl asigură imediat Clayton Luger. Dispunem la faţa locului de o mică structură care nu a fost legată niciodată de Agenţie, dar care ne-a făcut multe servicii. Va fi la dispoziţia dumneavoastră. Bineînţeles că nu există obligativitatea obţinerii unui anumit rezultat, dar dacă reuşiţi, i-aţi face ţării noastre un imens serviciu. Vă înţelegem scrupulele, însă dispariţia lui Karzai poate evita o mulţime de alte morţi...

– Despre ce fel de structură vorbiţi? întrebă Malko.

Clayton Luger răspunse imediat:

– Este vorba de un „*contractor*", Nelson Berry, un sud-african care a înfiinţat o agenţie de pază pentru străini şi care îi foloseşte pe afgani pentru anumite treburi delicate, cum ar fi livrarea de bani gheaţă în zonele nesigure. În trecut, i-am cerut să rezolve câteva eliminări „punctuale" şi s-a achitat bine de sarcini. Acum dă din colţ în colţ deoarece clienţii lui părăsesc Kabulul şi are cheltuieli mari. M-a contactat şi m-a întrebat dacă nu am ceva pentru el...

– Înseamnă că aveţi încredere în el dacă îi faceţi o astfel de propunere, se miră Malko.

Clayton Luger nu ezită.

– Da, şi-a dovedit loialitatea. Acum vă revine sarcina să-l convingeţi. Printr-o ofertă tentantă. Individul acesta a ucis toată viaţa lui. La început,

a făcut parte din comandourile BOSS[2] care aveau sarcina de a-i elimina pe membrii ANC[3].

– Credeți că acest Nelson Berry are mijloacele necesare pentru a-l asasina pe Karzai? întrebă Malko.

John Mulligan se strâmbă ușor.

– Nu-mi place cuvântul „asasinat". E vorba de o îndepărtare din rațiuni de stat.

O îndepărtare definitivă.

Malko se uită pe rând la cei doi interlocutori. Erau extrem de serioși, concentrați asupra cererii pe care o făceau. I se cerea *într-adevăr* lichidarea președintelui Afganistanului. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, John Mulligan declară:

– Sunteți singura persoană căreia îi putem face această ofertă. Datorită capacităților dumneavoastră de șef de misiune și a încrederii pe care v-o purtăm...

Un strop de lingușire nu făcea rău nimănui. Malko se simțea încolțit. Nu era o propunere lipsită de fundament.

– Dar nu se poate întâmpla ca acest Nelson Berry să ia banii și să nu facă nimic? întrebă el.

– L-am „racolat" eu însumi, îl asigură Clayton Luger. Spune „da" sau „nu" și fixează prețul.

---

[2] Serviciul de Informații Sud-African din perioada Apartheidului.

[3] African National Congress. Opoziția față de albi.

– Chiar şi pentru o astfel de misiune?

– Pentru el, zise directorul adjunct de la CIA, e o misiune ca toate celelalte. Doar ceva mai dificilă...

Malko ,simţea că se află pe marginea unei prăpăstii. Încercă să se agaţe de un colţ de stâncă.

– Care va fi rolul staţiei din Kabul?

– Evident că nu se va cunoaşte adevăratul scop al misiunii. O să-i anunţăm că sosiţi la Kabul şi veţi continua negocierile începute la Doha cu talibanii pentru ieşirea din criză.

– La Kabul?

– Da. Prietenii noştri talibanii ne-au comunicat numele unei persoane pe care o veţi întâlni. Maulana Musa Kotak. Pe vremea talibanilor a fost ministrul Protecţiei Virtuţii şi Combaterii Viciului. Astăzi, Karzai l-a numit în Consiliul Păcii, un subterfugiu prin care sunt reciclaţi talibanii încă utili. Are contacte cu *Choura* din Quetta. O să fie anunţat că sosiţi.

– Şi acest fost ministru taliban se află la Kabul? întrebă Malko sufocându-se.

John Mulligan schiţă un zâmbet.

– Ştiţi bine că în Afganistan nimic nu e simplu! Cu siguranţă că maulana Musa Kotak este un taliban cu o biografie plină de pete, însă oamenii lui Karzai nu i-au făcut niciodată probleme. Are un braţ foarte lung. Eventual, vă poate veni în ajutor.

– Cum?

Americanul făcu un gest evaziv.

– Habar n-am. Dacă aveţi probleme cu oamenii lui Karzai, vă poate scoate din Kabul printr-o filieră talibană...

Încurajator.

În faţa tăcerii lui Malko, Clayton Luger adăugă:

– Mai e cineva care vă poate ajuta: Luftullah Kibzai. Este una dintre cârtiţele noastre din NDS. Vă furnizează informaţii fără să ştie cum vor fi utilizate. Însă trebuie să fiţi foarte atent atunci când îl contactaţi. Niciodată prin telefon. În plus, e un om care are nevoie de bani...

Nu mai erau decât ei în sala de mese de la Hay-Adams... John Mulligan se uită la ceas şi spuse:

– Nu mai pot sta cu voi. Preşedintele mă aşteaptă peste o oră la o şedinţă informativă. Chuck Hagan, de-abia întors de la Kabul, îşi prezintă raportul.

Malko îi aruncă o privire uimită.

– O să-i menţionaţi conversaţia noastră?

– Evident că nu, îl asigură consilierul principal pe probleme de securitate al Casei Albe. E însă foarte preocupat de situaţia din Afganistan.

Malko era strâns cu uşa... Sigur că nu ignora faptul că, în ciuda Premiului Nobel pentru Pace pe care-l primise, Barack Obama acoperea

cu autoritatea sa numeroase asasinate comandate, începând cu cel al lui Osama bin Laden. Pentru că era vorba de lupta antiteroristă, nu exista nicio barieră de natură morală. Cazul lui Hamid Karzai reprezenta pur şi simplu o treaptă în plus.

Tăcerea se prelungi, încordată, tulburată doar de zgomotele care veneau dinspre bar. Câteva clinchete de pahare. Malko simţea greutatea privirilor celor doi americani. Totul i se părea o nebunie în această atmosferă vătuită şi elegantă, însă realitatea i se impunea cu încăpăţânare. Oarecum asemănător acelor *katzim* israelieni, i se propunea să devină ucigaş cu simbrie în slujba unui stat, a celui mai puternic stat din lume. Cei care-i cereau să-l asasineze pe preşedintele Karzai erau onorabili, cinstiţi şi, desigur, patrioţi. Semăna cu un remake după filmul *Cu mâinile murdare*. Cineva trebuia să se înhame şi la o astfel de corvoadă.

Pentru o cauză bună.

Ridică privirea şi-l fixă îndelung pe John Mulligan. Mai avea o întrebare de pus.

– Frank Capistrano e la curent ?

John Mulligan rămase impasibil.

– Am vorbit cu el.

– Şi?

– Crede că sunteţi singurul care poate duce la bun sfârşit o astfel de misiune.

Cei doi bărbaţi continuară să se privească fix în ochi. Malko simţea că era pe cale să se întâmple ceva. Cum ar fi zis generalul de Gaulle, nu era vorba de o afacere „subordonată". Cei doi oameni din faţa lui îşi îndeplineau misiunea. Protejarea naţiunii din care făceau parte. Fără sentimente. Hotărând să abandoneze Algeria franceză, de Gaulle ştiuse că vor avea loc mii de drame, că vor muri o mulţime de oameni. Cu toate acestea, lucid, luase o decizie.

Pentru viitorul ţării lui.

Malko îşi înţelegea interlocutorii: Statele Unite nu trebuiau să-şi piardă reputaţia. Chiar dacă era riscant, merita încercat.

– Foarte bine, John, spuse el. Accept misiunea. Cu o condiţie.

– Care? întrebară în cor cei doi bărbaţi.

– În ce mă priveşte, este un act gratuit, preciză Malko. Nu voi primi din partea Agenţiei niciun fel de retribuţie, dar, dacă se întâmplă ceva, vreau cuvântul vostru că onoarea mea nu va fi pătată. Că nu voi fi considerat un ucigaş plătit...

Ceva ce semăna cu o lacrimă apăru în colţul ochiului lui John Mulligan.

– Malko, vă jur că dacă vi se întâmplă ceva – ferească Dumnezeu –, veţi fi înmormântat în cimitirul Arlington în compania celor care şi-au sacrificat viaţa pentru ţara noastră.

*

* *

Un soldat afgan cu cască era instalat pe acoperişul plat al micii aerogări din Kabul, având în faţa lui o mitralieră protejată de un parapet format din saci de nisip.

Era singurul semn palpabil al războiului mocnit care făcea ravagii în Afganistan, nenumăratele elicoptere de luptă fiind parcate în dezordine de-a lungul unicei piste de decolare. Mica aerogară albă cu dungi albastre semăna cu un aeroport de provincie, cu doar două avioane comerciale oprite în faţă.

Drapelele diferitelor naţiuni din ISAF[4], care, odinioară, dacă erau coborâte în bernă, anunţau pierderile zilnice, dispăruseră, cu excepţia unui singur drapel afgan destrămat.

Coborând scara Boeingului 737 al companiei Flydubai, Malko zări un Land Cruiser alb la câţiva metri distanţă. Din el ieşi un blond uriaş, îmbrăcat cu o vestă antiglonţ şi cu pistolul la centură, care se apropie de el.

– *Sir*, sunteţi Malko Linge?

– Da, confirmă Malko.

– Sunt Jim Doolittle, adjunct al domnului Warren Muffet. Mi-a cerut să vă întâmpin. Veniţi cu mine!

Malko se urcă în Land Cruiser. În spate se aflau doi soldaţi cu căşti, în ţinută de luptă,

[4] Forţa Internaţională de Asistenţă pentru Securitate.

înarmaţi cu M16, grenade şi pistol. Jim Doolittle se scuză, motivându-le prezenţa:

– În oraş trebuie să avem întotdeauna o escortă, explică el. Ieşim cât mai puţin cu putinţă.

Agentul CIA îl lăsă pe Malko în faţa aeroportului şi-i arătă o grădină pustie.

– Daţi-mi tichetul pentru bagaje şi paşaportul şi aşteptaţi-mă acolo!

Land Cruiserul arbora însemnele necesare pentru a se putea apropia de aeroport: muritorii de rând fuseseră împinşi foarte departe, la peste cinci sute de metri în spatele primul post de control. Rulourile de sârmă ghimpată interziceau accesul în aerogara păzită de soldaţii care ţineau degetele pe trăgaciul armelor.

Teama de maşini-capcană.

Malko se aşeză pe o bancă. Era obosit după această călătorie lungă. Moţăise de la Dubai până la sosirea la Kabul.

Munţii cu vârfurile acoperite de zăpadă îi aminteau de Alpi.

Un peisaj feeric.

Odată trecut dincolo de bariera muntoasă, Boeingul 737 plonjase spre câmpia pe care se întindea oraşul situat totuşi la 1 800 de metri altitudine. Acolo era mai puţin feeric: stânci cafenii, apoi o câmpie de aceeaşi culoare, înconjurând oraşul propriu-zis care se întinde ca o tumoare pe dealurile aride din jurul centrului, cu imense

cartiere pline de dărăpănături, fără apă şi electricitate, cocoţate pe pantele golaşe.

Astăzi se crede că la Kabul trăiesc trei milioane de oameni, dar nimeni nu e sigur de asta: ar putea fi şi mai mulţi... Nu s-a mai făcut un recensământ de patruzeci de ani.

Cartierele mărginaşe semănau cu acele „morros" din Rio de Janeiro, cel puţin în ce priveşte marea şi soarele.

Ceea ce-l frapă pe Malko era liniştea. Ultima dată când venise la Kabul, avioanele Coaliţiei aterizau şi decolau fără încetare, fusese o animaţie incredibilă. Acum însă americanii plecaseră: se repliaseră la baza din Bagram, aflată la şaizeci de kilometri de Kabul. Doar aparatele Hercules C130, în culorile afgane, mai erau aliniate pe pistă.

Ceea ce mai rămăsese din contingentul francez se instalase pe aeroport pentru a supraveghea repatrierea ultimilor cetăţeni, dar acum nu se vedea nici ţipenie.

Se auzi mugetul unor motoare cu reacţie: un antic Boeing 727 al companiei naţionale Ariana se desprinse cu greu de pe pistă. Cursele efectuate cu aparatele de zbor ale acestei firme fuseseră interzise în Europa. Acum asigurau câteva legături locale rezervate celor mai săraci călători. Până la căderea tuturor acestor avioane, compania murea încet de moarte naturală.

Malko se ridică: Jim, uriaşul cu ochi albaştri de la CIA care venise să-l întâmpine la avion, tocmai ieşea din aeroport trăgând după el o valiză.

Se duseră împreună la Land Cruiserul alb, iar Malko se urcă în faţă.

Jim Doolittle se aşeză la volan şi-şi scoase jacheta căptuşită, dând la iveală un armament care rivaliza cu cel al unui mic portavion: două tocuri de pistol, un PM agăţat de centură, trei grenade şi o vestă antiglonţ GK.

La ieşire, controalele erau mai puţin amănunţite. Trebuiră totuşi să oprească la primul post de control, apoi la al doilea, un rond în mijlocul căruia trona un vechi MIG 21 ce părea gata să-şi ia zborul. Înainte de a se angaja pe Airport Road, un bulevard rectiliniu care ducea în centrul oraşului, Malko se aplecă spre Jim.

– Care e atmosfera?

Americanul clătină din cap.

– *Cool*. ANA stăpâneşte oraşul cu ajutorul poliţiei locale. Nu există ciocniri sau răpiri, ci doar, din când în când, câte o maşină-capcană...

Circulaţia era relativ fluidă. Un pick-up verde al poliţiei afgane îi depăşi în viteză, vreo doisprezece oameni fiind înghesuiţi pe platforma din spate. Pe marginea bulevardului se vedeau negustorii de fructe şi legume.

Nu se simţea deloc iminenţa vreunui pericol.

După zece minute ajunseră la rondul Massoud, dominat de o coloană având în vârf o sferă cu două portrete imense ale comandantului Shah Massoud, un erou al Panshirului şi al Alianţei Nordului, asasinat în vizuina lui de doi agenţi ai organizaţiei Al-Qaida pe 10 septembrie 2001.

Jim coti la dreapta şi încetini: în oraş, circulaţia era infernală, desfăşurându-se între două şiruri de ziduri de beton înalte de şase metri, în vârful cărora fuseseră montate rulouri de sârmă ghimpată. Posturile de control exigente încetineau fluxul vehiculelor.

Nu se vedeau decât maşini Toyota...

De toate modelele, vechimile, cu volanul pe dreapta sau pe stânga.

– O mulţime de Toyota, remarcă Malko.

– Aproximativ 750 000, *sir*, confirmă Jim. Vin din toate colţurile lumii.

Toyota ar fi trebuit să deschidă o ambasadă la Kabul...

Din zece în zece metri, câte un om înarmat cu un Kalaşnikov păzea nu se ştie ce, purtând haine civile sau un fel de uniformă nedefinită. Oraşul părea, astfel, că se afla într-o oarecare stare de asediu.

– Sunteţi tot la hotelul Ariana? îl întrebă Malko pe Jim.

– Da, confirmă americanul.

Un hotel vechi, situat aproape de ambasada americană, la capătul bulevardului întretăiat de baraje rutiere, unde se afla ambasada Franţei, fostul cartier general al talibanilor.

O linie Maginot construită de CIA. Pentru că efectivele agenţiei se diminuau rapid, iar ofiţerii de caz primiseră ordin să nu iasă în evidenţă, toate acestea nu prea mai foloseau la nimic.

Mergeau încet, înconjurând parcul enorm care ocupa centrul oraşului, străbătând hăţişul de vehicule din care ţâşneau taxiurile galbene. Nu existau semafoare. Cei câţiva poliţişti afgani în uniforme cenuşii nu erau dotaţi pentru a dirija circulaţia decât cu nişte mici şi derizorii discuri roşii. Famelici, jerpeliţi şi buimaci, se opreau deseori pentru a fuma, creând astfel ambuteiaje monstruoase.

O mulţime formată practic aproape numai din bărbaţi se scurgea pe trotuare, iar câteva cărucioare cu două roţi sporeau haosul.

În ciuda acestui calm aparent, Jim se uita la mulţime de parcă ar fi fost formată din fiare sălbatice... O fetiţă îmbrăcată în zdrenţe, cu nişte ochi imenşi, se apropie şi-şi lipi faţa de geamul blindat, întinzând o mânuţă murdară.

Un spectacol jalnic.

Jim îi aruncă o privire ostilă.

– Trebuie să fim atenţi, *sir*, spuse el. S-a întâmplat deja ca un copil să ceară să i se dea bani

prin geamul deschis şi să arunce în maşină o grenadă.

Land Cruiserul nu prezenta astfel de riscuri, geamurile sale nu puteau fi lăsate în jos. Grosimea lor atingând şapte centimetri, erau prea grele pentru o astfel de manevră.

Fetiţa dispăru, iar Malko zări în sfârşit hotelul Serena, un imens zid cafeniu. Bulevardul care trecea prin faţa lui avea sens unic.

Descoperi ceva nou: un perete înalt separa trotuarul hotelului de şosea.

Land Cruiserul se urcă pe trotuar, trecu de primul baraj format din tuburi metalice vopsite în negru şi alb şi îşi continuă drumul de-a lungul hotelului. Mai existau trei posturi de control: la primul se verifica dacă vehiculul era autorizat să intre în Serena, la al doilea se plimba o oglindă pe sub caroserie...

În fine, ajunseră în faţa unei imense porţi culisante care se deschise. Urmă un nou control, de data aceasta al pasagerilor...

Trebuie menţionat că, în urmă cu zece ani, talibanii atacaseră hotelul şi omorâseră vreo zece persoane. Atacatorii se aflaseră la bordul unor vehicule militare şi fuseseră îmbrăcaţi în uniforme de poliţişti. Ulterior, ancheta scosese la iveală faptul că şeful comandoului, ucis în timpul încăierării, venea des la hotel pentru a profita de saună şi pentru a cerceta împrejurimile...

Ultima poartă se deschise în sfârşit, iar Land Cruiserul parcă în faţa intrării în hotel. Un angajat cu turban îi întâmpină cu un zâmbet larg.

Ajungând sub copertină, Jim îi spuse lui Malko:

– Vă aştept, *sir*, COS vrea să vă salute.

Malko îl întâlnise pe şeful staţiei cu vreo câţiva ani în urmă. Warren Muffet era un american deşirat, aflat la sfârşitul mandatului.

– OK, spuse el, mă instalez şi cobor.

Holul cu banchete roşii aliniate nu se schimbase deloc de la ultimul lui voiaj. Câţiva clienţi aşteptau lângă fântâna din centru. Serena nu era un hotel prea vesel. După ce se înregistră, Malko ajunse în camera 382, îşi lăsă bagajele şi coborî din nou.

Ieşirea din Serena era simplă: un singur post de control. Se treziră blocaţi într-o circulaţie dementă, îngreunată de absenţa semafoarelor scoase din funcţiune în urma permanentelor pene de electricitate.

Ajungând în faţa bulevardului pe care se aflau ambasada Franţei şi cea a Emiratelor Arabe Unite, mărginit de ziduri de beton înalte de şase metri, Jim arătă cu mâna spre o clădire din capăt, dominată de un fel de post de observaţie cu acoperişul din tablă ondulată.

– Aproape că am ajuns! exclamă americanul.

Încă trei posturi de control şi ajunseră în faţa hotelului Ariana, sediul CIA din Kabul.

Mai multe baraje formate din blocuri de beton restrângeau circulaţia la o singură bandă. Sacii de nisip erau păziţi de gardieni nepalezi îmbrăcaţi în negru, cu degetul pe trăgaci, protejaţi ei înşişi de un mirador echipat cu două mitraliere grele.

Zidurile incintei fuseseră acoperite cu inscripţii în engleză şi în dari. Se interziceau fotografiatul, încetinirea, coborârea din maşină fără instrucţiuni primite din partea gărzilor, iar în caz de nesupunere se deschidea focul.

Bine că măcar aveai dreptul să respiri...

În dreapta, un bulevard ducea la ISAF şi la ambasada americană, cu câte un post de control din zece în zece metri...

Jim Doolittle se strecură printre baraje, apoi dispozitivul cu ţepi coborî, pentru ca Land Cruiserul să poată intra în curte.

La intrare trebuia prezentat permisul. De la postul de gardă, Jim îl sună pe şeful staţiei şi se întoarse spre Malko.

– *Sir*, Warren Muffet vă aşteaptă. O să vă însoţesc pentru că nu aveţi legitimaţie.

Interiorul hotelului nu se schimbase de la ultima vizită a lui Malko. Localul era prost întreţinut, cu pereţi albicioşi, fire electrice împrăştiate peste tot şi uşi deschise cu ajutorul codurilor electronice. Toţi cei pe care-i întâlniră purtau un ecuson cu fotografie. Văzură şi doi afgani cu

astfel de ecusoane, aparent stânjeniți de faptul că se aflau acolo. Nu-i mai puțin adevărat că, în cazul în care ar fi fost identificați de talibani, viața lor n-ar mai fi făcut două parale...

La fiecare etaj se găsea un palier magnetic care se declanșa chiar și din cauza unei mici agrafe metalice.

Warren Muffet îl aștepta, în cămașă, în ușa biroului de la etajul trei. Îi întinse mâna lui Malko.

– *Welcome back to Kabul!* Dacă veneai peste trei luni nu ne-am mai fi întâlnit... Mă întorc acasă definitiv.

Ferestrele micului birou erau dotate cu grilaje din cauza posibilelor grenade aruncate din afară, iar pereții erau acoperiți cu hărți.

– Cei de la Langley m-au anunțat că vii, spuse șeful stației, dar că activitatea ta nu va avea nicio legătură cu noi. Totuși, mi s-a cerut să-ți stau la dispoziție. Ai nevoie de ceva?

– Deocamdată, nu, spuse Malko. Am venit să iau legătura cu anumiți talibani „recomandabili" pentru a evita ca stația să aibă probleme cu guvernul afgan.

Warren Muffet oftă.

– Nu e deloc o exagerare! Karzai e dezlănțuit, ne acuză că-i susținem pe talibani pentru a ne prelungi șederea în Afganistan, în timp ce

Washingtonul nu mai vrea picior de american pe pământ afgan până pe 31 decembrie 2014. Aşa că nu-mi vorbi despre misiunea ta...

Asta cădea bine.

– O să te ţin la curent, îi promise totuşi Malko, fără să creadă un cuvânt din ce spune.

– Perfect, conchise şeful staţiei. O să-ţi dau numerele celor două telefoane mobile pe care le am, plus cel al lui Jim, pe care l-am însărcinat cu transportul tău pe tot parcursul sejurului. Am pregătit şi un mobil local cu o cartelă neidentificabilă.

Îi întinse lui Malko un telefon Nokia vechi pe care era scris şi numărul: 0799 301201.

– Acum trebuie să te las, am o întâlnire la ISAF. O să luăm masa împreună.

Îl conduse până pe palier, unde Jim îl aştepta aşezat pe un scaun.

După o jumătate de oră, Malko era din nou la Serena. Un sfert de oră mai târziu se afla în camera cu vedere spre grădina încă acoperită de zăpadă. Minibarul nu conţinea decât băuturi nealcoolice. Lanţul de hoteluri Serena fusese cumpărat de Aga Khan şi nu le servea alcool clienţilor.

Nu mai pierdu timpul şi formă pe mobilul său austriac numărul pe care i-l dăduse la Washington Clayton Luger. Cel al lui Nelson Berry, omul

despre care se presupunea că urma să accepte „contractul" legat de președintele Karzai.

O voce gravă răspunse imediat.

– *Baleh. Salam aleikum.*[5]

– Vreau să vorbesc cu Nelson Berry, spuse Malko.

– La telefon. Cine sunteți?

– Prietenul lui Forrest – pseudonimul lui Clayton Luger.

– Sunteți la Kabul? întrebă sud-africanul.

– De-abia am sosit. Ne putem vedea?

– *Sure.* Unde sunteți?

– La Serena.

– OK. Peste o jumătate de oră, ieșiți din hotel pe jos și luați-o la dreapta! La intersecția cu strada următoare se află un post de control cu mașini de poliție. Treceți de el și opriți-vă după douăzeci de metri. O să vină să vă ia o Corolla de culoare gri. Pe șofer îl cheamă Darius.

[5] Da. Bună ziua.

CAPITOLUL V

Malko ieşi din Serena şi coti la dreapta. După treizeci de metri, ajunse la postul de control al poliţiei instalat la intersecţia dintre cele două bulevarde. Văzu un automobil şi un Ford pick-up cu o antenă enormă fixată de bara de protecţie, care-l făcea să semene cu un rinocer.

Se lăsa întunericul, iar temperatura era blândă. Venise primăvara.

După încă treizeci de metri, găsi Toyota Corolla de culoare gri parcată pe marginea şoselei. Un model vechi cu vopseaua sărită.

La volan, un afgan cu barbă care întredeschise portiera atunci când Malko se apropie de el şi întrebă:

– Darius?

– *Baleh.*

Malko înconjură maşina şi deschise portiera. Prima surpriză: cântărea o tonă!

Era blindată!

O noutate pentru o maşină veche!

Portiera se închise cu un zgomot de casă de bani, iar vacarmul circulaţiei se estompă... Corolla demară lent, pusă în mişcare de un motor depăşit de o astfel de greutate neaşteptată. Se strecurară în traficul intens al nenumăratelor maşini Toyota.

Darius era mut ca un peşte. Agăţase de oglinda retrovizoare un imens ciorchine de struguri artificial care se legăna uşor. Pătrunseră pe un mare bulevard mărginit pe partea stângă de un interminabil zid de beton înalt de şase metri, străpuns de câteva intrări apărate de miradoare, blocuri de beton şi sârmă ghimpată. Şoferul întinse mâna zâmbind şi mormăi:

– NDS.

Serviciul de Informaţii afgan, blestemul talibanilor. Bizar, dar nu se afla într-o zonă bine apărată. Din când în când, talibanii îl atacau cu maşini-capcană şi erau apoi masacraţi de gărzi.

Trecură prin faţa ambasadei Iranului. Strada făcea un cot şi continua, mărginită de case enorme şi moderne, cu două sau trei etaje, zugrăvite în culori stridente şi înconjurate de sârmă ghimpată şi paznici înarmaţi. Afganii le numeau *„poppy palaces"*[1] deoarece, adesea, proprietarii lor erau marii traficanţi de droguri care construiseră aceste clădiri enorme după canoanele unui prost-gust desăvârşit.

Toyota Corolla coti pe o stradă transversală şi începu să parcurgă un drum desfundat şi noroios. Casele erau una mai urâtă şi mai impozantă decât cealaltă. Trecură pe lângă un teren viran

[1] Palatele opiului.

împrejmuit, din motive necunoscute, cu sârmă ghimpată.

Se opriră în faţa unei porţi metalice verzi, care era apărată de o grindă imensă de oţel şi de doi paznici cu mutre bune de spânzurătoare şi torsul încins într-o vestă neagră cu patru încărcătoare de Kalaşnikov. Poarta se deschise din interior şi Corolla frână în faţa casei.

Darius îl conduse pe Malko pe un peron exterior şi pătrunseră în clădire. Mobile noi, unele învelite încă în folii de plastic, covoare, un uşor iz de petrol. Şoferul îl duse până la intrarea într-un birou cu pereţii decoraţi cu diferite hărţi ale Afganistanului.

Câteva computere pe o masă încărcată cu dosare şi o canapea veche din piele roşcată în faţa unei măsuţe joase pe care era aşezat un Kalaşnikov cu pat pliant şi încărcătorul ataşat.

Bărbatul din spatele biroului se ridică: un uriaş de aproape 1,90 metri, care-i întinse lui Malko o mână mare ca o lopată.

Părul lui avea o culoare bizară, bătând în portocaliu, de parcă ar fi fost vopsit. Umerii îi erau laţi, de docher, acoperiţi de un tricou negru din care ieşeau nişte antebraţe monstruoase.

O adevărată bestie.

Avea nişte ochi vioi, un nas puţin cârn şi o bărbie proeminentă.

– Nelson Berry! se prezentă el.

– Malko Linge. Forrest m-a trimis la dumneavoastră.

– Prietenii lui Forrest sunt şi prietenii mei, îl asigură sud-africanul. Beţi ceva? Scotch? Votcă?

– Votcă, decise Malko.

Nelson Berry se duse la bar, scoase o sticlă de votcă Tzarskaya şi umplu două pahare. Îl ridică imediat pe al lui.

– În cinstea Afganistanului! zise el. E o ţară frumoasă. Păcat că trebuie s-o părăsim în curând!

Se lăsă să cadă pe canapea, pantalonul i se ridică pe gambă şi Malko zări un toc GK cu un pistol automat înăuntru... În plus, mai avea un toc la centură cu un Beretta 92 şi trei cartuşiere la spate, tot GK.

Votca de la gheaţă îi făcu bine lui Malko. Sud-africanul îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi se uită la el cu coada ochiului. Din cauza bărbiei proeminente şi a spatelui lat semăna vag cu Quentin Tarantino.

– Când aţi fost ultima dată la Kabul? îl întrebă el.

– Acum trei ani.

Nelson Berry clătină din cap.

– S-a schimbat mult. Trupele Coaliţiei au părăsit oraşul şi s-au regrupat în Bagram. Afganii asigură acum securitatea în oraş.

– Şi se descurcă?

Sud-africanul se strâmbă.

– E OK. Talibanii nu vor să facă un haos *prea mare*. Menţin presiunea asupra guvernului Karzai, dar îi lasă în pace pe străini. Te poţi plimba pe străzile din Kabul fără teama că o să fii doborât de vreo rafală de mitralieră. Ori răpit.

– Sereha este şi mai apărat ca înainte, remarcă Malko.

– Da, e unul dintre obiectivele lor, recunoscu Nelson Berry. Acolo unde se duc toţi străinii: ramura dură a talibanilor ar vrea să-i alunge, dar e minoritară. În schimb, în domeniul afacerilor debandada e generalizată: jumătate dintre casele din cartier sunt de închiriat. Agenţiile de securitate au şters-o pentru că nu mai e de lucru. Eu mă număr printre ultimii şi nu ştiu cât o să mai stau pe-aici. Oamenii de afaceri îşi fac bagajele şi nu mai au nevoie de noi. În ce-i priveşte pe afgani, ne mai dau câte o treabă de făcut, dar plătesc prost. Îmi închiriam casa cu 15 000 de dolari pe lună, dar am scăzut la 8 000. Chiar şi la preţul ăsta, cheltuielile sunt prea mari. Sper că-mi aduceţi veşti bune. Adică o treabă bine plătită. Forrest a fost întotdeauna OK.

– Cam aşa ceva, recunoscu Malko. E vorba de o „neutralizare".

Nelson Berry dădu din cap.

– Am avut parte de câteva, însă Agenţia s-a schimbat. Acum, în afara Kabulului se transformă în *Special Forces*, închiriază miliţii şi fac treaba singuri...

Părea nemulțumit de situație.

– Acțiunea va avea loc la Kabul, continuă Malko.

– La Kabul? Aici nu mai există niciun grup de talibani care ar putea constitui o „țintă". Poate doar cei reciclați de Karzai.

– Nu-i vorba de asta, îl corectă austriacul care avansa ca pe ouă, ci de o treabă extrem de precisă. Periculoasă, foarte periculoasă.

Sud-africanul oftă.

– OK! Nu ne aflăm aici ca să facem bulgări de zăpadă. Spuneți-mi odată!

– Karzai! i-o trânti Malko.

Nelson Berry îi aruncă o privire surprinsă.

– Ce-i cu Karzai?

Cum Malko nu răspundea, scoase un fel de înjurătură.

– *Gosh!* Doar nu vreți să spuneți că...

– Ba da, replică Malko.

Urmă o tăcere lungă, ruptă de Nelson Berry.

– Dacă afacerea ar fi mers mai bine, v-aș mai fi oferit o votcă și ne-am fi despărțit buni prieteni. Numai că sunt în rahat și nu știu nici măcar cum o să-mi plătesc chiria luna viitoare. Vă dați seama ce-mi cereți? O treabă aproape imposibilă; Karzai trăiește într-un „dom de fier", retras în fundul palatului. Nici măcar talibanii n-au reușit să-l atace, deși au complici peste tot. A renunțat la *Blackwaters* și paza lui este acum sută la sută afgană. Oameni din tribul lui. De-abia iese din

vizuină, numai cu elicopterul sau într-o coloană de maşini. E o misiune imposibilă...

Malko se simţea aproape uşurat.

– Înţeleg, spuse el, uitaţi de propunerea mea!

Nelson Berry suflă zgomotos aerul pe nas.

– Staţi puţin! N-am vrut să spun „nu". Dar nu-mi dau seama dacă se poate. În plus, e o misiune imposibil de subcontractat. Trebuie s-o fac eu însumi. Bănuiesc că Forrest ţine la discreţie.

– Discreţie e un cuvânt prea vag, îl corectă Malko. Ar trebui să vorbim mai curând de un secret absolut. În cazul în care acceptaţi.

– Nu e o problemă, afirmă sud-africanul. Dar trebuie să mă gândesc. Patruzeci şi opt de ore. Dar vă previn că, dacă accept, preţul va fi mare, foarte mare.

– Nu cred că asta reprezintă o problemă, spuse Malko.

– Chiar şi numai pentru faptul că „primarul Kabulului", Karzai, are mâna lungă. Controlează NDS şi dispune şi de o reţea întinsă. Şi, mai ales, e foarte prudent. Apropo, v-aţi întâlnit cu cei de la staţie?

– Mi-au trimis o maşină la aeroport.

– Ei ştiu că e vorba de Karzai?

– Nu. Oficial, mă aflu aici pentru a negocia cu talibanii...

Nelson Berry zâmbi ironic.

– Toată lumea negociază cu talibanii, Karzai aşijderea. E mai bine să nu le spuneţi nimic.

– De ce?

– Îl cunoaşteţi pe un anume Mark Spider?

– Nu, mărturisi Malko.

Sud-africanul îşi mai turnă o votcă.

– *Well*, e un tip din Agenţie. El l-a introdus pe Karzai în circuit în 2002. Apoi a fost de două ori COS[2]. Karzai îi mănâncă din palmă, iar Mark Spider a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a-l proteja. S-a întors la Washington, dar are încă oameni în cadrul Agenţiei. Dacă apare vreun pericol, îl avertizează, aşa că fiţi prudent!

Malko reţinu informaţia. Clayton Luger omisese acest mic „detaliu"... Karzai avea cârtiţe în CIA!

Vru imediat să aibă sufletul împăcat.

– Credeţi că proiectul este fezabil sau nu?

Nelson Berry zâmbi. Cu răceală.

– *Totul* este fezabil. E o chestiune de mijloace, de timp şi de bani. Şi de şansă, desigur. OK, atunci...

Soneria mobilului îl întrerupse; purtă o scurtă conversaţie în dari, închise şi se întoarse spre Malko.

– Camera dumneavoastră de la Serena a fost percheziţionată...

Malko simţi un frison neplăcut de-a lungul şirei spinării.

---

[2] Şef de staţie.

– Cine?

– NDS. E normal, fac asta cu toţi nou-sosiţii. Aveţi ceva compromiţător?

– Nu, nu cred, zise Malko.

Era totuşi neliniştit.

– Nu e grav, îl asigură sud-africanul. O să vă dau oricum un mobil local sigur. Ăştia ascultă pe toată lumea. Aveţi contacte cu talibanii?

– Cred că am unul, răspunse prudent Malko.

– Păstraţi-l! Vă poate fi de folos. Bun, cred că asta-i tot. Vă fac un cadou de bun venit.

Se ridică, se duse la birou şi se întoarse cu un pistol automat vârât într-un toc GK pentru gleznă şi o hârtie împăturită.

– Poftim! zise el. E un GSH-8 folosit de Forţele Speciale ruseşti. Legaţi-l de gleznă! Iar ăsta e permisul de portarmă. Aşa, evitaţi orice fel de neplăceri.

– De unde-l aveţi? întrebă Malko uluit.

– Un tip de la Ministerul de Interne mi le vinde cu 10 000 de afgani, îi explică pe un ton lejer Nelson Berry. Nu trebuie decât să vă scrieţi numele. În cazul unui control, numărul le spune de unde provine şi nu pun întrebări. Vreţi şi o maşină?

– Deocamdată nu, răspunse Malko.

Nelson Berry dădu din cap în semn de aprobare.

– Aveţi dreptate. Trebuie să nu ieşiţi în evidenţă. Oricum, toată lumea o să afle rapid cine

sunteţi. Pentru ei, e uşor să vă omoare, dacă asta vor.

Se ridicase.

– Apropo, spuse Malko. L'Atmosphère mai e deschis?

Singurul loc vesel din Kabul, un restaurant-local de noapte, cafenea cu piscină şi muzică, frecventat de toţi străinii din oraş.

– Da, îl asigură sud-africanul, dar s-a cam prostit. Haleala e groaznică şi nu prea mai vine multă lume.

Malko se gândi brusc la tânăra sud-africană alături de care trăise o aventură fierbinte. Poate că mai era la Kabul. Era posibil ca Nelson Berry, sud-african şi el, s-o cunoască.

– Ştiţi cumva dacă Maureen Kieffer se mai află la Kabul? întrebă el.

Nelson Berry scoase un adevărat urlet.

– O cunoaşteţi? Da, e aici şi trage mâţa de coadă ca şi mine. Nimeni nu-şi mai blindează maşina. Land Cruiserul vine din Japonia gata aranjat. Frumoasă fată, nu?

Strivi falangele lui Malko şi-l însoţi până la Corolla gri.

Întoarcerea se derulă fără incidente. Darius îl lăsă pe Malko în faţa zidului de acces care separa Serena de şosea, apoi dispăru... Malko intră în hotel prin partea dreaptă, rezervată pietonilor.

Evident că poarta magnetică începu să piuie, aşa că se grăbi să scoată la vedere permisul de

portarmă şi cartela care demonstra că locuia în hotel.

Afganul îi adresă un zâmbet larg, iar Malko îi strecură în palmă o bancnotă de 500 de afgani[3], legând astfel cu el o prietenie care dură vreo zece minute.

Ajuns în cameră, formă numărul femeii la care se gândise mai devreme.

Miracol, dar cineva răspunse după al treilea apel.

– Maureen?

– Cine e la telefon?

– Malko.

Urmă o pauză lungă, apoi se auzi o exclamaţie de bucurie.

– Malko! Eşti la Kabul?

– Da. Tu?

– Şi eu! Acum am mai puţin de lucru. Toată lumea e pe picior de plecare. O să mă întorc în ţara mea.

– Ne putem vedea?

– Bineînţeles. Stai la Serena?

– Da. Tu?

– În aceeaşi casă de oaspeţi. Loic a plecat în India, şi a fost înlocuit de un englez homosexual, dar simpatic.

---

[3] Aproximativ 10 dolari.

– Am putea lua cina la L'Atmosphère...

Acolo se cunoscuseră.

– Există şi localuri mai bune, îl asigură sud-africana. O să mergem la Boccaccio. Trec să te iau pe la opt. Te sun din maşină şi cobori, altfel o să fie prea complicat...

*

* *

Maureen Kieffer părea mai matură decât la ultima lor întâlnire. Două mari riduri îi încadrau gura. Puloverul negru de caşmir îi scotea în evidenţă pieptul bogat, iar Malko dădu cu piciorul peste un Kalaşnikov cu pat pliant aşezat pe podeaua maşinii.

Femeia purta pantaloni negri cu o croială militară şi o mulţime de buzunare şi era încălţată cu cizme. Se îmbrăţişară îndelung şi, atingându-i pieptul greu, Malko simţi cum îi reînvie dorinţa. Era la fel de sexy.

– Pornesc, spuse ea, altfel ne iau pe sus! Sunt foarte nervoşi.

– Maşina ta e blindată, remarcă Malko.

– Da, dar mai trebuie făcute nişte racorduri de vopsea! zise Maureen Kieffer trecând într-a-ntâia şi urnind din loc cele trei tone ale maşinii 4 x 4 blindate.

După un sfert de oră, sosiră în faţa unei fundături noroioase unde se afla Boccaccio. Noaptea,

circulaţia era inexistentă la Kabul. Nu vedeai decât pick-up-urile verzi ale poliţiei şi câteva taxiuri... Nici urmă de pietoni, doar câte un negustor de fructe şi legume, cu taraba luminată strălucitor, aştepta nişte clienţi improbabili.

Spre deosebire de alte restaurante din Kabul, rămase în anonimat, Boccaccio arborase pe blocul de beton care-l apăra de maşinile-capcană o placă de marmură cu numele său...

Un şir de săli, străini şi afgani, câţiva americani, localul fiind autorizat de ambasadă. Pereţii din piatră neagră îi dădeau ansamblului o înfăţişare ciudată, întreţinută şi de chelneriţele rusoaice cu o ţinută care i-ar fi provocat un infarct oricărui taliban.

Maureen Kieffer şi Malko se aşezară în ultima sală. O chelneriţă tânără veni să le ia comanda.

– Şampanie! ceru Malko.

Aici se putea bea alcool.

Sticla de Cristal Roederer sosi în câteva secunde. Maureen Kieffer zâmbi:

– Restaurantul se aprovizionează prin intermediul bucătarilor din ambasade, care-i fură într-o veselie pe diplomaţii din toate ţările. Văd că nu mi-ai uitat gusturile...

Ciocniră.

– Nu mă gândeam că o să te mai revăd, spuse femeia. De altfel, o să plec în Africa de Sud, nu mai am ce face aici.

Dădură comanda. Mâncarea era bună, foarte italiană, carpaccio şi paste.

Lumea din jur vorbea tare şi animaţia era în toi. Maureen coborî vocea şi spuse:

– Patronul e o pramatie, se află într-o închisoare din Dubai şi a escrocat o mulţime de oameni, dar măcar aici ai parte de o ambianţă plăcută.

Evident că ţinuta chelneriţelor contrasta cu restul oraşului. Simţeai că nu se aflau acolo ca să ducă farfuriile.

Terminară de mâncat, iar sala de mese începuse să se golească. La Kabul, lumea se culca devreme, afganii începând lucrul dis-de-dimineaţă. În plus, străzile întunecate, lipsite de iluminat public, nu erau prea atrăgătoare, chiar dacă, aproape la fiecare intersecţie, maşinile poliţiei formau posturi de control.

*

* *

– Plecăm? propuse Maureen.

Pe străduţă mai rămăseseră vreo şase maşini. Bulevardele erau pustii, de parcă oraşul ar fi fost părăsit. La fiecare post de control trebuia să încetineşti şi să aprinzi plafoniera.

Rutina din ţările aflate în război. După ce ieşeai de pe marile artere, şoseaua devenea imposibilă. În fine, Maureen Kieffer claxonă în faţa intrării casei sale de oaspeţi.

Doi afgani bine încotoşmănaţi – noaptea era frig –, cu un Kalaşnikov agăţat pe umăr, deschiseră poarta dublă. Pătrunseră în apartamentul pe care Malko îl cunoştea bine.

Un salon cu un televizor cu ecran plat, covoare peste tot, o canapea mare în formă de L, un foc de lemne. Era cald şi parcă te-ai fi aflat în Europa.

Fără să rostească un cuvânt, Maureen Kieffer îşi trase peste cap puloverul de caşmir, lăsând să se vadă un sutien din dantelă neagră mult mai feminin.

Malko se apropie de ea şi-i puse mâinile pe sâni. Femeia se lipi de el. Atât de tare, încât catarama centurii se înfipse dureros în abdomenul lui Malko.

Maureen râse.

– Iartă-mă!

Îşi desfăcu centura, apoi se aşeză şi-şi scoase cizmele şi pantalonii negri de luptă. Chiloţii se asortau perfect cu sutienul.

Maureen Kieffer se întinse cu voluptate, apoi dispăru în bucătărie şi se întoarse după câteva clipe cu o sticlă de şampanie. Ochii îi străluceau din cauza surescitării.

– Dezbracă-mă! îi ceru ea lui Malko.

Austriacul îi cunoştea gusturile şi nu stătu pe gânduri. Îl ajută Maureen, care părea grăbită să-i arate corpul gol. Apoi îl instală în faţa focului, pe

un pat format din nişte perne mari, se aplecă asupra lui şi începu să-l masturbeze. Considerând că-şi dusese treaba la bun sfârşit, se ridică brusc şi exclamă:

– Nu te mişca!

Puse mâna pe sticla de şampanie, o scutură, apoi scoase dopul aşa cum se procedează la cursele de Formula 1. Îndreptă sticla spre pântecul lui Malko. Se auzi o bătaie uşoară în uşă, urmată de câteva cuvinte în dari. Maureen Kieffer se opri şi răspunse în aceeaşi limbă. Uşa se deschise imediat şi apăru o fată scundă, cu un voal pe cap, care nu părea să fi remarcat că stăpâna ei şi Malko erau goi.

– Ce e, Narifar? întrebă sud-africana.

Fata rosti câteva cuvinte în şoaptă şi se retrase mergând cu spatele.

– Ce s-a întâmplat? o chestionă Malko.

– Un tip cu o motocicletă stă la pândă afară, pe stradă.

CAPITOLUL VI

Maureen Kieffer îmbrăcase un capot şi aşezase pe masa joasă sticla de şampanie. Puse mâna pe Kalaşnikov şi ieşi din încăpere. Neştiind ce să facă, Malko îşi îmbrăcă pantalonii.

După câteva minute, uşa se deschise şi sud-africana se întoarse în cameră. În spatele ei, doi paznici afgani încadrau un tânăr sfrijit, zdrenţăros şi vizibil înfricoşat. Unul dintre cei doi afgani se adresă tinerei femei pe un ton respectuos, iar aceasta îi traduse lui Malko.

– Individul ăsta era în stradă. E limpede că ne-a urmărit de la Boccaccio.

– Şi ce vrea?

– Să-l întrebăm.

Femeia rosti câteva cuvinte în dari, iar unul dintre paznici scoase de la brâu un pumnal cu lama curbată pe care-l puse la gâtul amărâtului. Acesta se făcu şi mai mic. Maureen Kieffer îi adresă o frază lungă în dari, apoi se întoarse spre Malko.

– I-am zis că dacă nu spune adevărul îi luăm gâtul...

Pentru că prizonierul păstra în continuare tăcerea, unul dintre paznici îl apucă de păr şi-i dădu capul pe spate. Imediat, tânărul scoase un

urlet şi începu să vorbească fără întrerupere. Maureen Kieffer traduse.

– Zice că a primit ordin să te urmărească. Te aştepta în faţă la Serena, iar eu nu i-am dat atenţie. Are un om de legătură în hotel. Aşa a ştiut că urmează să pleci.

– Despre cine e vorba? întrebă Malko.

– Despre un tip din NDS care se numeşte Mahmud, cu siguranţă un nume fals. Îl tocmeşte pentru diverse filaje. Se întâlneşte cu el la restaurantul Kolban Arman. Acolo îşi fac veacul o mulţime de poliţişti...

Rosti sec o propoziţie şi cei trei bărbaţi părăsiră încăperea.

– Se pare că NDS se teme de tine, remarcă femeia. Sunt cam nervoşi în momentul ăsta. Ştiai?

– Da, ştiam că se interesează de mine, recunoscu Malko, gândindu-se la percheziţia din camera de hotel.

Misiunea lui începea bine...

Maureen Kieffer îşi scoase capotul şi se apropie de Malko, frecându-se uşor de el. Contactul cu pielea caldă a femeii avu un efect imediat, declanşându-i o erecţie de care aceasta profită imediat. Considerându-l suficient de excitat, îl împinse spre canapea şi căută sticla de şampanie.

Scuturând-o viguros, o îndreptă spre Malko şi-i scoase dopul. Un jet de şampanie ţâşni din ea şi inundă pântecul şi sexul întărit al lui Malko.

Satisfăcută, sud-africana puse sticla deoparte, îngenunche pe covor şi începu să lingă lichidul înspumat, împrăştiat pe pântecul lui Malko. Apoi trecu la sexul drept ca un băţ, atingându-l uşor cu limba, ca o pisică, şi sfârşind prin a-l înghiţi brusc.

Se ridică şi continuă să-l lingă suspinând.

– Două lucruri îmi plac, spuse ea, o şampanie bună şi un bărbat excitat la culme. Azi, tu eşti ăla.

Se lungi pe canapea, cu picioarele desfăcute, lăsând să se vadă un smoc de păr roşcat. Malko se înfipse în ea.

Maureen Kieffer îi înlănţui şoldurile cu coapsele, scoţând câte un mic ţipăt la fiecare opintire a lui Malko. Era prea bine!

Malko se revărsă în ea cu un strigăt sălbatic.

Femeia se ridică, izbucnind în râs.

– Ce bine că am avut şampanie în casă! Şi ce bine e să faci sex!

– Slujnica ta e obişnuită să te vadă cu bărbaţi? întrebă Malko.

Maureen Kieffer râse din toată inima.

– Da, aşa e. Am două fete uzbece, eu le tratez mai mult ca pe nişte animale de companie... Sunt mute ca pământul şi trăiesc aici mai bine ca în satul lor. În plus, sunt analfabete şi, prin urmare, discrete.

Începuse deja să se îmbrace, punându-şi mai întâi chiloţii, apoi pantalonii. Îmbrăcă puloverul

de caşmir direct pe piele, fără să-şi pună mai întâi sutienul.

– Ce faci? întrebă Malko.

– Te însoţesc. Se pare că la Kabul nu ai numai prieteni. Nu ştiu ce anume intenţionezi să faci aici, dar fii prudent dacă vrei să scapi întreg din povestea asta!

*

* *

Temperatura mai scăzuse cu câteva grade, însă cerul era de un uimitor albastru de cobalt. Malko ieşi din sinistra sală de mese de la Serena.

Era ora trei, momentul să se ducă la întâlnirea cu „contactul" taliban din Kabul, maulana Musa Kotak, fostul ministru al Protecţiei Virtuţii şi al Combaterii Viciului din epoca talibană. Prin intermediul unor relaţii misterioase, el rămăsese la Kabul ca membru al Înaltului Consiliu al Păcii, un organism creat de preşedintele Karzai pentru a păstra legătura cu talibanii.

Clayton Luger îi recomandase lui Malko să-l contacteze după sosirea la Kabul, prezentându-se ca venind din partea mollahului Abdul Ghani Beradar, care participase la reuniunea de la Doha. Potrivit numărului doi din CIA, Musa Kotak urma să-i rezerve lui Malko o primire deosebită.

Acesta însă nu ştia dacă maulana Musa Kotak era la curent cu proiectul american, dar, oricum, reprezenta o relaţie utilă. Teoretic, putea fi găsit

în fiecare după-amiază la moscheea Wazir Akbar Khan, situată pe strada cu acelaşi nume, într-o clădire care ţinea de moscheea propriu-zisă.

Ieşi din hotelul Serena.

Land Cruiserul trimis de CIA se afla acolo, aşa cum fusese prevăzut. Îl sunase mai întâi pe Jim, ofiţerul de caz care-l aşteptase la aeroport. Cele două incidente survenite după sosirea lui îi demonstraseră că afganii se temeau de el. Evident că fusese reperat de serviciul Imigrări. Probabil că NDS credea că venise să vorbească cu talibanii, obsesia lui Karzai.

Malko nu risca nimic antrenându-i pe oamenii Serviciului de Informaţii afgan pe această pistă. Dimpotrivă.

Se urcă în Land Cruiser şi-l întrebă pe Jim:

– Ştii unde e moscheea Wazir Akbar Khan?

Americanul se uită pe planul Kabulului întins pe genunchi şi răspunse:

– Cred că da, *sir*.

După câteva clipe, demară şi pătrunse în circulaţia haotică. Practic, la fiecare intersecţie exista câte un imens portret al comandantului Massoud. Ai fi zis că tadjicii stăpâneau Kabulul. *Pacol*-urile[1] erau mai dese decât la ultima lui vizită. Probabil că paştunii, încă majoritari la Kabul, scrâşneau din dinţi...

---

[1] Coafură plată tadjică.

Land Cruiserul se opri lângă un gard în spatele căruia Malko zări o grădină uscată şi o moschee destul de urâtă, modernă, dar deja decrepită.

– Moscheea Wazir Akbar Khan, *sir*, îl anunţă Jim. Vă aştept aici.

Malko se dădu jos şi porni pe poteca ce trecea prin faţa moscheii. Aceasta se prelungea în exterior cu un mare spaţiu acoperit cu nişte covoare roase. Un bărbat întins pe spate, înfăşurat într-un *patou*, se pregătea să-şi folosească telefonul mobil.

Alţii, aşezaţi în genunchi, se rugau.

Malko îşi continuă drumul, înconjură clădirea şi ajunse în spatele moscheii. Un afgan tânăr, într-o *camiz-charouar*[2], apăru în faţa lui şi-l întrebă în engleză ce căuta.

– Pe maulana Musa Kotak, răspunse Malko.

– Veniţi cu mine! zise tânărul.

Ajunseră în faţa unei clădiri modeste, păzită de un bărbos cu nasul mare şi coroiat şi ochii adânciţi în orbite, care stătea pe un taburet. Cei doi afgani schimbară câteva cuvinte, iar individul cu barbă intră în clădire. Ieşi după câteva clipe şi discută cu tânărul cu ochelari rotunzi.

Acesta îl întrebă pe Malko:

– Maulana Musa Kotak vă cunoaşte?

– Vin din partea unuia dintre prietenii săi, răspunse Malko. Mollahul Abdul Ghani Beradar.

---

[2] Cămaşă lungă, pantaloni largi.

Un nou du-te-vino.

Afganul cu nasul coroiat se dădu la o parte şi-l lăsă pe Malko să intre.

Încăperea era spaţioasă, cu pereţii şi plafonul din chirpici murdare şi crăpate. Câteva obiecte de mobilier şchioape şi vechi. Un panou era ocupat în întregime de o mare bibliotecă.

Pe birou, mai multe computere.

În fundul încăperii, un bărbat masiv stătea pe jos, sprijinit pe perne, şi tocmai mânca. Îl salută pe Malko printr-un semn vesel din mână.

– *Salam aleikum!* Vă aşteptam! Persoana al cărei nume l-aţi menţionat m-a anunţat că sosiţi la Kabul. Aţi călătorit bine?

– Excelent, spuse Malko în timp ce se apropia de maulana.

Acesta îi făcu semn să se aşeze în faţa lui şi-i propuse:

– Un credincios mi-a adus tocana asta de oaie cu fructe confiate. E excelentă. Nu vreţi să gustaţi?

Malko refuză politicos, iar clericul continuă să mănânce. Hulpav. Se întrerupse doar ca să spună:

– De fiecare dată când Allah îmi trimite lucruri bune, profit de ele la maximum, altfel viaţa este atât de grea.

Era aşa de gras, încât trebuia să se aplece în faţă pentru a ajunge la farfurie. Un mic Buddha

inofensiv. Totuşi, între 1996 şi 2001 aplicase strict Şaria în calitate de ministru al Protecţiei Virtuţii şi al Combaterii Viciului...

Termină de mâncat, bău un pic de suc de fructe şi se răsturnă pe spate cu un zâmbet de încântare.

– Moscheea asta nu este a mea, explică el, dar vin aici în fiecare după-amiază ca să mă întâlnesc cu vizitatorii. Apartamentul meu e prea strâmt şi prea departe de centru. Ce părere aveţi despre Kabulul de azi? întrebă el.

Engleza lui era perfectă.

– Pare liniştit, recunoscu Malko.

Râsul uşor al maulanei se termină cu un râgâit.

– Oamenii lui Karzai pretind că prietenii noştri, talibanii, nu sunt în oraş, că au rămas în provincie. Că cei care comit atentate provin din Lagar sau din Wardak. Cam departe de adevăr.

– De ce? întrebă Malko.

Un nou hohot de râs.

– Pentru că talibanii sunt peste tot în oraş! S-au infiltrat în toate administraţiile, în armată, în poliţie, în bazar! Ştiu tot ce se-ntâmplă. Coborî vocea: sunt chiar şi în anturajul preşedintelui, dar el nu vrea să-i vadă...

Suspină lung şi continuă:

– Dacă Allah ar vrea să ne scape de acest om corupt, laş şi trădător de ţară...

O invitaţie discretă la care Malko nu răspunse.

Maulana continuă:

– Nu mai e decât „primarul Kabulului", dar el nu ştie asta. Îi e teamă pur şi simplu de poporul său şi nu mai iese aproape deloc din palat; când se duce la aeroport, circulaţia e blocată ore întregi. Foloseşte trei maşini blindate identice şi nimeni nu ştie în care se află. Nu există decât un singur loc în care se simte în siguranţă.

– Care?

– Statele Unite, răspunse clericul râzând în voie.

– Dacă e atât de neliniştit, de ce nu zboară cu elicopterul? întrebă Malko.

– Mai face şi asta, recunoscu maulana Musa Kotak. Dar îi e frică de un sabotaj.

Împinse farfuria şi-şi miji ochii de plăcere, fixându-l pe Malko cu un aer răutăcios.

– Nu ştiu de ce aţi venit la Kabul, dar, indiferent despre ce este vorba, vă pot fi de ajutor. Va fi pentru mine o onoare şi o plăcere... Intenţionaţi să vă duceţi la Quetta?

Quetta era capitala Baluchistanului pakistanez, unde se afla *Choura* mollahului Omar. La zece ani după înfrângerea din 2002, acesta continua să fie recunoscut ca şef al mişcării talibane.

– Încă nu ştiu, răspunse Malko prudent.

Maulana făcu un gest onctuos, aproape ca o binecuvântare.

– În ciuda funcției mele modeste, am încă destui prieteni în țara asta! Dacă doriți să mergeți acolo în siguranță, vă pot ajuta.

Privirile li se încrucișară. Cea a clericului era impenetrabilă. În urma acestei conversații, Malko trase concluzia că era „învestit" de talibani, așa cum îi dăduse de înțeles Clayton Luger. La nevoie, dispunea chiar și de o modalitate de a ieși din țară.

– Vă mulțumesc pentru primire, spuse el.

Maulana se smulse de pe covorul zdrențuit și veni să-i strângă mâna dreaptă în mâinile lui.

– Puteți veni la mine oricând doriți! îi recomandă el.

Când Malko trecu prin fața afganului cu nasul coroiat, acesta se făcu că nu-l vede.

Jim părea ușurat să constate că era viu și nevătămat... În pofida geamurilor blindate, pusese la îndemână, pe scaunul din dreapta, un MP5.

– Ne întoarcem la Serena, zise Malko.

Ajunse în fine în camera lui și făcu bilanțul. Mai avea de stabilit un contact: Luftullah Kibzai, „cârtița" din NDS. Nu se punea problema să-l caute în persoană, așa că îi telefonă.

După mai multe apeluri, o voce de bărbat neclară răspunse și rosti câteva cuvinte în dari. Malko își repetă numele, iar accentul lui îl făcu pe interlocutor să întrebe în engleză:

– Cine e la telefon?

– Un prieten de-al lui Forrest. Tocmai am ajuns la Kabul. M-a sfătuit să vă contactez. Ne putem întâlni?

Urmă o tăcere lungă, de parcă Luftullah Kibzai ar fi ezitat. În cele din urmă, cedă:

– Am putea cina la Soufi. Pe Strada 17 din cartierul Taymani. Pe la opt.

– Perfect, acceptă Malko.

Se lăsa înserarea. Malko nu mai avea nimic de făcut. Hotelul Serena era pe trei sferturi gol, iar la bar nu se servea alcool... Deschise televizorul şi începu să se uite la CNN.

Tocmai urmărea ştirile atunci când sună mobilul pe care i-l dăduse Nelson Berry.

– *How are you, my friend*? întrebă sud-africanul.

– Bine, răspunse Malko.

– Ne putem vedea mâine dimineaţă, îi propuse Nelson Berry. Vă iau din acelaşi loc la ora nouă.

– De acord, confirmă Malko.

Aparent, ideea de a-l asasina pe preşedintele Karzai nu-i displăcea deloc lui Nelson Berry.

CAPITOLUL VII

Soufi era cufundat într-o penumbră aproape totală, înveselită, dacă se poate spune aşa, de lumânările aşezate pe fiecare masă. Restaurantul era pierdut pe o străduţă desfundată, fără niciun însemn exterior. Lăsându-l acolo, Jim Doolittle părea neliniştit.

– N-o să aştept în faţă, zise el, în cartierul ăsta nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla. Daţi-mi un telefon după ce terminaţi!

Malko intră în local, întâmpinat de chelnerii îmbrăcaţi în veste brodate. Separeuri, mese goale, o sobă uriaşă... Traversă restaurantul şi intră în a doua sală, unde, văzându-l, un bărbat îi făcu semn.

Malko se duse la el.

Necunoscutul îi întinse o mână moale.

– Cu mine aveţi întâlnire.

Parcă i-ar fi fost frică să-şi pronunţe numele...

– Sunteţi Luftullah Kibzai? întrebă Malko.

– Da, răspunse acesta dintr-o suflare.

Era speriat ca un iepure orbit de farurile unei maşini.

Un chelner le aduse două meniuri în afgană. Malko propuse:

– Alegeţi şi pentru mine!

Nu exista decât bucătărie locală... După ce dădu comanda, afganul se uită în jur şi zise în şoaptă :

– De la un timp, trebuie să fiu atent, preşedintele Karzai s-a dezlănţuit împotriva americanilor. Îi acuză că susţin cauza talibanilor pentru a-şi prelungi şederea şi după 2014.

– E o prostie, remarcă Malko.

Afganul zâmbi vag.

– Bineînţeles, dar toţi cei care au legături cu americanii au devenit brusc suspecţi. Nu trebuie să uităm că NDS depinde direct de preşedinte. Eu sunt privilegiat, pentru că sarcina mea oficială este să întreţin relaţii cu omologii noştri din CIA şi să port tratative pentru revenirea închisorii din Bagram în administrarea autorităţilor afgane. Totuşi, trebuie să fiu prudent. Mai ales în momentul acesta: americanii întârzie predarea controlului asupra Bagramului. Le e frică să nu eliberăm o parte din deţinuţii care nu au fost încă judecaţi, spre deosebire de cei de la Pul-e-Charkhi. Din păcate, nu putem face nimic împotriva americanilor. Încă se află la comandă.

– Care e situaţia din Kabul? întrebă Malko.

Afganul clătină din cap.

– Destul de liniştită. Nu mai au loc atentate importante, ultimul s-a petrecut acum un an. Talibanii au fost înfrânţi în şaptesprezece ore şi s-au retras într-un imobil în construcţie.

Acum câteva săptămâni, o femeie kamikaze s-a aruncat în aer împreună cu un microbuz cu şapte sud-africani care lucrau ca piloţi pentru ONU. Altfel, străzile sunt liniştite. Armata afgană controlează oraşul.

– Deci totul merge bine, spuse Malko.

– Nu, noi, cei de la NDS, suntem neliniştiţi. Talibanii au agenţi peste tot. Ştiu totul. Cunosc planurile de securitate ale ultimei *Loya Jirga*[1]... Se pot infiltra oriunde, dând lovituri după bunul lor plac. Am descoperit un uriaş trafic de uniforme. Pentru 300 de afgani[2], capeţi o pereche de cizme militare. O uniformă costă 500, o manta 2 000... Îşi pot echipa oamenii cu mare uşurinţă. Comandoul care a atacat Serena purta uniforme de poliţie. Adevărate! Nu trebuie să uităm că, de multă vreme, în Afganistan fiecare familie are membri în ambele tabere. Astfel că dispozitivul devine penetrabil... Acum trei luni, un militar a intrat în Ministerul Apărării la volanul unei maşini care aparţinea unui general. Pe parbriz se afla un *Pass A*, adică vehiculul e scutit de percheziţie. După ce a ajuns în curte, individul, un sergent aflat în armată de patru ani, a sărit în aer împreună cu cele zece kilograme de explozibil...

---

1 Adunare tradiţională destinată luării unor decizii importante.

2 Aproximativ 6 dolari.

Mai târziu, s-a descoperit că vărul lui era o importantă căpetenie talibană.

Un înger trecu şi dispăru rapid, înspăimântat.

Sub aparenţa sa de oraş liniştit, Kabulul mustea de violenţă.

Lumea începuse să umple restaurantul, în special afgani.

Li se aduse comanda. Văzând ce are în farfurie, lui Malko îi pieri imediat pofta de mâncare: o pastă din orez cu bucăţi de carne dizgraţioase. Gustă dintr-una. Era oaie, un animal care parcursese probabil sute de kilometri, având în vedere duritatea cărnii. Malko împinse farfuria deoparte şi întrebă:

– Preşedintele Karzai e la curent cu situaţia?

Luftullah Kibzai nu ezită.

– Bineînţeles! În fiecare zi i se trimit rapoarte alarmante. De exemplu, ştie că în sudul Kabulului gruparea Haqqani îi determină pe membrii poliţiei sau ai armatei să semneze în secret angajamente prin care-şi declară loialitatea faţă de talibani. Cu astfel de documente reuşesc să-i ţină sub control... Sunt nişte indivizi cruzi, iar oamenilor le e frică de ei. De curând, un şofer care livra marfă la ISAF, în Bagram, a fost contactat de talibani. I-au cerut să introducă în bază o mare cantitate de explozibil telecomandat. Omul a refuzat. A doua zi i-au strangulat fiul... Acum trei zile, o femeie a venit la noi. Avea toate permisele necesare. A ajuns în biroul unui ofiţer

tadjic care le făcuse multe necazuri talibanilor, arestându-le şefii. Femeia a intrat în birou, a scos din geantă un pistol cu amortizor şi i-a tras în cap două gloanţe... Pe urmă, a ieşit din clădire fără probleme. Habar nu avem cine e.

– Nu vă e frică? întrebă Malko.

Afganul clătină din cap.

– Ba da, mai ales că se spune că sunt un apropiat al americanilor. Dacă talibanii preiau puterea, n-aş mai putea rămâne la Kabul. Nici nu mai îndrăznesc să-mi vizitez familia rămasă în satul natal, pentru că acolo talibanii sunt stăpâni.

– În concluzie, zise Malko, situaţia e gravă, iar talibanii sunt peste tot...

Luftullah Kibzai aprobă trist din cap.

– Da. Kabulul pare liniştit, dar provinciile cad una după alta. Americanii au evacuat Kunarul în nord-est. Guvernanţii nu se mai duc acolo. Lângă Kabul, talibanii au invadat provincia Logar. În târgurile mai mari controlează totul. Guvernatorul nu îndrăzneşte să iasă din reşedinţa lui. Nu mai vorbesc de sud: provincia Kandahar este controlată în întregime de ei. Helmand la fel. Drumul Herat-Kandahar-Kabul nu mai poate fi utilizat. Mi s-a spus că s-au infiltrat până la Bamiyan, barând drumul spre vest... Singura rută sigură este cea din Mazar-i-Sharif, prin tunelul Salang, pentru că se află pe teritoriul tadjic.

– În concluzie, spuse Malko, Afganistanul e gata să cadă ca un măr copt...

– Așa e, admise interlocutorul lui.

– În cazul acesta, ce-i împiedică pe talibani să preia puterea?

– Nu sunt suficient de puternici ca să se confrunte cu armata și cu poliția într-o luptă directă. Nu dispun de armament: doar câteva mortiere, mitraliere, grenade și explozibili. În schimb, sunt gata să-și dea viața. Iar președintele Karzai e diabolic și foarte prudent. În plus, protejat de americanii care nu-l iubesc, dar au nevoie de el. Dacă ar dispărea – un atentat sau ar pleca – probabil că totul s-ar duce de râpă în câteva zile. Membrii clanului său s-ar risipi sau ar părăsi țara înainte să fie omorâți de talibani. Americanii nu au cu cine să-l înlocuiască. Asta e marea problemă. În orice caz, nu se poate prezenta la alegeri în 2014. Știm cu toții că va încerca să scoată în față un om de paie pentru a-și păstra puterea și banii. Numai că tadjicii și uzbecii vor face tot posibilul să preia puterea de la paștuni. Ne vom trezi la fel ca în 1992. Țara o să fie trecută prin foc și sabie, iar talibanii, care dețin deja o organizație subterană funcțională, vor profita de această situație. Noi, cei de la NDS, suntem foarte îngrijorați.

Malko era tot mai uimit. Omul care-i vorbea părea sincer. Dar ceea ce spunea implica faptul că încercarea americanilor de a scăpa de Karzai pentru obținerea unei înțelegeri cu talibanii era o amăgire.

Încă o dată, americanii se lăsau păcăliți. Doar că nu era vorba de un șef de stație CIA, ci de președintele Statelor Unite...

– Deci, replică Malko, dispariția lui Karzai ar însemna pentru talibani o victorie?

Luftullah Kibzai schiță un zâmbet plin de amărăciune.

– Oricum ar fi, tot ei câștigă. Sunt paștuni, iar paștunii au condus întotdeauna Afganistanul. În plus, au în spatele lor Pakistanul. Cel care vrea să controleze Afganistanul n-o poate face decât prin intermediul talibanilor instalați în Quetta. Cred că au o tehnică mai sofisticată decât cea pe care au deținut-o în 1996, atunci când au preluat puterea pentru prima dată. Nu vor mai fi la fel de brutali și vor avansa încet, ca să nu sperie opinia publică internațională. Pe plan intern, paștunii, care nu gândesc ca ei, se vor ralia pentru a nu face jocul celor din nord. Armata „națională" se va dizolva și fiecare se va întoarce la casa lui. După ce va pleca și ultimul american, talibanii vor reuși să preia puterea.

Un înger trecu, cu aripile îndoliate.

Malko se întrebă brusc dacă era bine să continue această misiune. Problema era următoarea: trebuia să se întoarcă la Washington pentru a-l face să se răzgândească pe John Mulligan. Nu se putea comunica prin intermediul stației CIA din Kabul.

Luftullah Kibzai îl cerceta cu privirea.

– Pentru ce aţi venit la Kabul? întrebă el. Sunt deja aici o mulţime de agenţi americani.

– Am venit să iau legătura cu anumiţi talibani care nu vor să aibă de-a face oficial cu Agenţia, îi explică Malko. M-am întâlnit deja cu maulana Musa Kotak. Îl cunoaşteţi?

– Cine nu-l cunoaşte! zâmbi afganul. E un om foarte puternic. Făcea parte din cercul conducător încă din anii sumbri.

– Şi nu s-a neliniştit?

– Nu, e unul dintre cei pe care Karzai îi protejează ca să păstreze o legătură directă cu Quetta... Bineînţeles că toată lumea ştie ce rol joacă: are o putere extraordinară, îi cunoaşte pe toţi cei care au colaborat cu oamenii în negru şi îi manipulează. E un adept „moderat" al tendinţei mollahului Mansour, dar e foarte bine supravegheat de prieteni.

– Adică?

– Ramura dură a talibanilor nu are încredere în el. Sunt sigur că au oamenii lor în anturajul lui.

– Şi Karzai?

– Are contacte regulate cu el. Ca să transmită mesaje... Nu uitaţi că, înainte de dezacord, preşedintele Karzai trebuia să fie numit ambasador al talibanilor! Dacă se simte în primejdie, şi astăzi poate să se întoarcă împotriva americanilor şi să lase ţara pe mâna talibanilor pentru a-şi

păstra capul pe umeri... În țara asta au avut deja loc răsturnări de situație importante. Așa ceva nu mai șochează pe nimeni. Vor fi spânzurați complicii...

În timp ce vorbea, în mintea lui Malko era o adevărată furtună. Maulana Musa Kotak, care se bucura de încrederea lui Karzai, făcea un joc dublu. Exista posibilitatea să fie la curent cu misiunea lui Malko... Nu cumva americanii voiau să scape de Karzai doar pentru a evita o trădare din partea lui?

– Fiți precaut! îl avertiză Luftullah Kibzai. Talibanii nu formează un bloc omogen; numai pakistanezii știu despre ce e vorba. Musa Kotak e puternic, dar nu controlează totul.

– O să fiu prudent, îl asigură Malko. Încă o întrebare. Puteți afla dacă NDS se interesează de mine?

Luftullah Kibzai zâmbi.

– Cu *siguranță* că da. Există o secție specială care se ocupă de străinii suspectați că joacă un rol „neoficial". O să mă informez. Dacă vreți, ne întâlnim aici peste două zile. E mai bine să evităm telefonul. Rușii ne-au pregătit foarte bine în domeniul acesta.

– Apropo, spuse Malko, îl cunoașteți pe un anume Mark Spider? Un fost COS de la CIA?

– Bineînțeles, dar a plecat! Era ambasadorul lui Karzai la CIA. A lăsat în urmă doi-trei oameni

care continuă să-i raporteze lui Karzai tot ce se întâmplă în Agenție. Nu-i plac americanii și se teme de ei...

O nouă capcană... În cele din urmă, la Kabul toată lumea trădează. Agentul NDS se uită la ceas. El își golise farfuria.

– Trebuie să plec, spuse el. Stau cam departe. Ne vedem aici peste două zile.

Malko se uită în urma lui. Nu mai știa încotro s-o apuce. Nu numai că misiunea încredințată de Casa Albă era aproape imposibilă, dar trebuia să se teamă de toată lumea.

Poate că avea să știe mai multe a doua zi, după întâlnirea cu Nelson Berry. Îl sună pe Jim.

– Ajung în zece minute, spuse americanul.

Malko își dădu seama că, în secret, dorea ca sud-africanul să-i refuze oferta. Asta ar fi rezolvat o mulțime de probleme.

*

* *

Vechea Corolla se afla în spatele mașinilor de poliție. Malko se strecură pe scaunul de lângă șofer, același de data trecută. Kalașnikovul era la locul lui, pe podea.

După douăzeci de minute ajunseră în fața de-acum cunoscutului „*poppy palace*" al sud-africanului. Acesta îl primi pe Malko în biroul său. Era în ținută de luptă, cu pistolul alături. Îi explică:

– M-am trezit foarte devreme. A trebuit să mă duc să livrez fondurile la Logar pentru oamenii care lucrează în contul Coaliției.

– Nu se pot duce singuri acolo?

– Nu. Le e frică. E în continuare periculos să te plimbi cu zece milioane de afgani în numerar. Pe lângă talibani, mai sunt și bandiții la drumul mare. Pe noi însă se tem să ne atace. Cafea? E americană.

– Nu, refuză Malko.

Nelson Berry se trânti lângă el, vizibil satisfăcut de livrarea sa. Apoi i se adresă:

– M-am gândit, zise el. Batem palma!

Malko nu reacționă. Surprins, Nelson Berry se întoarse spre el.

– Nu sunteți mulțumit?

– Ba da, ba da, îl asigură Malko. Care vă sunt condițiile?

Pe fața sud-africanului apăru un surâs înghețat.

– Când o să le auziți, s-ar putea să ziceți „nu".

CAPITOLUL VIII

Malko rămase impasibil.

Nelson Berry o fi fost el un ucigaş cu sânge rece, dar era *şi* un bun negociator.

– Vă ascult, zise el.

Sud-africanul îşi exprimă răspicat cererea:

– Pentru treaba asta vreau un milion de dolari *front money*[1] şi trei după încheierea cu succes a operaţiunii.

– E o sumă enormă! remarcă Malko.

– Pentru o misiune pe care n-o puteţi propune nimănui, replică sec Nelson Berry. Ştiţi asta la fel de bine ca mine. În ce priveşte avansul, îmi trebuie aici 500 000 de dolari în numerar şi 500 000 viraţi într-un cont din Dubai pe care o să vi-l comunic. Banii ăştia nu-mi rămân toţi mie. O să fiu obligat să dau bacşişuri în dreapta şi-n stânga pentru a obţine informaţii. Riscându-mi pielea ori de câte ori o să mă apropii de cineva. În cazul în care Karzai află de existenţa unui asemenea plan, sunt un om mort. Sunteţi de acord cu preţul?

– Trebuie să transmit mai departe această cerere, răspunse Malko prudent. Vă dau răspunsul în douăzeci şi patru de ore.

---

[1] În avans.

– OK, concluzionă Nelson Berry. Nu încep să lucrez decât după ce banii sunt vărsaţi. Dacă n-aş fi dat de fundul sacului, n-aş fi acceptat în ruptul capului. E prea riscant. Karzai, chiar aşa slăbit şi detestat cum este, e încă foarte puternic. Pe deasupra, aici nu ştii cine e cu adevărat de partea ta. Paştunii au trădarea în sânge.

Dornic să treacă mai departe, Malko întrebă:

– Aveţi idee cum o să procedaţi?

Sud-africanul se uită la el cu răceală.

– Ştiu măcar ce *nu* se poate face: atacarea lui Karzai în palatul lui. Securitatea e feroce. Îţi confiscă până şi stiloul! Până la urmă, o să ceară ca lumea să se prezinte în faţa lui în pielea goală.

– Dar garda lui personală? întrebă Malko. Erau parcă „*Blackwaters*".

– *Erau*, sublinie Nelson Berry. Toate trupele „*Blackwaters*" au fost scoase din Afganistan la cererea lui. Apăsau prea uşor pe trăgaci. Acum e apărat de indivizi din satul lui natal, nişte adevăraţi buldogi. Paştuni analfabeţi şi inabordabili. Sunt mereu doi în biroul lui atunci când primeşte vizitatori. Şi stau cu degetul pe trăgaci. Talibanii au încercat să introducă în palat un kamikaze, dar n-au reuşit să treacă de intrare. Acum şase sau şapte luni, unul dintre ei a sărit în aer în timp ce era percheziţionat. Nu există decât o singură soluţie: să-l ataci atunci când se află în exterior. Dar iese foarte rar.

– Se deplasează cu elicopterul?

– Se mai întâmplă. Când pleacă din țară sau se duce în provincie, și asta din ce în ce mai rar, până la aeroport folosește în general mașina blindată. Pe acest traseu trebuie să încercăm să dăm lovitura. Din păcate, circulația e oprită în totalitate. Nimic nu e imposibil, dar e nevoie de foarte multe informații pentru a pregăti așa ceva. Și asta costă scump.

– Nu mai aveți surse în anturajul lui? întrebă Malko.

Nelson Berry clătină din cap.

– Foarte puține și niciuna nu e sigură. În 99 din 100 de cazuri, tipul pe care-l contactezi te toarnă ca să fie bine văzut. Și pe urmă e vai de capul tău... Oricum, e nevoie de timp ca să găsim o fisură undeva.

– Dacă reușiți să vă plasați undeva pe traseu, există vreo șansă?

– Sunt Mercedesuri blindate care rezistă la orice, mai puțin la RP6[2]. În plus, nu se știe în care dintre ele se află. Folosește trei în același timp, iar agenții NDS supraveghează întregul traseu.

– Nu există vreun alt mijloc? întrebă Malko.

Nelson Berry râse cu poftă.

– Să-i trimitem o femeie cu o bombă în bikini... Nu, spun prostii! Are o doctoriță care locuiește în palat și se pare că-i plac și fetițele...

---

[2] Lansator de rachete.

Poftim: mingea e acum în terenul vostru. Aduceți-mi banii, acordul pentru continuarea acțiunii și încep să mă gândesc *serios*. O să vorbesc acum să vă ducă înapoi la Serena. Fiți prudent!

Telefoanele începură să sune toate deodată. Malko se întoarse la vechea Corolla. Era obligat să treacă pe la stația CIA din Kabul și să vorbească cu Washingtonul, ceea ce nu-l încânta deloc având în vedere contactele lui Karzai din cadrul Agenției. Din păcate, nu avea de ales.

*

* *

Malko ieșise din hotel și aștepta în fața zidului metalic ce separa trotuarul de șosea cu scopul de a evita eventualele mașini-capcană. Cu o oră în urmă, îl sunase pe Warren Muffet, șeful stației, și-i ceruse permisiunea să folosească liniile de comunicație protejate ale Agenției.

– *No problem*, răspunsese șeful stației. Îți trimit o mașină într-o jumătate de oră.

Brusc, văzu o enormă Toyota albă, care-ți sărea în ochi precum o muscă într-un vas cu lapte, pierdută în mijlocul taxiurilor galbene și al nenumăratelor vehicule din aceeași familie cu ea.

Porniră pe Jan Khan și înconjurară Zarnegar Park, traversând o zonă blocată de ambuteiaje monstruoase, apoi ajunseră la perimetrul protejat din Ariana.

Warren Muffet îl primi cu căldură şi întrebă:

– Vrei să suni la Centrală?

– Da. Pe Clayton Luger.

– *No problem*. Vino cu mine!

Îl conduse într-o încăpere de la capătul unui culoar, un fel de buncăr izolat fonic şi păzit de un agent. I se indică un telefon verde.

– Asta e linia securizată cu Langley. Ai numărul direct al lui Clayton Luger?

– Sigur că da.

– Atunci, te las.

Ieşi şi închise uşa. Malko se gândi imediat că, dacă linia era securizată faţă de exterior, probabil că staţia înregistra totul. Era mai bine să fie prudent.

Îi răspunse însuşi Clayton Luger. Când Malko se identifică, americanul se opri.

– Sunaţi-mă la 8453, îi ceru el. Aici nu prea am linişte.

Malko se supuse.

– Aţi înregistrat vreun progres? întrebă directorul adjunct de la CIA.

– Puţin, răspunse prudent Malko. Pare o treabă destul de delicată şi mă întreb dacă nu cumva aţi luat-o în direcţia greşită...

Urmă o tăcere lungă, apoi Clayton Luger spuse sec:

– Cred că fondul problemei a fost pus la punct la ultima noastră întâlnire. De ce aveţi nevoie?

– De un milion de dolari, spuse Malko. Jumătate în numerar. Pentru restul, vă trimit un SMS cu numărul contului în care trebuie vărsaţi banii. În Dubai.

– OK, OK, fără prea multe detalii! îi recomandă americanul. Cererea dumneavoastră nu este o problemă. O să aveţi banii lichizi în douăzeci şi patru de ore. Staţia o să primească instrucţiuni. Altceva?

– La Kabul e vreme frumoasă, spuse Malko pe un ton serios.

– Ţineţi-mă la curent! zise Clayton Luger înainte să închidă.

Malko îşi dădu încă o dată seama că nu-i plăcea această misiune. Sigur că nu era prima dată când CIA voia să lichideze un adversar politic, dar în cazul lui Karzai nu era convins că asta reprezenta cea mai bună soluţie. Americanii încă nu înţeleseseră în totalitate latura ascunsă a creierului reptilian afgan.

Warren Muffet îl aştepta în biroul lui. Îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet larg.

– E totul bine la Casă?

– Aşa se pare, răspunse Malko.

Simţind că Warren Muffet murea de curiozitate, se mulţumi să spună:

– O să primeşti instrucţiuni pentru vărsarea unei sume de 500 000 de dolari. Cum facem?

– Nu lucrăm cu nicio bancă de aici. Când avem nevoie de numerar, se trimit mesaje la Dubai şi

răspunsul se întoarce prin Bagram. O să-i ai în cel mult patruzeci şi opt de ore. În orice caz, talibanii sunt lacomi.

– De ce-mi spui asta? întrebă Malko surprins.

– Am primit de la Clayton Luger un memoriu în legătură cu prezenţa ta, un document strict secret potrivit căruia ai venit aici ca să porţi negocieri cu anumiţi talibani. Noi n-avem dreptul să facem asta.

La urma urmei, nu era chiar aşa de rău. Malko zâmbi.

– Aşa e, se pare că le pac banii. Când îi primeşti, mă anunţi...

– Te sun imediat ce am ordinul, promise Warren Muffet. Fii atent la NDS! Nu le place că vorbeşti cu talibanii. S-ar putea să-ţi întindă o capcană...

– Cum?

Americanul făcu un gest evaziv.

– Nu ştiu. Îţi pun droguri în cameră, aranjează un accident. Ori eşti atacat de un nebun care te înjunghie. Nimic direct, dar poţi să păţeşti cine ştie ce.

Un nou front de luptă.

– O să fiu atent, promise Malko.

Warren Muffet puse mâna pe telefon şi după câteva secunde îl anunţă:

– Poţi coborî, Jim te duce înapoi la Serena. Te anunţ când primesc banii.

*
* *

În timpul călătoriei descoperi un SMS sosit pe când se afla în Ariana: „*Trebuie să vorbim. Maureen.*"

O sună. De-abia o auzi, atât de mare era zgomotul din jurul ei. Sud-africana urlă în aparat:

– Sunt la atelier. Am o treabă urgentă.

– Pot să trec pe la tine?

– Sigur. Ai mașină?

– Da, dar șoferul e american.

– N-am cum să-i explic, strigă Maureen Kieffer. Așteaptă în față la Serena! Îți trimit mașina mea. Peste o jumătate de oră.

Malko se întoarse spre Jim.

– De data asta, nu mai intri în incinta hotelului. Mă lași în față.

După douăzeci de minute, coborî în fața hotelului. Așteptă un sfert de oră până când apăru și mașina lui Maureen Kieffer, condusă de un afgan. Acesta îl duse la casa de oaspeți a sud-africanei, apoi în atelierul ei.

Afganii sudau în toate colțurile. O zări ghemuită lângă o Toyota dezmembrată, gata de a fi sudată. Era îmbrăcată în pantaloni militari și un pulover „Marcel" roz, mulat pe corp. Se ridică și-și împinse pe frunte ochelarii de sudor.

– Scuză-mă, zise ea, am de făcut o reparație urgentă, iar oamenii mei nu se descurcă singuri. Fac o pauză și bem un ceai.

Puse deoparte ochelarii şi lampa de sudură şi-l însoţi în apartament. Imediat, apăru şi mica *ghala*[3], cu picioarele goale, iar Maureen Kieffer îi comandă:

– Ceai!

Rămasă singură cu Malko, Maureen îl întrebă:

– Merge treaba?

– Încet, răspunse Malko. Apropo, vreau să te întreb ceva: te ocupi cumva de vehiculele blindate ale lui Karzai?

Femeia izbucni într-un râs zgomotos.

– Aş vrea eu, dar are contract cu o firmă americană! Şi foloseşte Mercedesuri importate. Înainte, când „*Blackwaters*" se ocupau de paza lui, îmi trimiteau maşinile Toyota pentru mici reparaţii. Acum s-a terminat şi cu asta.

– Ai prieteni în anturajul lui Karzai?

Femeia îi aruncă o privire cercetătoare.

– Ce înţelegi prin prieteni?

– Oameni cu care vorbeşti.

Maureen Kieffer clătină din cap.

– Câţiva, dar sunt bănuitori. De altfel, Karzai iese foarte puţin: doar ca să se ducă la aeroport. Nu riscă să-şi folosească Mercedesurile.

– Sunt foarte bine blindate.

– Modelul *Monster*, spuse sud-africana. Am cercetat unul ca să mă amuz: rezistă la orice.

---

[3] Slujnică.

– Chiar şi la RPG 7?

– Nu cred. Acum, anumiţi talibani au RPG 37, care sunt mult mai puternice. Dar dacă pui trei sute de kilograme de explozibil într-o maşină care se află alături....

Rafic Hariri ştia câte ceva despre asta. Şi el se aflase într-un *Monster* care rezista la orice.

– Dar de ce mă întrebi toate astea? întrebă Maureen. Vrei să-l arunci în aer pe Karzai? Ţi-ai face o mulţime de prieteni...

Glumea. Malko nu încercă s-o convingă de contrariu.

Brusc, femeia întrebă pe un ton grav:

– De ce-mi pui toate întrebările astea? De ce te interesează securitatea lui Karzai?

– Pur şi simplu din curiozitate, o asigură Malko. Apropo, mi-ai trimis un SMS în care-mi spuneai că vrei să vorbeşti cu mine. Despre ce e vorba?

– Am primit în dimineaţa asta un mesaj ciudat în legătură cu tine, îi explică ea. Voiam să te previn. Mă cam nelinişteşte.

CAPITOLUL IX

Malko simţi un fior rece pe şira spinării. Maureen era o persoană serioasă: nu-şi făcea griji fără motiv.

– Despre ce este vorba? întrebă el.

– Azi-dimineaţă m-a sunat un prieten afgan. Mi-a vorbit de tine, de cina noastră la Boccaccio şi mi-a zis în final că ar fi mai bine să nu fim văzuţi împreună.

– Cine e individul?

– Un tip cu care am anumite legături. Cred că e îndrăgostit de mine, un agent din NDS.

– Şi tu ce crezi că înseamnă toate astea?

– Că NDS se interesează de tine. Eu nu ştiu de ce, dar tu ar trebui să ştii.

Aluzia era fină. Malko se hotărî să nu mintă în totalitate.

– CIA mi-a cerut să vin aici şi să iau legătura cu anumiţi talibani, mărturisi el.

– Iată şi explicaţia, conchise femeia. Discuţiile între talibani şi americani reprezintă coşmarul lui Karzai. Nu ştiu cum, dar NDS presimte ceva. Fii atent, pot încerca să-ţi pună beţe-n roate într-un mod extrem de periculos.

În mare, acelaşi lucru îi spusese şi Warren Muffet.

– O să fiu prudent, promise Malko, şi n-o să ne vedem prea des. Au cum să recurgă la represalii împotriva ta?

Maureen Kieffer surâse cu amărăciune.

– Aici, dacă ţi-l pui în cap pe preşedinte, totul e posibil. Poţi fi expulzat de pe-o zi pe alta chiar dacă documentele tale sunt în regulă. Asta m-ar deranja. Am vrut să te previn. Acum trebuie să mă întorc la treabă.

– De ce se ocupă NDS de genul ăsta de probleme?

– Pentru că este singurul serviciu care n-a fost infiltrat de talibani. Majoritatea sunt foşti agenţi din KHAD, serviciul creat de preşedintele Najibullah, un fel de KGB afgan. Îi detestă pe talibani şi sunt apropiaţi de ruşi. Acum un an, talibanii au încercat să le asasineze şeful, un paştun care-l înlocuise pe un tadjic. Au trimis un tânăr care a pretins că-i aduce mollahului Omar un mesaj extrem de important. Voia să-l transmită şefului NDS. Bineînţeles că au fost luate precauţiile obişnuite. L-au instalat într-o casă de oaspeţi. Acolo, i-au cerut să-şi schimbe hainele pentru a se asigura că nu avea asupra lui vreo încărcătură explozivă. S-a schimbat într-o cameră unde fuseseră instalate camere de luat vederi, scoţându-şi hainele şi îmbrăcându-le pe cele date de NDS. Camerele au văzut că nu avea ataşată de corp niciun fel de încărcătură explozivă. Aşa că

l-au dus la şeful NDS. Cei doi s-au îmbrăţişat în manieră afgană. A urmat o explozie... Talibanul ascunsese încărcătura în chiloţi! Din pudoare, camerele nu l-au filmat decât până la talie... A murit, partea inferioară a corpului fiind sfârtecată de explozie. Şeful NDS a fost grav rănit, fiind tratat în SUA. Urmează să se întoarcă, dar nu-şi va mai relua postul... În fruntea serviciului se află acum adjunctul lui. Nu uita că NDS depinde direct de Karzai... Braţul lui înarmat şi agenţii fac o treabă bună. Atunci când capturează un taliban şi-l duc la subsol, nu mai rămâne mare lucru din el. Dacă talibanii ar pune vreodată mâna pe putere, ar fi în interesul lor să ia avionul. Altfel, cu toţii ar fi torturaţi şi spânzuraţi...

Asta nu spunea însă cine anume îi anunţase pe cei din NDS. Numai dacă, preventiv, nu-l urmăriseră pe Malko, aflând astfel de întâlnirea lui cu maulana Musa Kotak.

Femeia îi aruncă o privire neliniştită.

– Acum te las, trebuie să termin maşina. Cred că o să lucrez până noaptea târziu. Fii atent! Aici, nu trebuie să ai încredere în nimeni. OK, Darius te va conduce înapoi la hotel.

Îl îmbrăţişă, lipindu-se de el, apoi îi spuse zâmbind:

– Aş vrea să mai profit de prezenţa ta la Kabul.

*
* *

Încă din ajun, Malko se învârtea ca un leu în cuşcă. Nicio veste de la Warren Muffet. Fără bani, nu-l putea contacta pe Nelson Berry. Pentru că n-avea chef să se plimbe pe jos prin Kabul, îşi petrecea timpul fie în cameră, fie în sala de mese a hotelului Serena, barul fiind prea sinistru. În fine, mobilul piui: un SMS.

„Jean ajunge la tine într-o oră. W.M."

Nu putea fi vorba decât de banii lui Nelson Berry. Îl sună imediat şi dădu peste o voce afgană care vorbea engleza cu un puternic accent.

– Comandantul nu e aici. E la Wardak până mâine.

Puţin mai târziu, sună cineva de la recepţie.

– Un domn doreşte să vă vadă. E jos.

Malko coborî imediat şi dădu peste un tânăr aşezat cuminte pe una dintre banchetele din jurul fântânii. Se ridică imediat văzându-l pe Malko.

Acesta îl întrebă:

– De ce n-ai urcat direct?

Tânărul ofiţer de caz răspunse încurcat:.

– Mi-am notat greşit numărul camerei. Îmi pare rău.

– Vino! zise Malko furios.

Tânărul îşi luă valijoara şi-l urmă. Ajunşi în cameră, formă cifrul şi deschise valijoara, scoţând la iveală teancurile de bancnote de câte o

sută de dolari legate cu banderole de plastic pe care scria Arab Bank, Dubai.

– Sunt 500 000 de dolari, *sir*, anunță el. Trebuie să semnați de primire.

Malko semnă documentul pe care era scris numele lui. CIA era, înainte de toate, o mare administrație.

– Dumneata te-ai dus în Dubai să iei banii? întrebă el.

– Da, *sir*. E mai simplu așa, pe urmă am ajuns la Bagram. Există zboruri speciale care nu trec prin controalele afgane. Fac des călătoria asta.

Se despărțiră cu o strângere de mână.

Rămas singur, Malko închise valiza și se întrebă ce să facă cu banii până a doua zi. Seiful minuscul din dulapul de haine era prea mic: rezolvă problema punând valijoara în geamantanul lui, pe care-l închise cu cheia.

Era mai bine decât nimic. Până mâine, mai avea o întâlnire importantă: cina cu Luftullah Kibzai, agentul NDS.

*
* *

Soufi era la fel de întunecat și de sinistru. Malko se așeză la masa de data trecută.

Luftullah Kibzai apăru și el după două minute. În restaurant era lume puțină. Imediat după ce se așeză, agentul de la NDS spuse cu o voce nesigură:

– Faptul că ne vedem reprezintă pentru mine un mare risc...

– De ce? întrebă Malko.

– Am putut avea un acces parţial la dosarul dumneavoastră. Aţi avut dreptate. Sunteţi urmărit de NDS. Nu v-au scăpat din ochi niciun moment după ce aţi sosit. O echipă vă aştepta la aeroport.

Malko simţi nişte furnicături neplăcute pe dosul mâinilor.

Frica.

Asta însemna că nu datorită întâlnirii sale cu maulana Musa Kotak era supravegheat de NDS. Iar acest lucru ridica o mulţime de întrebări...

– De ce? întrebă el.

Luftullah Kibzai coborî şi mai mult vocea.

– Nu ştiu. De obicei, nu procedează aşa cu alţi agenţi CIA. De altfel, nici n-ar avea suficienţi oameni. Sunteţi vizat în mod special. Ordinul a venit de la vârful NDS-ului. Am impresia că deţineau nişte informaţii despre dumneavoastră...

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Doar afganii nu aveau un glob de cristal. Prin urmare, informaţia nu putea veni decât de la Washington. Sau de la talibani. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu era prea grav, pentru că aşa-zisele sale contacte cu talibanii nu fuseseră altceva decât o acoperire.

– N-aţi mai aflat nimic altceva? întrebă el.

– Nu. Dar, în afară de vreo urgenţă, vă rog să nu mă mai contactaţi. Ar putea exista repercusiuni grave asupra mea. Numai de n-ar fi deja prea târziu.

Părea cuprins cu totul de panică... Malko înţelegea acum mai bine avertismentul adresat lui Maureen Kieffer. Afganii făceau tot posibilul să-l izoleze. Toate astea nu aveau darul să-l liniştească. Îşi spuse că, atunci când se va putea, va avertiza Washingtonul.

NDS reperase cu siguranţă şi vizita pe care i-o făcuse lui Nelson Berry. Oare ce concluzie vor trage? Nu era o misiune imposibilă, ci una sinucigaşă.

Luftullah Kibzai puse meniul pe masă şi zise:

– Nu mi-e foame... Vă supăraţi dacă plec? Am venit doar pentru că am promis.

– Nu-i nimic, îl asigură Malko.

Nici lui nu-i mai era foame... Strânse mâna moale a afganului şi-l urmări cum se strecoară afară din restaurant ca o umbră. Îl sună pe Jim pentru a se putea întoarce la Serena.

*
* *

Era ora opt dimineaţa atunci când sună telefonul mobil: Nelson Berry se scuză imediat.

– M-am întors la două dimineaţa. Aţi sunat ieri?

– Da, confirmă Malko. Puteţi să mi-l trimiteţi pe Darius?

– Sigur că da. Peste o oră.

Malko îşi spuse că trebuia să-i vorbească sud-africanului despre supravegherea NDS-ului. Lucru care putea să-l sperie sau chiar să-l facă să renunţe la proiect, dar nu exista o altă cale.

Scoase din valiză cei 500 000 de dolari şi, după o jumătate de oră, coborî, traversă holul şi se îndreptă spre ieşire. Apoi coti la dreapta, trecu prin faţa postului de control al poliţiei şi zări Corolla lui Nelson Berry.

Se strecură imediat în maşină şi aşeză pe podea preţioasa valijoară.

Darius era la fel de mut ca de obicei. Merseră pe strada Sharpoor, de-a lungul clădirii NDS, apoi continuară pe artera mărginită de „*poppy palaces*". Intrară în fine pe străduţa desfundată unde se afla casa lui Nelson Berry. Malko simţi o zdruncinătură şi ridică privirea: Darius frânase brusc pentru că o altă maşină, oprită de-a curmezişului drumului, bloca trecerea. Malko auzi exclamaţia scurtă a şoferului.

După câteva secunde, portierele din faţă ale Corollei se deschiseră din exterior. Malko zări mai mulţi oameni înarmaţi, cu feţele ascunse în spatele unor măşti de schi.

Unul dintre ei îl înşfăcă pe Darius de umăr şi-l aruncă la pământ. Acesta încercă să se ridice,

dar o lovitură violentă cu patul armei îl puse din nou jos.

Imediat, agresorul se urcă la volan, iar un alt bărbat se instală pe bancheta din spate, lipind țeava pistolului de ceafa lui Malko. Acesta nici măcar nu avusese timp să se atingă de arma pe care i-o dăduse Nelson Berry. Oricum, tot n-ar fi putut face nimic.

Omul de la volan porni în marșarier. Corolla merse cu spatele până la Sharpoor Street. Nimeni nu rosti niciun cuvânt.

Mașina o luă în aceeași direcție. Malko zări în trecere enorma casă mov a lui Dostom.

Își dădu seama că tocmai fusese răpit!

CAPITOLUL X

Nu îndrăznea să se mişte. Faptul că nu fusese lichidat pe loc era un semn bun. Nenumăraţii paznici înarmaţi prin faţa cărora trecură nu acordară nicio atenţiei Toyotei Corolla.

După douăzeci de minute şi un traseu întortocheat pe diverse străduţe, pătrunseră într-o curte interioară strâmtă, apoi într-un fel de atelier. Mai mulţi oameni înconjurară imediat maşina.

Malko a fost scos afară şi percheziţionat, confiscându-i-se telefonul mobil.

Apoi un altul a luat valijoara cu bani şi a dus-o înăuntru. Când au fost siguri că Malko nu avea asupra lui nicio armă, l-au aşezat pe podea, într-un colţ al atelierului, au schimbat între ei câteva cuvinte în dari sau în paştună şi nu i-au mai acordat nicio atenţie.

Unul dintre ei se apropie de el cu un sac de pânză şi i-l puse pe cap, orbindu-l complet. Apoi i-au legat mâinile la spate.

Doi bărbaţi l-au ridicat cu brutalitate, l-au forţat să meargă câţiva metri şi l-au împins înainte. Se lovi cu capul de un planşeu metalic, iar când îi ridicară picioarele, înţelese că era blocat în portbagajul unei maşini. Capacul se închise deasupra lui. Vehiculul se zgâlţâi şi ieşi afară din curte.

Fusese răpit.

Dar de către cine?

Maşina se hurducă o vreme, apoi intră pe un drum asfaltat, zgâlţâindu-l din nou ca pe o salată. După părerea lui, călătoria a durat cam o jumătate de oră. După ce vehiculul se opri, se simţi deopotrivă uşurat şi neliniştit. Oare ce avea să i se întâmple?

Capacul portbagajului se deschise şi doi inşi îl traseră afară. Apoi unul dintre ei îi scoase cagula improvizată şi aşa îşi dădu seama că se afla undeva în afara Kabulului, într-un fel de fermă aşezată pe povârnişul unui deal arid. Aerul era mai curat decât în oraş.

Răpitorii lui mascaţi îl târâră fără menajamente în spatele a ceea ce părea a fi o fermă, oprindu-se în dreptul unei fântâni. Imediat, îi trecură în jurul torsului o frânghie groasă, ca un fel de ham. Trei oameni îl ridicară până la ghizdul fântânii. Malko se trezi suspendat în gol între pereţii umezi de piatră.

Coborârea nu dură mult. Cinci sau şase metri, după care picioarele atinseră solul. Slavă Domnului că fântâna era secată!

Răpitorii desfăcură laţul şi ridicară frânghia.

Atunci zări o formă umană aşezată pe pământ. Un bărbat cu barba zbârlită şi mare, cu ochii adânciţi în orbite, destul de tânăr. Văzând că nu era afgan, îi aruncă o privire uimită lui Malko, apoi îi adresă câteva cuvinte în dari. Malko îi

răspunse în engleză, iar bărbatul scutură din cap: nu înțelegea. Se uitară chiorâș unul la altul, apoi totul se întunecă brusc; răpitorii acoperiseră gura fântânii. Se aflau într-un întuneric total.

Pe Malko îl scutură un frison: temperatura era glacială. Ar fi vrut să vorbească cu tovarășul său de suferință, dar acesta moțăia sprijinit cu spatele de peretele fântânii.

Oare cât timp avea să rămână în locul acesta?

De ce-l răpiseră? Și, mai ales, cine urma să vină după el?

*

* *

Cu capul bandajat, încă șocat, Darius îi povestea lui Nelson Berry ce se întâmplase.

– Ne așteptau, spuse el. Știau că aveam bani în mașină. Sunt niște bandiți.

– Dar mașina?

– Au plecat cu ea.

Sud-africanul nu înțelegea. Sigur, existau bandiți la Kabul, dar cum de știuseră că Malko transporta o sumă atât de mare?

Bizar...

Deocamdată, pierduse 500 000 de dolari în numerar, plus Corolla blindată, care valora și ea cam 100 000. De ce-l răpiseră pe Malko? Nu exista decât un singur răspuns posibil: voiau o răscumpărare. Prin urmare, aveau s-o ceară. Dar cui? Malko nu locuia la Kabul. Oare cunoșteau legătura lui cu CIA? Deși aveau acum numărul

Corollei, nu puteau ajunge la Nelson Berry: era înregistrată pe numele unui afgan care locuia în Emirate.

– Darius, zise el, trebuie să-i activăm pe toţi oamenii pe care-i cunoaştem. Eu mă duc la prietenii mei din poliţie. Poate că le vine vreo idee.

*

* *

Warren Muffet formă pentru a zecea oară numărul lui Malko. Suna, apoi intra mesageria.

Încercase şi numărul de la Serena. Malko nu era nici acolo. Nimeni nu-l mai văzuse din ajun. Fără îndoială că i se întâmplase ceva. Niciun atentat nu avusese loc la Kabul, altfel spitalele ar fi semnalat prezenţa unui străin. Îi ceru secretarei sale să sune la Shafakana Emergency Hospital: telefonul era deranjat.

Îşi sună adjunctul.

– Mergem la spital.

După zece minute, cele două Land Cruiser albe ieşiră din Ariana. La bordul lor se aflau şase „babysitteri" şi cei doi agenţi CIA. În faţă la Shafakana văzură obişnuita mulţime de familii care aduceau răniţi sau bolnavi pentru a-i lăsa în grija unui personal depăşit de situaţie. Trebuiră să treacă printre toate barajele formate din blocuri de ciment pentru a ajunge la internări. Adjunctul, care vorbea dari, se adresă unei fete, o afgană grasă şi copleşită de aglomeraţie. După ce

termină internarea de care se ocupa, catadicsi totuşi să-i răspundă, apoi îşi verifică registrul.

– Nu, zise ea, nu avem niciun *haridji*[1]. Duceţi-vă şi la morgă! conchise ea fatalist.

Cei doi americani se întoarseră la Land Cruiser.

– Mergem la NDS, ordonă Warren Muffet.

Erau singurii care dispuneau de mijloacele tehnice necesare căutării lui Malko pe singura pistă posibilă: localizarea telefonului său mobil. Ruşii îi instruiseră bine.

*

* *

Nelson Berry era măcinat de gânduri negre. Nu avea nicio informaţie, în pofida reţelei sale extinse. Nici urmă de Malko. Sună telefonul mobil: o speranţă.

O voce de bărbat răguşită vorbea în paştună. Omul întrebă:

– Malko Linge e prietenul tău?

Stâlci numele într-un asemenea hal, încât sud-africanul îl rugă să repete de două ori înainte de a răspunde „da".

– E la noi! zise paştunul. Dacă nu vrei să-i luăm gâtul, trebuie să ne dai cincizeci de milioane de afgani... Până mâine. Pe urmă...

Legătura se întrerupse.

---

[1] Străin.

Nelson Berry se uită la mobil: indivizii îi găsiseră numărul în telefonul lui Malko. Numai că ei nu ştiau că acesta nu era *într-adevăr* prietenul sud-africanului. Înţelese repede situaţia. N-avea nici cea mai mică intenţie să plătească o răscumpărare, care, oricum, n-ar fi servit probabil la nimic. În general, răpitorii de teapa acestora îşi lichidau ostaticii pentru a simplifica lucrurile. Sigur, vor urma negocieri, dar chiar şi dacă suma se reducea la o zecime, Nelson Berry nu era pregătit să investească fără speranţa de a mai vedea banii înapoi.

Se gândi la posibilele ajutoare. Nici nu se punea problema să ia legătura cu CIA: va fi luat la prea multe întrebări... În fond, nu putea face nimic pentru Malko. Doar să discute preţul răscumpărării pentru a mai câştiga timp.

Din păcate, se îndepărtase de multă vreme de religie, iar la Kabul nu exista nicio biserică protestantă. Încercă să sune pe telefonul lui Malko, dar fără succes. Când fusese sunat mai devreme, nu apăruse afişat niciun număr.

Se duse la bar şi-şi turnă o porţie zdravănă de votcă. Păcat, Malko îi era simpatic. Şi i-ar fi putut aduce o grămadă de bani. Se hotărî totuşi să întreprindă ceva. Folosind un mobil „special", sună la un număr din Statele Unite. O voce anonimă îi ceru să formeze un cod, ceea ce şi făcu. Dădu peste un al doilea interlocutor. Primul nu fusese altceva decât un obstacol de siguranţă.

– Prietenul nostru a fost răpit, nu pot face nimic, zise el. Anunțați-i pe cei în drept!

Clayton Luger avea mijloacele necesare pentru a interveni.

*

* *

Capacul fântânii se dădu la o parte, lăsând să pătrundă o rază de lumină cenușie. Malko se uită la ceasul pe care nimeni nu se gândise să i-l ia.

Ora șapte dimineața.

Ghemuit, tovarășul lui de suferință părea că doarme. Malko se simțea de parcă și-ar fi petrecut noaptea într-un frigider. Tremura de frig. Ridicând capul, zări ceva ce cobora prin deschizătura puțului.

O cutie de carton legată de o sfoară. Când atinse solul, celălalt prizonier întinse mâna. Avea o mină și mai proastă decât în ajun.

Cutia conținea două boluri cu orez amestecat cu bucăți de carne de oaie, *palau*, mâncarea națională afgană, și două sticle de apă. Lui Malko îi era atât de foame, încât se aruncă asupra bolului.

Din păcate, orezul era rece. Când termină de mâncat, întrebă în engleză:

– De cât timp ești aici?

Omul scutură din cap, așa că Malko recurse la unul dintre puținele cuvinte din dari pe care le cunoștea:

– *Inja*?[2]

Îi arătă degetele pentru a număra zilele.

De data aceasta, afganul înţelese. Desfăcu degetele de la mâna stângă, apoi pe cele de la mâna dreaptă, lăsând în jos degetul mare. Asta însemna că era acolo de nouă zile... Prin urmare, se putea supravieţui nouă zile în asemenea condiţii...

Malko se întrebă cine se ocupa de cazul lui. Poate Nelson Berry, probabil că şi CIA se pusese în mişcare.

*

* *

Maureen Kieffer nu înţelegea. Deşi fusese sfătuită să nu se mai întâlnească cu Malko, îl sunase.

Fără succes.

Mesageria intra automat, anunţul fiind făcut în dari.

În dimineaţa aceea se trezise cu o acută senzaţie de nelinişte. Malko era un om bine-crescut; faptul că nu dădea niciun semn de viaţă nu era deloc de bun augur. Încercă din nou să-l sune pe mobil.

Cu acelaşi rezultat.

Îşi luă cu ea şoferul şi se îndreptară spre Serena, lăsând maşina undeva în exterior.

---

[2] Aici?

Funcţionarul de la recepţie o cunoştea: venea deseori aici la diverse întâlniri cu clienţii.

– La ce cameră stă Malko Linge? întrebă ea.

– 382, dar nu e acolo. Camerista mi-a spus că nu a dormit în hotel...

Din ce în ce mai bizar.

Maureen Kieffer lăsă pe tejghea o bancnotă de 500 de afgani.

– Aş vrea să-i las un bilet în cameră...

Cu un zâmbet complice, funcţionarul îi strecură în mână o cartelă magnetică.

– Etajul doi, în fundul culoarului, pe dreapta.

Maureen Kieffer intră în cameră cu o strângere de inimă. Încăperea era aranjată impecabil, patul făcut, valiza lui Malko aşezată lângă dulapul de haine.

Scrise ceva pe o bucată de hârtie şi o puse pe pat.

„Sună-mă când te întorci! Sunt îngrijorată. Maureen."

Asta era tot ce putea face.

*

* *

Walid Varang, al treilea om din NDS, îl întâmpină pe Warren Muffet cu un zâmbet larg.

Îi întinse mâna, dezvelindu-şi Rolexul de un milion de afgani de la încheietură. Admirabilă capacitate de a economisi din partea unui om care câştiga 50 000 de afgani pe lună... Când NDS

punea mâna pe vreun transport de heroină, îşi făcea şi el puţin de cap, deşi partea leului le revenea şefilor...

– Am localizat mobilul lui Malko Linge, zise afganul.

Warren Muffet simţi o imensă uşurare.

– Unde e? întrebă el.

– În cartierul Chilstone.

Un cartier foarte sărac, format din nişte dărăpănături lipsite de apă curentă şi electricitate.

– Trebuie să mergem acolo, exclamă americanul.

Walid Varang zâmbi.

– *Noi* o să mergem acolo. În zona aia nu trebuie folosite maşinile voastre de teren. Oamenilor nu le plac străinii. Luăm maşina mea...

– Atunci, hai! zise Warren Muffet fără să se mai formalizeze.

Afganul avea dreptate.

În curte aşteptau trei Forduri înţesate de oameni şi armament. În primul se aflau tehnicienii însărcinaţi cu localizarea mobilului. Merseră trei kilometri pe lângă Kabul River, apoi urcară un deal arid pe o şosea alunecoasă şi noroioasă, mărginită de cocioabe din coşurile cărora ieşea fum.

Câteva femei îmbrăcate în nişte burka albăstrii, bărbaţi şi mai puţini, cărucioare cu două roţi. Pe la jumătatea urcuşului, maşina se opri.

Walid Varang primi un mesaj prin staţia radio şi zise:

– Suntem aproape.

Toată lumea coborî din maşini şi se postă în jurul şefului. Tehnicienii se aflau deja în mijlocul unei mici răspântii. Niciun magazin, numai cocioabe. Graţie GPS-ului integrat, telefonul putea fi localizat de la doi metri distanţă. Brusc, cei doi tehnicieni se îndreptară spre o pubelă care nu mai avea roţi, punând pe fugă trei pisici...

Unul dintre agenţi răsturnă pubela cu o lovitură de picior.

Warren Muffet văzu cum unul dintre afgani se apleacă şi culege ceva de pe jos. Apoi veni spre ei.

Identifică imediat Blackberry-ul pe care i-l dăduse lui Malko.

– Semnalul nu s-a modificat de ieri, zise omul de la NDS. După părerea mea, cei care l-au răpit pe Malko i-au aruncat în zona asta telefonul pentru a tăia orice legătură care ar putea duce la el. Ancheta noastră se opreşte aici.

Cei doi bărbaţi se priviră lung, iar Warren Muffet înţelese că afganul se gândea că nu-l vor mai revedea niciodată pe Malko.

CAPITOLUL XI

Warren Muffet se uita gânditor la Blackberry-ul lui Malko. Bateria se descărcase şi-i era imposibil să-l facă să „vorbească". Conectându-l la încărcător, o să ştie numerele apelate, şi poate că asta o să-i ofere o pistă.

Agenţii NDS se urcaseră în maşini. Rămăsese singur în mijlocul răspântiei. Se întoarse şi el la maşină şi i se adresă lui Walid Varang.

– Ce putem face? întrebă el.

Afganul clătină din cap.

– Nu mare lucru. Noi nu ne ocupăm de dreptul comun. Cazul de faţă aşa pare. Totuşi, bandiţii nu-i atacă pe străini, e prea complicat pentru ei. Vreau să spun că afacerea asta e ciudată.

– Ce ipoteză aveţi?

Afganul lăsă ochii în jos.

– Niciuna. A fost răpit, altfel i-am fi găsit cadavrul. Sau...

Nu-şi termină propoziţia, dar reluă imediat:

– Vorbiţi cu Ministerul de Interne! Ei se ocupă de afacerile astea dubioase. Dacă nu aveţi cumva vreo idee mai bună.

Asta însemna că Malko Linge fusese probabil răpit din cauza activităţilor sale legate de CIA. O posibilitate la care se gândea şi Warren Muffet.

Oare Malko nu fusese răpit pentru a-l face să mărturisească de ce venise în Afganistan? În acest caz, nu-l vor mai găsi niciodată. Toate astea nu puteau veni decât din anturajul lui Karzai. Dacă ar fi fost vorba de talibani, până acum ar fi revendicat răpirea...

Warren Muffet ajunse la Land Cruiserul său din faţa NDS-ului şi-şi luă rămas-bun de la Walid Varang. Cei doi îşi strânseră mâinile cu răceală.

– Îmi pare rău, îl asigură afganul, aş fi vrut să vă ajut mai mult. O să trimit totuşi o notă tuturor serviciilor noastre pentru cazul în care primesc informaţii...

Ajungând la birou, Warren Muffet convocă ofiţerul de caz care-i dusese lui Malko cei 500 000 de dolari. Acesta îi confirmă că îi dăduse personal banii.

Cui îi erau destinaţi cei 500 000 de dolari? Potrivit lui Malko, talibanilor. Destinatarii nu puteau fi identificaţi. În orice caz, agenţii staţiei nu aveau dreptul să ia legătura cu ei...

Warren Muffet se aşeză în faţa computerului ca să redacteze raportul pentru cei de la Langley. Nu ştia natura exactă a misiunii lui Malko Linge la Kabul, dar se părea că pornise cu stângul.

*
* *

Nelson Berry văzu afişat pe ecranul mobilului un număr necunoscut. Răspunse. Aceeaşi voce cu accent paştun din ziua precedentă.

– Ai banii?

Unul dintre răpitorii lui Malko.

– Ştii foarte bine că nu poţi strânge rapid o asemenea sumă! protestă sud-africanul. Ne-am putea întâlni să ne punem de acord asupra unui preţ mai rezonabil.

– Preţul rezonabil e al nostru, răspunse interlocutorul.

Nelson Berry schimbă tactica şi îndulci tonul.

– În orice caz, vreau să fiu sigur că e viu. Mai întâi, am nevoie de o dovadă. O fotografie cu ziarul din ziua respectivă.

– Nu facem nicio fotografie, zise sec afganul. O să-ţi trimit altceva: o ureche.

– Dar nu ştii cine sunt, spuse imediat Nelson Berry.

– Aşa e, dar o s-o trimit la Serena. O găseşti acolo. Ai timp până mâine.

Legătura telefonică se întrerupse. Nelson Berry se gândi că mai bine nu răspundea. De-acum, se afla în faţa unei noi dileme. Dacă nu făcea nimic, lucrurile se terminau rău. Răpitorii vor sfârşi prin a-şi ucide ostaticul, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Nu exista decât o singură soluţie: să-i anunţe pe cei de la CIA, poate că ei aveau mijloacele necesare pentru rezolvarea problemei. Numai că trebuia să dezvăluie legătura pe care o avea cu Malko, iar asta putea trezi o mulţime de întrebări. Se decise să aştepte

următorul telefon. Nu omorau aşa de repede ostaticii. Ori Malko era deja mort şi nimic nu mai putea schimba situaţia.

*

* *

Din nou, o rază palidă de lumină se strecură în fântână. Malko ridică privirea şi zări un cap aplecat peste ghizdul puţului. Bărbatul rosti o frază lungă în dari, tovarăşul lui Malko tresări şi spuse şi el câteva cuvinte. Apoi se ridică cu greu în picioare.

O frânghie terminată cu un laţ cobora de-a lungul peretelui. Omul de lângă Malko îşi trecu laţul în jurul mijlocului. Frânghia se întinse brusc şi începu să ridice prizonierul la suprafaţă. Picioarele acestuia se agăţau de perete de parcă ar fi încercat să urce mai repede.

Malko simţi un fel de invidie: captivitatea tovarăşului său se terminase, probabil că cineva plătise răscumpărarea. Îşi spuse că era totuşi un semn bun. Avea să fie cu siguranţă interogat de poliţie şi se va afla astfel de prezenţa lui Malko acolo, declanşând astfel căutările.

Ridică ochii.

Prizonierul afgan ajunsese deja la ghizdul fântânii. Răpitorii îl traseră afară şi nu-l mai văzu.

Brusc, se simţi şi mai singur. Deşi nu putea vorbi cu el, prezenţa acelui om îi adusese un soi de alinare...

Auzi deodată ecoul unei discuţii aprinse în dari. Vocile crescură în intensitate, urmă o scurtă tăcere, apoi un ţipăt urmat de tânguiri.

Două focuri de armă îl făcură să tresară.

Apoi nu se mai auzi niciun zgomot. Capacul a fost pus la loc şi se trezi din nou în întuneric. Acum nu-şi mai invidia tovarăşul. Se părea că fusese ucis de răpitori. Fie răscumpărarea nu fusese plătită, fie exista un alt motiv. Viitorul nu mai părea deloc sigur.

Încercă să nu se mai gândească şi se ghemui lângă zid pentru a-i fi mai puţin frig. Măcar dacă ar fi putut să comunice cu temnicerii săi! Să le spună pe cine să contacteze pentru a discuta despre răscumpărare.

Dacă nu se întâmpla nimic, risca să aibă soarta afganului. Sigur că putea să nu apuce frânghia, dar în cazul acesta probabil că nu vor ezita să tragă o rafală în fundul fântânii.

Pentru a-şi alunga angoasa, începu să se gândească la friptura de căprioară pe care i-o pregătea la Liezen bătrâna Ilse. Şi la Alexandra. Era imposibil ca staţia CIA din Kabul să nu întreprindă nimic pentru a-l găsi.

*

* *

Reza Assefi, consilierul special al ministrului de interne, se înclină adânc în faţa lui Warren

Muffet. Oficial, la Kabul americanii erau încă regi. Luna precedentă, CIA le livrase arme în valoare de 375 de milioane cumpărate de la Rosoboronexport, o agenție care vindea material militar rusesc, dotând astfel poliția afgană: pistoale-mitralieră Kalașnikov, dispozitive cu vedere nocturnă, materiale pentru transmisiuni, jeepuri.

Genul de cadou care întreține prieteniile... Fără dolarii americanilor, poliția afgană n-ar fi dispus decât de biciclete. Evident că o parte a acestui material era revândut apoi talibanilor de către polițiștii corupți, iar unii schimbau pur și simplu tabăra împreună cu echipamentul nou din dotare...

Astfel, de ajutorul american profita în linii mari mai toată lumea.

Potrivit ceremonialului afgan, cei doi bărbați schimbară urări interminabile legate de familiile lor, li se aduse ceaiul, vorbiră despre vreme și, în fine, Warren Muffet expuse motivul vizitei sale. Un om al Agenției venise să facă o estimare a situației din Kabul și dispăruse de două zile de la hotel.

Mobilul lui fusese găsit într-o pubelă, iar la ambasada americană nu ajunsese nicio cerere de răscumpărare. Warren Muffet nu se îndoia că Malko vorbise cu răpitorii săi și că le dăduse un nume de contact. Era evident în interesul lui...

Reza Assefi îl ascultă zâmbind fals pe sub mustaţa îngrijită.

– E foarte supărător, zise el, dar ar fi trebuit să veniţi mai devreme.

– Aţi fi putut face ceva? întrebă imediat americanul.

Reza Assefi bătu în retragere.

– Nu ştiu, răspunse el, dar am fi putut demara o anchetă. Tocmai am primit un caz similar... Staţi puţin!

Se ridică şi se duse la birou pentru a da un telefon. După cinci minute, o secretară cu capul acoperit de un batic îi aduse un dosar gros pe care afganul îl deschise imediat.

– Poftim, zise el, acum unsprezece zile un bancher tânăr pe nume Gulgudin Mohammedi a fost răpit la ieşirea din bancă. A doua zi, soţia lui a fost contactată de un necunoscut care i-a cerut zece milioane de afgani ca răscumpărare, ameninţând că, în cazul în care cererea nu era satisfăcută, ostaticul urma să fie ucis. Pentru că femeia nu dispunea de o asemenea sumă, a luat legătura cu noi şi i-am pus telefonul sub ascultare. Din păcate, asta n-a dus la nimic. Răpitorii sunau de pe telefoane cu numere ascunse. Până când am reuşit să localizăm apelul, era prea târziu. Am ascultat convorbirile şi părea să fie vorba de paştuni. Am scotocit în arhive, dar n-am

găsit nimic. Adeseori, bandele astea se fac şi se desfac rapid. Sunt oameni care vin la Kabul să caute de lucru şi încearcă să supravieţuiască.

– Pe scurt, nu i-aţi identificat, concluzionă Warren Muffet.

– Nu, din păcate.

După tonul grav al interlocutorului, americanul înţelese că nu-i spusese totul.

– Şi soţia a plătit până la urmă răscumpărarea? întrebă el.

Poliţistul clătină din cap.

– Nu, a scos casa la vânzare, dar n-a găsit cumpărător. În dimineaţa asta am descoperit cadavrul soţului ei pe un teren viran din cartierul Pashmina Bafi. Cu două gloanţe în cap. Examinarea lui n-a ajutat la înaintarea anchetei...

Un înger trecu, acoperit cu un văl negru.

Warren Muffet era nelămurit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Bandele astea nu sunt foarte bine organizate, îi explică Reza Assefi. Dacă văd că nu primesc recompensa, îşi omoară imediat ostaticul şi joacă pe urmă la cacealma...

Încurajator.

– Malko trebuie neapărat salvat! tună Warren Muffet.

– Aţi primit vreo cerere de răscumpărare? întrebă poliţistul afgan.

– Nu.

– E de mirare. Fac asta pentru bani. Ori e vorba de altceva... În orice caz, o să pornesc o anchetă din ultimul loc unde a fost văzut.

– Acum două zile a plecat de la hotelul Serena, îi explică americanul. Dimineaţă.

Se abţinu să menţioneze geanta cu cei 500 000 de dolari. Ar fi necesitat prea multe explicaţii...

– Aşa, acum îmi daţi o pistă! îl asigură Reza Assefi. O să-i interogăm pe angajaţii hotelului. Vă ţin la curent.

Adică o să le smulgă unghiile şi o să-i snopească în bătaie pe câţiva nefericiţi. Poliţia afgană rămăsese la nivelul muncii artizanale. Interogatoriile cu electricitate erau rare: prea multe pene de curent... Reza Assefi se ridică şi rosti cu căldură:

– Vă ţin la curent oră de oră! promise el.

Încerca să merite cele 375 de milioane de dolari... Warren Muffet ieşi deprimat din Ministerul de Interne. Cunoscând capacităţile limitate ale poliţiei afgane, existau puţine şanse să dea de Malko...

Se întoarse la hotelul Ariana şi le avertiză pe telefoniste să-i anunţe toate apelurile în care era vorba de o răscumpărare.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se roage.

*
* *

La etajul al şaptelea al noii clădiri de la Langley, Clayton Luger era muncit de gânduri negre. De la telefonul dat de Malko de la staţia din Kabul nu mai avea nicio veste legată de operaţiune.

Se uită prin fereastră la cantina sinistră şi la locurile de parcare albastre, verzi, galbene şi violete. Tristă priveliştе. Cei din birourile de lângă Potomac aveau în faţa ochilor un peisaj magnific: parcul în paragină al Agenţiei şi fluviul...

O secretară bătu în uşă, intră şi puse pe birou un mesaj de-abia decriptat.

– A sosit de la Doha, îl anunţă ea.

Clayton Luger citi mesajul şi simţi cum i se scurge sângele din obraji. Venise de la Kabul printr-un filtru complicat:

„Malko Linge a fost răpit de nişte necunoscuţi. Nelson."

– *My God!* explodă Clayton Luger.

Cu un nod în stomac, puse mâna pe telefon şi-şi sună secretara.

– Dă-mi staţia din Kabul! ceru el. Pe Warren Muffet. Dacă nu e acolo, caută-l...

Telefonul sună după cinci minute.

– Warren Muffet, rosti vocea şefului staţiei. Mi-a fost anunţat un apel „flash".

– Ce s-a întâmplat cu Malko Linge? întrebă cu brutalitate directorul adjunct al Agenţiei.

Warren Muffet rămase mut câteva clipe, apoi se bâlbâi:

– Sunteţi la curent?

– *Tu* trebuia să mă ţii la curent, zise sec directorul adjunct de la CIA.

– Tocmai v-am trimis un mesaj, protestă şeful staţiei din Kabul. O să-l primiţi dintr-un minut în altul.

– Încă n-a sosit, îl asigură Clayton Luger. Ce se întâmplă?

– Malko Linge a fost răpit de nişte necunoscuţi acum două zile. Ştim doar că a dispărut de la hotel, dar nu şi dacă asta are vreo legătură cu misiunea care i-a fost încredinţată.

– Nu, zise sec Clayton Luger. Nu cred. Nu aţi primit nicio cerere de răscumpărare?

– *No, sir.*

– Trebuie găsit. Puneţi-vă pe treabă. Ţine-mă la curent!

*

* *

Nelson Berry se ocupa de o trimitere de fonduri în Logar atunci când Darius, şoferul, intră în biroul lui.

– Domnule comandant, spuse el, cred că am o informaţie.

Nelson Berry ridică privirea: încă nu primise telefon din partea răpitorilor şi nu se simţea în apele lui.

– Despre răpire? întrebă el.

– Nu, despre Corolla. Am vorbit cu mai mulţi negustori de maşini de ocazie. Mă gândeam că răpitorii vor încerca s-o vândă. Valorează mult datorită blindajului... Tocmai am primit un telefon: unul dintre negustorii din Qala i Dawiat are de vânzare o Corolla blindată şi vrea pe ea 300 000 de afgani.

Acest imens târg de maşini se afla la nord de aeroport, pe un deal arid. Zeci de negustori ofereau spre vânzare toate modelele de Toyota.

– L-ai găsit pe negustor? întrebă Nelson Berry.

– Da, am şi vorbit cu el. Mi-a spus că nu are maşina, dar dacă vreau s-o văd, o aduce. Are un stand cu expoziţie. E al patrulea din stânga cum intri în „New Trading Area Qusaba".

– Bravo! îl lăudă sud-africanul. Când mergem acolo?

– I-am zis negustorului că vin pe la cinci.

CAPITOLUL XII

– Foarte bine, îl aprobă Nelson Berry. Mergem cu două maşini. Îi luăm pe Willie şi pe Rufus. Anunţă-i! Tu te duci la el şi ni-l aduci. Pe urmă venim aici.

– Bine, domnule comandant, răspunse Darius. Dacă cei care au furat maşina vin şi ei acolo, cu siguranţă că sunt înarmaţi.

Willie şi Rufus, doi sud-africani, făceau parte din mâna de lucru folosită de Nelson Berry. Doi foşti mercenari devotaţi trup şi suflet.

Sud-africanul îi aruncă o privire întunecată.

– Şi noi vom fi înarmaţi.

În momentul în care Darius părăsi încăperea, telefonul lui Nelson Berry începu să sune.

– Eu sunt, spuse vocea obişnuită a purtătorului de cuvânt al răpitorilor. Vrei să-ţi mai vezi prietenul? Noi ne-am cam săturat de el.

– Strâng banii, îl asigură Nelson Berry. O să avem însă doar treizeci de milioane de afgani.

– Atunci o să-ţi omorâm amicul, strigă afganul.

Dar spusese asta fără convingere. Sud-africanul simţi că exagerase: treizeci de milioane de afgani era o sumă enormă... Continuă:

– Nu fi prost! Dacă-l omori, nu capeţi nimic.

– OK, ai timp până mâine! mai zise răpitorul înainte de a închide,

Nelson Berry îşi spuse că, dacă expediţia nu dădea niciun rezultat, îi va lăsa pe cei de la CIA să rezolve problema. Ei aveau treizeci de milioane de afgani.

*

* *

Maulana Musa Kotak vorbea la telefon de vreo jumătate de oră. Primise un mesaj din Quetta, de la mollahul Abdul Ghani Beradar. Acesta fusese alertat de Clayton Luger în legătură cu dispariţia lui Malko Linge. Trebuia făcut tot posibilul pentru a-l găsi. Începuse să sune de pe telefonul lui mobil, dar fără succes.

Acum îşi activa toate contactele. Talibanii aveau o reţea de informatori în tot oraşul şi nu le scăpa nimic. În poliţie, în armată, în mediile guvernamentale, se infiltraseră peste tot. Dacă Malko Linge fusese răpit de nişte răufăcători de drept comun, până la urmă vor ajunge la un rezultat: chiar şi lor le era frică de talibani.

*

* *

Pe o distanţă de mai mulţi kilometri se mergea de-a lungul unui fel de zonă industrială aridă care se întindea în nordul aeroportului. Şoseaua nu mai fusese refăcută din epoca pietrei! Era un

adevărat supliciu. Cei patru ocupanți ai Land Cruiserului săreau de pe locurile lor de parcă ar fi fost împinși de niște resorturi.

Nelson Berry era la volan, iar Darius se afla lângă el. În spate, Rufus și Willie. Ajunseră în fața unei arcade de la intrarea pe un drum care urca versantul dealului.

O inscripție anunța: „New Trading Area Qusaba".

Drumul era mărginit de fiecare parte de negustorii de mașini care-și expuneau parcul auto. Era un adevărat *no man's land*. Lăsară în urmă pe stânga o turmă de oi, apoi o tabără de refugiați și ajunseră la zona comercială propriu-zisă...

În parcările mai mari sau mai mici erau aliniate sute de mașini de vânzare.

Toate de aceeași marcă: Toyota.

Darius scoase o exclamație. Reperase într-una dintre parcările de pe partea stângă mașina *lui*, izolată în fața unei clădiri închise. Ciorchinele de struguri artificial se afla la locul său.

Lângă ea, doi afgani cu barbă, înfășurați în *patouri* cafenii.

Darius se întoarse spre Nelson Berry.

– Domnule comandant, dacă sunt cei care mi-au furat mașina, or să mă recunoască.

– În cazul ăsta, tragem primii, zise cu răceală Nelson Berry.

În spate, Rufus şi Willie erau pregătiţi cu câte un Kalaşnikov. Maşina se opri la câţiva metri de Toyota furată, iar Darius coborî, însoţit de Nelson Berry.

Cei doi afgani îl văzură, dar nu reacţionară. Nu ei furaseră maşina.

Darius înaintă, cu mâna pe inimă.

– *Salam aleikum*, salută el politicos.

– *Baleh, salam aleikum*, răspunse unul dintre cei doi bărbaţi. Tu vrei maşina asta?

– Şeful meu, care e acolo, dar eu o s-o conduc.

– Are bani?

– Da, sigur că da, îl asigură Darius.

În Afganistan nu exista vânzare oficială. Era prea complicat. Plăteai pur şi simplu, iar actele rămâneau pe numele fostului proprietar.

– Să vedem banii, zise unul dintre bărbaţii în *patouri*.

Darius răspunse impasibil:

– Sunt în Land Cruiser, la prietenii noştri. Dacă batem palma, mergem să-i luăm.

Interlocutorul lui nu protestă. Era normal să-ţi iei anumite precauţii.

Mai întâi, Darius dădu ocol maşinii. Era într-adevăr a lui. Se întoarse spre vânzător.

– Pot să mă urc în ea?

– Da, dar repede!

Cei doi păreau nervoşi.

Darius se instală la volan. Nimic nu fusese mişcat de la locul lui. Deschise torpedoul, hârtiile erau tot acolo. Cheia se afla în contact. O învârti, iar motorul începu să toarcă.

Imediat, unul dintre hoţi se apropie şi îndreptă spre Darius un pistol.

– Nu face pe nebunu', frate! Dacă încerci să pleci, te împuşc.

– Voiam să văd dacă merge.

Acceleră, apoi opri motorul. Cu un gest firesc, îşi trecu mâna pe sub bordul maşinii, iar degetele sale atinseră un mic buton invizibil pe care-l apăsă. Un antifurt care bloca aprinderea. Dacă nu ştiai şiretlicul, nu aveai cum să demarezi.

Coborî din automobil.

– Merge bine, zise el, dar e prea scumpă!

– Cât îmi dai pe ea, frate?

– Două sute de mii, niciun ban în plus...

Afganul făcu o strâmbătură de dezgust şi scuipă pe pământ.

– Lovi-te-ar blestemul! Maşina asta e o minune, şi blindată pe deasupra, şi mai are şi motor nou...

Darius rămase impasibil.

– Pentru mine valorează două sute de mii, niciun afgan în plus.

– Eşti un câine! strigă unul dintre cei doi.

Darius schiţă un zâmbet.

– O s-o vindeţi precis, dar nu mie....

Fără să mai adauge un cuvânt, se duse la Nelson Berry şi-i făcu rezumatul discuţiei despre preţ.

– Am pornit antifurtul, zise el. N-au cum s-o pornească.

Urcară în Land Cruiser şi Nelson Berry trecu la volan. Se îndreptă spre capătul pieţei, făcu stânga-mprejur şi porni din nou pe unica şosea desfundată.

Ajungând la nivelul parcării unde găsiseră Toyota furată, încetini.

Era tot acolo, dar acum cineva ridicase capota. Unul dintre hoţi stătea aplecat deasupra motorului, iar celălalt se afla în maşină. Nelson Berry intră în parcare şi opri.

– Hai! zise el simplu.

Cei doi hoţi erau absorbiţi de tentativa de a repara maşina şi nu-i văzură decât în ultimul moment. Darius coborî din Land Cruiser, zâmbind larg, şi exclamă:

– Ai probleme, frate?

Celălalt nu se întoarse. Nu-l văzu nici pe Nelson Berry, care se apropie din spate, îl cuprinse cu braţele, îl ridică de la pământ şi-l duse pe sus până la Land Cruiser, aruncându-l în interior.

Willie şi Rufus, două „bestii", coborâseră şi ei. Când omul de la volan ridică ochii, se trezi în faţa unui pistol. Încercă să pună mâna pe o armă,

dar Rufus îl smulse din maşină şi-l aruncă la pământ. Willie îi expedie o lovitură de picior în bărbie, apoi amândoi îl târâră până la Land Cruiser şi-l înghesuiră lângă tovarăşul lui.

Darius se urcă la volanul Toyotei. Îşi strecură mâna sub bord şi decuplă scurt-circuitul. După treizeci de secunde, motorul scotea deja un zgomot continuu. Ieşi din parcare şi se îndreptă spre drumul principal.

Nelson Berry îşi reluă locul la volanul Land Cruiserului, iar Rufus şi Willie se ocupară de neutralizarea celor doi hoţi înghesuiţi în fundul maşinii de teren.

Aceasta porni la rândul ei şi se luă după Toyota.

Totul durase doar două minute şi nimeni nu observase nimic. Expediţia avusese succes: recuperase Toyota blindată şi doi oameni care ştiau cu siguranţă unde se afla Malko.

Nu-i mai rămânea decât să-i facă să mărturisească.

*

* *

Ghemuit în fundul fântânii, Malko ridică privirea atunci când cineva împinse capacul de deasupra. Zări un cerc de lumină tivit cu negru: cerul, apoi unul dintre răpitori se aplecă deasupra puţului şi strigă câteva cuvinte în dari.

Tremurând de frig, înfometat, deşi fusese hrănit cu o oră în urmă, Malko se întrebă cât timp aveau să-l mai ţină în aceste condiţii. Avea senzaţia că îngheţase pe dinăuntru.

Apăru şi un al doilea cap, care strigă ceva la rândul său. Malko nu înţelese. Răspunse în engleză:

– *What is the problem*?

Era clar că răpitorii nu vorbeau engleza.

După câteva clipe, frânghia coborî de-a lungul peretelui şi ateriză lângă el. I se cerea să urce. Ezită, amintindu-şi ce i se întâmplase tovarăşului său de suferinţă, apoi îşi spuse că, dacă refuza, risca să fie împuşcat. Resemnat, îşi trecu frânghia în jurul mijlocului.

Imediat îl traseră în sus. Când ajunse la suprafaţă, mai multe mâini îl împinseră cu brutalitate peste ghizdul fântânii. De-abia se ţinea pe picioare şi era cât pe-aci să se prăbuşească atunci când îl dezlegară.

Era înconjurat de trei bărbaţi. Bărboşi, ameninţători, ostili. Unul îi vârî un pistol sub nas, apoi îi lipi ţeava de frunte.

Răceala oţelului îi provocă o descărcare de adrenalină în artere: aveau de gând să-l omoare!

Cei doi continuară să vocifereze. Unul dintre ei începu să-l lovească cu piciorul. Se dezlănţuiseră, iar el nu-şi dădea seama de ce. Încercă să vorbească în engleză, dar era inutil. Îi scăpa ceva.

Loviturile îl făceau să se clatine. Se agăţă de ghizdul fântânii ca să nu cadă.

Învârtindu-se în jurul lui, cei trei oameni păreau să nu ştie ce atitudine să adopte. Unul dintre ei începu să vocifereze, iar Malko înţelese cuvântul Toyota.

Se întâmplase ceva cu Toyota furată. Dar ce?

În cele din urmă, îl lăsară în pace câteva clipe, discutând aprins între ei. Malko profită de răgaz şi se uită în jur. Se afla în curtea unei ferme împrejmuite de ziduri înalte. Un declic metalic îl făcu să tresară. Unul dintre cei trei bărbaţi îşi armase pistolul: nu încăpea îndoială, se hotărâseră să-l execute. Îi veni brusc o idee. Nu-i luaseră nici stiloul, nici blocnotesul. Le scoase din haină şi scrise mare numărul de telefon al lui Warren Muffet. Înaintă şi întinse hârtia spre grupul celor trei. Adăugă un singur cuvânt: „dollars".

În speranţa că înţelegeau ce voia să spună.

Discuţia încetă pe dată. Toţi trei se aplecaseră deasupra mesajului. O nouă dezbatere, de data aceasta pe un ton mai liniştit. Unul dintre bărbaţi se răsti la el. Evident, în dari. Malko repetă cuvântul „dollar".

Era acelaşi şi în dari.

Discuţia nu dură mult. Erau incapabili să se înţeleagă între ei... În cele din urmă, unul dintre ei ridică frânghia de pe jos şi i-o aruncă lui

Malko: îl trimiteau înapoi în fântână. Nu avea să moară imediat. Se simţi aproape fericit să treacă din nou peste marginea puţului şi să coboare cu ajutorul frânghiei.

În fântână atmosfera era şi mai glacială decât afară. Frica îl făcuse să uite de frig.

Se rugă din toate puterile ca indivizii să-l sune pe Warren Muffet.

CIA avea metodele şi mijloacele necesare pentru a discuta cu răpitorii şi va face tot posibilul pentru a-l salva.

Ajuns pe fundul puţului, dădu drumul frânghiei şi se aşeză în poziţia iniţială. Tremura din toate încheieturile... Fără haina lui de caşmir va muri cu siguranţă de frig. Nu reuşea să-şi stăpânească tremurul. O chemare îl făcu să ridice capul. Din nou, cineva se aplecase deasupra deschizăturii. Văzu un braţ mişcându-se, apoi un obiect se lovi de perete şi ateriză lângă picioarele lui.

Un obiect mic şi rotund, de culoare cafenie.

O grenadă.

CAPITOLUL XIII

Imediat după ce Land Cruiserul se opri în curte, Nelson Berry şi cei doi „asistenţi" ai săi scoaseră cu brutalitate din maşină prizonierii. Lângă peron se afla o uşiţă care ducea la subsolul marelui *„poppy palace"*.

Cei doi afgani au fost împinşi în prima încăpere, iar Rufus şi Willie au început să-i snopească în bătaie. Sistematic, metodic. În tăcere. Nu se auzea decât zgomotul înfundat al loviturilor în carne. Când unul dintre cei doi se prăbuşea la pământ, îl ridicau imediat. Cu buzele plesnite, arcadele deschise, nasurile strivite, cei doi afgani îşi îndurau cu stoicism supliciul. Dacă ar fi căzut în mâinile poliţiei, s-ar fi „bucurat" de un tratament similar. Aşa era obiceiul pământului.

Tăcut, Darius urmărea scena fumând o ţigară. Profitând de o pauză, remarcă:

– Domnule comandant, nu sunt loviţi destul de tare. Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de ei.

– Dă-i drumul! zise simplu Nelson Berry.

El nu se atinsese încă de cei doi prizonieri. Darius luă dintr-un ungher o bâtă de cricket metalică şi începu să-i lovească fără milă pe prizonieri. Mai ales în zona rinichilor şi pe spate. Înjurându-i copios în dari...

Uşurat, puse bâta deoparte şi-şi mai aprinse o ţigară. Cei doi bărbaţi, plini de sânge şi fără grai, se aşezaseră pe pământ. Erau resemnaţi.

Nelson Berry se întoarse spre Darius. Nu cunoştea limba îndeajuns de bine pentru a lua un interogatoriu.

– Spune-le că nu vrem să le facem niciun rău! Nu dorim decât să-l recuperăm pe omul pe care l-au răpit şi banii care se aflau asupra lui. Dacă ne conduc la el, sunt salvaţi.

Darius îi traduse cuvintele şi cel mai în vârstă dintre cei doi prizonieri rosti şi el câteva fraze.

– Spune că le-au dus maşina unor indivizi care le-au promis bani pentru răpire. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu *haridji*.

Sud-africanul nu se impacientă. Calm, îi spuse lui Darius:

– Spune-le că ştiu că mint şi că nu-mi plac mincinoşii! Mai întreabă-i o dată!

Darius se supuse. Cel mai în vârstă răspunse pe un ton plângăreţ.

– Zice că nu minte, traduse Darius.

Nelson Berry se apropie încet de ei. Scoase din centură pistolul automat Makarov, îl lipi de capul celui mai tânăr dintre prizonieri şi apăsă pe trăgaci.

Împuşcătura îi asurzi. Glonţul se înfipsese vertical în craniul victimei, terminându-şi traseul undeva între plămâni. Secerat, omul se prăbuşi cu faţa la pământ. Sud-africanul puse piedica şi

strecură arma în tocul ei. Cel de-al doilea prizonier ridicase capul şi se uita îngrozit la el.

– Darius, spune-i că o să continui interogatoriul! La prima minciună, o să aibă aceeaşi soartă. A înţeles sau nu?

Darius traduse, iar prizonierul bâlbâi câteva cuvinte.

– A înţeles, traduse sobru şoferul.

– Îi cunoaşte pe răpitori?

Prizonierul dădu afirmativ din cap.

– Cum îi cheamă?

– Abdul şi Zarnegar.

– Au omorât prizonierul?

Răspuns confuz.

– Când au plecat să vândă Toyota era încă viu.

– Unde?

– La o fermă.

– Departe?

– *Nazdik.*[1]

Asta nu spunea mare lucru, cinci sute de metri sau zece kilometri.

– Într-un apartament sau într-o casă?

– Într-o fântână...

Dădu detalii despre fermă şi despre fântână; îndrăzneţ plan, poliţia ar fi putut percheziţiona ferma fără să găsească nimic.

– Foarte bine, conchise Nelson Berry. Câţi oameni sunt?

---

[1] Nu departe.

– Doi, poate trei, răspunse prizonierul. Există şi proprietarul fermei, care urmează să primească un procent din răscumpărare.

– Au arme?

– Da. Un Kalaşnikov şi pistoale.

– Unde dorm?

– În fermă.

– Ne conduci acolo.

Prizonierul intră în panică.

– Nu ştiu dacă mai găsesc drumul, e complicat.

– Spune-i că dacă nu ne duce la fermă îl omor, la fel ca pe tovarăşul lui! avertiză Nelson Berry. Nu plecăm acum, pentru că e deja noapte. Mâine dimineaţă în zori. Leagă-l bine!

Darius se execută bucuros. Bine legat, cu încheieturile prinse de scaun, prizonierul nu avea cum să scape. Sud-africanul se îndreptă spre birou.

*

* *

Maureen Kieffer nu reuşea să se concentreze asupra sudurii. De două zile nu mai primise nicio veste de la Malko. Pentru a fi cu conştiinţa împăcată, îşi sunase de mai multe ori prietenul de la Serena, dar fără rezultat. Nu îndrăznea nici să ia legătura cu CIA. Oricum, nu i-ar fi spus nimic.

Nimeni nu scrisese ceva despre răpirea unui străin în cele douăzeci de ziare care apăreau la Kabul.

Nu mai ştia la care sfânt să se roage.

*
* *

Warren Muffet studia memoria telefonului mobil al lui Malko. Conţinea numere puţine, dar unul dintre ele îl făcu să tresară. Îl introduse în computer pentru a-l compara cu banca de date. Imediat, apăru o fotografie pe ecran. Cea a lui Nelson Berry.

Şeful staţiei CIA îşi reţinu o înjurătură. Prin urmare, Malko ţinea legătura cu sud-africanul. Iar asta nu avea nici în clin, nici în mânecă cu talibanii... Îl cunoştea bine, chiar lucraseră împreună într-o perioadă. Cea a trupelor „*Blackwaters*". Nelson Berry era folosit de Agenţie pentru anumite eliminări discrete ale agenţilor dubli, ale talibanilor infiltraţi sau pentru operaţiuni şi mai dubioase. Warren Muffet nu-l plăcea pe sud-african, considerându-l un mercenar, aşa că rupsese orice relaţie cu el.

Chiar dacă alte agenţii americane sau afgane continuau să lucreze cu el, Nelson Berry controla un mic grup de expatriaţi – mai ales din Africa de Sud – care făceau de toate. Erau bănuiţi şi de anumite legături cu traficanţii de droguri, protejându-le transporturile clandestine.

Pe scurt, nu era o persoană de încredere, şi totuşi Malko avea de-a face cu el.

Oare din proprie iniţiativă sau la ordin? Dacă primise ordin, Warren Muffet ar fi trebuit să fie la curent...

Deocamdată, trebuia să-l găsească pe Malko. Poate că Nelson Berry avea vreo informaţie. Formă numărul lui şi intră mesageria. Îi lăsă un mesaj, rugându-l să-l sune urgent.

Tocmai se pregătea să plece de la hotelul Ariana atunci când mobilul începu să sune: un număr afgan necunoscut. Foarte puţini oameni cunoşteau numărul lui.

O voce pronunţă o frază lungă în dari, pe care n-o înţelese bine. În plus, el însuşi vorbea foarte prost această limbă. Înţelese cuvintele „ostatic, dolar, răscumpărare, mâine" şi ţipă în telefon:

– Stai puţin! Aşteaptă!

Îşi sună secretara pe linia fixă.

– Spune-i lui Wardak să vină imediat!

Era unul dintre adjuncţii săi afgani. După două minute, Amine Wardak intră ca o furtună în birou. Warren Muffet îi întinse mobilul.

– E un tip care nu vorbeşte decât afgană. Cred că e vorba de Malko Linge.

Amine Wardak purtă o lungă conversaţie în dari, apoi se întoarse spre şeful staţiei.

– Zice că are ca prizonier un *haridji*. Îl omoară dacă nu primeşte cincizeci de milioane de afgani... Vor să-l execute mâine dimineaţă la ora primei rugăciuni...

Warren Muffet simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

Îl găsise în sfârşit pe Malko, dar risca să-l piardă de tot.

– Spune-i că nu avem cum să strângem imediat o asemenea sumă! Trebuie să mai aştepte. Nu chiar la ora primei rugăciuni. Mai pe la prânz. O să aibă banii pe care-i cere.

Amine Wardak îi traduse cuvintele, apoi puse telefonul deoparte.

– A zis că sună mâine.

Warren Muffet era încă zguduit.

– De ce a făcut referire la prima rugăciune? întrebă el. Sunt talibani?

– Nu. Asta încearcă să ne facă să credem. Sunt nişte bandiţi de drumul mare. Adică şi mai periculoşi. Dacă nu obţin răscumpărarea, adesea îi omoară pe oamenii pe care-i răpesc.

– *My God!* exclamă şeful staţiei. Trebuie să plătim nenorocita asta de răscumpărare.

– Atenţie! îl avertiză Amine Wardak. E o treabă foarte delicată, trebuie să apelăm la poliţia afgană pentru a supraveghea operaţiunea, altfel riscăm să pierdem pe ambele planuri.

– O să sun mâine dimineaţă, promise Warren Muffet. Nici nu cred c-o să pot dormi...

Măcar avea o oarecare certitudine: Malko era viu.

*

* *

Malko strângea în mâinile îngheţate grenada expediată de răpitori. O mică grenadă defensivă americană. De ce i-o aruncaseră?

Ca să-l intimideze?

Sigur că, după ce răpitorii dădeau capacul la o parte, putea să-i scoată cuiul şi s-o arunce afară; dar dacă rata şi cădea înapoi în fântână, l-ar fi sfârtecat. Pe scurt, nu putea face nimic cu ea...

I se părea că era şi mai frig. Tremura fără oprire şi-şi dădu seama că nu mai primise nimic de mâncare. Din cauza atmosferei îngheţate, amorţise şi nu mai avea nici senzaţia de foame. Organismul lui slăbea treptat. Nu putea să doarmă din cauza frigului şi a angoasei. Treptat, aţipi totuşi, aşezat pe pământul umed, cu capul pe genunchi.

*

* *

Nelson Berry se uita gânditor la numărul lui Warren Muffet afişat pe ecranul telefonului mobil. Curios. Şeful staţiei CIA nu-l mai sunase de luni de zile şi ştia că nu-l prea avea la inimă.

Cum de aflase de legătura lui cu Malko? Trădaseră cei de la Washington? În afară de Clayton Luger, în principiu nu ştia nimeni că sud-africanul fusese ales să-l ajute pe Malko în misiunea lui „specială". În cele din urmă, Nelson Berry îşi spuse că avea timp să-l sune pe american după ce va încerca să-l recupereze pe Malko.

Ceea ce nu era uşor... Alertaţi de dispariţia celor doi complici, răpitorii ar fi putut să lichideze ostaticul şi să dispară.

Sau îl aşteptau, bine adăpostiţi, împreună cu prizonierul. În cazul acesta, situaţia era foarte delicată. Nu avea nimic de oferit în schimbul lui Malko. Exista riscul ca totul să se termine într-o baie de sânge... Se întinse îmbrăcat pe pat şi puse ceasul să sune la ora cinci.

*

* *

– Walid, am luat legătura cu răpitorii lui Malko, zise Warren Muffet. Cum procedez?

Era opt fără un sfert şi-l sunase pe Walid Varang de la NDS înainte de a pleca la birou. Îi explică situaţia înaltului funcţionar afgan. Nu aveau la dispoziţie prea mult timp pentru a acţiona.

– Vino peste o oră la NDS! îl sfătui afganul. Mergem împreună la Ministerul de Interne, se pricep mai bine decât noi să rezolve astfel de probleme. E foarte delicat. Nu trebuie daţi banii pur şi simplu, altfel e posibil să nu-l mai vezi niciodată pe Malko Linge... Schimbul e foarte greu de pus la punct. Măcar ai găsit pista corectă. E vorba de o afacere extrem de dubioasă.

– Aşa pare, zise prudent Warren Muffet. Ajung într-o oră.

*

* *

Când Darius deschise uşa anexei, prizonierul care dormea cu pumnii strânşi tresări.

– Scoală-te! îi ordonă Nelson Berry.

Darius îi aplică mai multe lovituri de picior, făcându-l apoi să se ridice. Sângele i se uscase pe față, buzele își dublaseră volumul și nu era deloc plăcut la vedere.

Sud-africanul se postă în fața lui.

– Ne conduci la fermă, spuse el. Dacă totul decurge bine, scapi. Dacă prizonierul a dispărut sau e mort, devii un *shahid*[2], conchise el zâmbind ironic...

Îl conduseră pe prizonier până la Land Cruiser și îl instalară pe locul mortului, cu mâinile legate. Darius se așeză la volan, cu un Kalașnikov între picioare. Nelson Berry și cei doi sud-africani urcară în spate împreună cu echipamentul necesar pentru contracararea inamicilor. Aveau chiar și un M16 cu lansator de grenade M79, care putea pune pe fugă un număr destul de mare de răufăcători.

– Unde mergem? întrebă Darius.

– Pe drumul spre Nangarhar, zise prizonierul.

Care ducea și la Jalalabad, spre est. Traversară centrul Kabulului, apoi o luară spre est, urmărind în general cursul râului. După doi kilometri, omul arătă spre șoseaua care se îndrepta spre o colină golașă.

---

[2] Martir.

– Cred că acolo e.

Din spate, Nelson Berry îi lipi ţeava pistolului de ceafă.

– Crezi sau eşti sigur?

– E acolo, în satul Tara Khel, bolborosi prizonierul.

Un sat mare, ultimul înainte de munte, întins pe un teren acoperit de pietriş. Drumul şerpuia evitând crevasele şi denivelările mari. Se aflau într-o zonă pustie, la vreo zece kilometri de Kabul.

Problema: Land Cruiserul alb era la fel de vizibil ca o muscă într-un pahar cu lapte! Dacă răpitorii lui Malko îi reperau, aveau tot timpul din lume să-i ia gâtul. În zona asta, o maşină de teren era suspectă prin forţa împrejurărilor. Nelson Berry hotărâse să nu ia Toyota Corolla blindată pe care răpitorii o cunoşteau. Ar fi fost şi mai rău.

Şoseaua era din ce în ce mai denivelată. Darius trebui să încetinească. Se apropiau de Tara Khel. Prizonierul preciză:

– Luaţi-o la dreapta, prin ferma aia mare!

Un drum şi mai desfundat ducea la ferma impozantă din depărtare, împrejmuită de un zid înalt de cărămidă care ascundea clădirile. Ajunseră în cele din urmă în faţa unei porţi metalice verzi.

Darius opri.

Cei patru coborâră din maşină. Nelson Berry împinse poarta metalică, dar era închisă.

Scoase pistolul şi lipi ţeava de broască. În spatele lui, Rufus şi Willie aşteptau cu armele în mâini, încadrând prizonierul.

– Hai, exclamă sud-africanul.

Trase în broască şi lovi cu piciorul poarta de metal care se deschise imediat. Împingând prizonierul în faţa lor, cei trei sud-africani se strecurară în interiorul fermei.

Nu exista decât o singură clădire joasă. Lângă ea, o Corolla veche.

După câteva secunde, uşa se deschise şi apăru un bărbat cu un Kalaşnikov în mâini. Nu avu timp să-l folosească. Rufus se opri, îndreptă aruncătorul de grenade spre intrarea în fermă şi expedie un proiectil de 40 mm... Îl lovi pe omul înarmat în piept, aruncându-l pur şi simplu în aer.

Apăru un al doilea bărbat, doborât imediat de sud-africani. Aceştia săriră peste el şi pătrunseră în fermă, lăsând prizonierul în paza lui Darius. Un individ stătea la o masă şi mânca. Ridică braţele cât mai sus cu putinţă. Fără menajamente, Rufus şi Willie îl percheziţionară şi-l obligară să se întindă pe jos.

Nu era înarmat.

Sud-africanii scotociră casa, dar nu găsiră nimic.

Ieşiră afară, iar Nelson Berry se năpusti la prizonier, strigându-i lui Darius:

– Să spună unde e fântâna!

Îngrozit, afganul se duse din proprie inițiativă în spatele casei. Sud-africanii descoperiră puțul acoperit cu scânduri și o prelată.

Smulseră scândurile și prelata și văzură o deschizătură rotundă și întunecată. Nelson Berry se aplecă peste ghizdul fântânii și strigă:

– Malko!

Fundul puțului era cufundat în întuneric și-i era imposibil să vadă ce se afla în interior. Urmară câteva clipe de tăcere, apoi o voce răspunse slab:

– Da, sunt aici!

– Trăiește! țipă Nelson Berry.

Se uită în jur și zări pe pământ o frânghie groasă cu un laț la capăt. O apucă și aruncă în puț capătul cu laț.

Rufus se aplecă și el deasupra fântânii, îndreptând spre fundul ei o lanternă. Îl văzu pe Malko încercând să-și petreacă lațul în jurul taliei, dar nereușind. Nelson Berry trase imediat afară frânghia și-i strigă lui Darius.

– Coboară și adu-l sus!

Darius își înfășură frânghia în jurul torsului și cei trei bărbați îl trecură peste ghizdul fântânii. În cele din urmă, ajunse la fundul puțului. Inert, Malko nu se mai mișca. Darius îi legă frânghia în jurul mijlocului și strigă:

– Trageți!

Îl ridicară cu precauție. Malko nu mai avea putere să se ajute singur. Atârna la capătul

frânghiei ca un speolog aflat într-o situație critică. În fine, cei trei bărbați reușiră să-l tragă până la marginea fântânii și-l scoaseră afară.

Nelson Berry, care nu era sensibil de felul lui, șuieră printre dinți o exclamație în afrikaans. Când era emoționat, revenea la limba maternă. Malko era palid ca un mort, cu fața invadată de barbă și trăsăturile accentuate de suferință. Înota în haină. Deschise ochii și schiță o grimasă care se voia un zâmbet.

– Ați ajuns la timp! murmură el.

Nelson Berry scoase din buzunar o sticluță plată cu votcă și i-o vârî între buze. Malko încercă să bea, dar îl scutură un acces de tuse.

Era prea slăbit pentru a putea suporta alcoolul.

Susținându-l, îl târâră până la mașina de teren parcată afară. Cum Malko nu reușea să stea drept pe scaun, îi legară centura de siguranță. Prizonierul urmărea scena cu o privire îngrozită.

– E bine, domnule comandant? întrebă el în dari.

Darius traduse. Nelson Berry clătină din cap și spuse:

– *Bad luck, buddy!* Avem nevoie de locul tău. Suntem obligați să te lăsăm aici.

Scoase din toc pistolul Makarov, lipi țeava de fruntea individului și apăsă pe trăgaci. Capul îi explodă, proiectându-l pe amărât la vreo trei metri distanță.

– Duceţi-vă şi luaţi-l pe tipul din fermă! ordonă Nelson Berry.

Formă apoi numărul lui Warren Muffet şi-i întinse telefonul lui Malko.

– Vorbeşte!

*
* *

Când Warren Muffet văzu numărul sud-africanului afişat pe ecran îşi spuse că avea, în fine, să afle mai multe. Vocea lui Malko îi produse o formidabilă descărcare de adrenalină în artere.

– Warren? Sunt OK. Foarte slăbit, dar OK.

– Unde eşti? strigă şeful staţiei CIA.

– În maşina lui Nelson Berry. El m-a salvat.

– Bine, vino la Ariana, anunţ acum posturile de control! Spune-mi numărul maşinii. Ai nevoie de medic?

– Da.

– OK. Până când ajungi o să fie totul pregătit. Sunteţi departe?

– Nu ştiu.

Warren Muffet închise, nespus de uşurat. Având însă o mulţime de întrebări fără răspuns.

CAPITOLUL XIV

Malko deschise ochii şi-i trebuiră câteva secunde până să-şi dea seama unde se află. Land Cruiserul lui Nelson Berry îl dusese direct la hotelul Ariana, unde îl aştepta Warren Muffet. Plecaseră apoi la poliţie ca să-l predea pe omul găsit la ferma din Tara Khel.

Şeful staţiei CIA îl trimisese cu maşina lui la ambasada americană, unde fusese instalat într-un pavilion rezervat angajaţilor bolnavi sau răniţi.

Aici totul era american: medicii, medicamentele, infirmierele. În plus, se afla într-un perimetru securizat, la adăpost de toate problemele. Îşi privi braţul stâng şi văzu că-i puseseră o perfuzie, probabil cu glucoză. Se simţea ameţit. Foarte slăbit, dar perfect lucid. Camera era atât de bine încălzită, încât senzaţia de frig pe care o avusese pe tot parcursul captivităţii dispăruse.

Se deschise uşa şi îşi făcu apariţia un bărbat într-o bluză albă şi cu un stetoscop în jurul gâtului. Îi întinse mâna lui Malko.

– Sunt doctorul Perkins, zise el. Când aţi venit nu eraţi într-o stare prea bună. Cred că aţi trecut printr-o încercare îngrozitoare. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat!

Malko reuşi să schiţeze un zâmbet.

– Timp de patru zile, n-am mâncat decât puţin orez şi am băut apă... Nu am fost maltratat, dar mi-a fost foarte frig...

– Mâine o să avem rezultatele analizelor, spuse medicul. O să vedem dacă nu cumva aţi fost contaminat de apa asta; în orice caz, după părerea mea, aţi slăbit cam un kilogram pe zi. O să vă reveniţi destul de repede. Frigul e cel care v-a dat gata. Aveţi nevoie de o săptămână de odihnă şi de multă hrană... Mâine o să facem o radiografie generală. Până atunci, dormiţi cât puteţi de mult!

Nu era nevoie de o recomandare specială, lui Malko i se închideau deja ochii... Tocmai era pe cale să adoarmă atunci când uşa se deschise din nou.

– Te simţi mai bine? întrebă Warren Muffet.

– Da, mi-e mai bine, îl asigură Malko. Am nevoie de o zi sau două de odihnă...

– Doctorul Perkins refuză să-ţi dea drumul înainte de o săptămână, îl corectă şeful staţiei CIA. În orice caz, deocamdată, n-ai ce face. Am anunţat la Serena. Le-am spus că eşti plecat într-o deplasare. Am însă o veste bună: m-a sunat prietenul meu, Walid Varang, de la Ministerul de Interne. Omul pe care Nelson Berry l-a predat poliţiei a mărturisit totul. Pentru a-şi termina casa, le închiria fântâna unor bandiţi care-şi

ascundeau acolo prizonierii. A fost transferat la NDS la cererea acestei instituții.

– Și banii?

– Dispăruți, cel puțin pentru moment. Dar nu e grav, bine că ești în viață.

– Nu ne putem aștepta la mare lucru de la interogarea acestui om, spuse Malko. E vorba de o răpire ordinară: voiau bani.

– O să vedem, replică Warren Muffet. Ăsta e telefonul tău, l-am găsit într-o pubelă! Ai aici și un încărcător.

Puse aparatul pe pat.

– Mulțumesc, zise Malko.

Aluneca deja în somn.

*

* *

O lumină slabă pătrundea prin fereastra mată. Malko se uită la ceas și nu-i venea să-și creadă ochilor: unu și treizeci și cinci de minute. Dormise paisprezece ore!

După câteva minute, ușa se deschise și își făcu apariția o infirmieră care împingea un cărucior pe care se afla prânzul. Malko își dădu seama că murea de foame. Îi veni să plângă de bucurie descoperind o friptură în sânge cu cartofi prăjiți. Ar fi mâncat și farfuria. Din păcate, cafeaua care acompania festinul semăna cu o spălătură de vase.

Ceva mai înviorat, cercetă memoria telefonului şi, imediat, găsi mai multe mesaje de la Maureen Kieffer.... Din ce în ce mai neliniştite.

O sună.

– Malko? Unde ai fost?

– Am trăit o aventură ciudată, zise el. Am fost răpit.

Îi explică sud-africanei ce se întâmplase.

– Ai avut mare noroc, spuse femeia. De obicei, omoară oamenii chiar dacă răscumpărarea este plătită. Unde eşti acum?

– La ambasada americană, în pavilionul bolnavilor...

– Îţi aminteşti, sper, că-mi eşti dator cu o cină, zise femeia pe un ton glumeţ.

Malko simţi brusc cum învie.

– Vrei s-o împarţi cu mine în seara asta? întrebă el. Eu nu mă pot mişca încă de aici.

– N-or să mă lase să intru...

– Aranjez eu, îi promise Malko. Vino când vrei! Masa se serveşte pe la opt.

Închise, apoi îl sună pe Warren Muffet şi-i explică situaţia.

– Fă ce ştii pentru ca Maureen Kieffer să poată veni la mine! zise el. Altfel, îmi iau tălpăşiţa.

Warren Muffet nu făcu niciun comentariu.

– O să văd, spuse el. Am nevoie de numărul maşinii ei.

– Sun-o! zise Malko. Stai să-ţi dau numărul.

*
* *

Într-unul dintre subsolurile de la NDS, Mohsein Ravash regreta că-şi închiriase fântâna... De câteva ore, îl băteau măr cu o bară de fier şi cu pumnii. Fusese întins pe o masă de lemn pătată de sânge, cu mâinile şi picioarele legate. Îl loveau în pântec şi între picioare.

Le spusese tot ce ştia, adică nu mare lucru. El nu era altceva decât un prestator de servicii... Interlocutorul lui, un paştun, se apropie cu un pumnal în mână şi se aplecă asupra lui, suflându-i în nas un damf de ceapă.

– Frate, zise el ironic, dacă nu ne spui tot ce ştii, te despic de aici şi până mai jos... O să vezi, doare foarte rău...

Arătă spre buricul prizonierului. Acesta îi văzu expresia ochilor, nu erau deloc vorbe-n vânt. Disperat, se gândi la ce putea să-i mai spună. Poliţiştii îi identificaseră deja pe toţi vinovaţii. Nu mai rămăsese mare lucru.

Brusc, se gândi la conversaţia pe care o purtase cu doi dintre răpitori.

Poate că asta avea să-i salveze viaţa.

O relată fidel şi simţi că interlocutorul era interesat. Acesta, cu un zâmbet răutăcios, se mulţumi să-i deseneze o tăietură imaginară de-a lungul pântecului, apoi urcă la etaj să-şi redacteze raportul.

*
* *

Maureen Kieffer sosi la cinci minute după masa rulantă care aducea cina: costiţe cu broccoli şi o sticlă de vin californian.

Femeia îşi scoase canadiana matlasată care o transforma într-o matahală şi apăru în toată splendoarea ei. Un pulover de caşmir negru mulat, încheiat cu nişte nasturi ce păreau gata să sară, pantaloni de piele foarte strâmţi şi cizme îmblănite. Maureen Kieffer se apropie de Malko şi-şi lipi buzele reci de gura lui.

– Să nu te superi că nu mi-am pus doar nişte ciorapi! Iarna nu s-a sfârşit încă. Seara se face frig. Când o să te întorci acasă, o să fie altceva.

– Sunt prea slăbit ca să fiu în stare de ceva, o asigură Malko. Voiam doar să te văd.

– Şi eu, spuse femeia. Eram foarte neliniştită. La Kabul, atunci când oamenii nu mai răspund la telefon, de obicei înseamnă că sunt morţi...

Se aşezară să mănânce, iar femeia destupă sticla de vin californian.

– Pentru reîntâlnirea noastră! spuse ea.

Vinul era bunicel. Fiind amândoi înfometaţi, mâncară repede... Apoi Maureen Kieffer se aşează pe marginea patului şi-şi trecu mâna peste obrazul lui Malko.

– Arăţi bine cu barbă...

– Mă simt murdar, protestă el. Imediat după ce ies de aici revin la o înfăţişare umană.

Maureen se aplecă şi-i atinse buzele, apăsându-le din ce în ce mai tare. În cele din urmă, îi strecură în gură o limbă impregnată de vin californian. Malko avu senzaţia unei mici descărcări de electricitate statică. Pieptul femeii era strivit de cearşaf. Malko îi mângâie mai întâi conturul, atingând un sfârc ce se întări imediat.

Maureen Kieffer tresări.

– Frigul mă face foarte sensibilă! murmură ea.

Malko îi descheie nasturii minusculi, iar puloverul de caşmir lăsă să se vadă sutienul negru. Nu mai scoaseră niciun cuvânt. Malko îi exploră conştiincios pieptul magnific, depărtând sutienul de piele ...

Maureen părea complet satisfăcută. Se ridică brusc.

– Stai puţin!

Cu pieptul aproape gol, se duse la uşă, unde dădu nas în nas cu o infirmieră de culoare care venise să recupereze masa rulantă. Nou-venita căscă ochii mari în faţa pieptului aproape dezgolit de sub puloverul de caşmir descheiat.

Maureen Kieffer nu-şi pierdu cumpătul.

– Voiam să vă chem! rosti ea suav. Am terminat.

Negresa nu insistă, puse mâna pe cărucior şi ieşi din cameră de parcă ar fi fost urmărită de Belzebut în persoană.

Calmă, Maureen Kieffer învârti cheia în broască, se întoarse la pat şi se aplecă asupra lui Malko.

– Te simţi mai bine?

Termină de descheiat nasturii puloverului, oferindu-i lui Malko sânii. Câteva clipe, acesta se jucă cu ei, frământându-i, ciupindu-le sfârcurile şi recăpătându-şi cheful de viaţă. Maureen Kieffer îl lăsă să facă ce vrea cu un zâmbet vag. Brusc, îşi strecură o mână pe sub cearşaf şi atinse pieptul lui Malko.

– Ai slăbit! zise ea.

Mâna i se plimba de-a lungul trupului lui Malko. Când degetele ei îi atinseră pântecul, acesta tresări.

– Mă dor toate! îi explică el. Am stat ghemuit fără întrerupere douăzeci şi patru de ore...

Femeia începu să-l maseze uşor, printr-o mişcare circulară. Puţin câte puţin, mâna ei cobora. Când degetele atinseră sexul lui Malko, întrebă blând:

– Te mai doare?

Malko începuse să aibă o erecţie. Degetele femeii apucară baza sexului. Cu un gest plin de blândeţe, Maureen Kieffer dădu cearşaful la o parte şi scoase o mică exclamaţie.

– Aşa e, ai slăbit mult!

Gura ei se aplecă şi se lipi de mamelonul stâng al lui Malko, lingându-l cu vârful limbii. Acesta simţi din nou o mică descărcare de electricitate.

Maureen Kieffer îi apucase bine sexul între degete şi-l masturba încet.

– Eşti mai bine, zise ea. Mi se pare că e mai tare decât înainte....

Apucat la bază de mâna femeii, membrul lui Malko era deja erect. Maureen se aplecă şi-l prinse în gură cu mare blândeţe.

– În seara asta, zise ea, te mulţumeşti cu gura mea. Nu am curajul să mă dezbrac.

Malko nu răspunse. Cu ochii închişi, profita de fiecare clipă a acestei plăceri delicate... Maureen se juca încet cu sexul lui, iar el cu sânii ei. De fiecare dată când îi atingea sfârcurile, limba femeii devenea şi mai animată.... Până când îl supse din toate puterile, cum numai ea ştia s-o facă. Simţind cum îi aspiră toată seva, Malko gemu scurt şi explodă în gura ei.

Epuizat şi fericit.

Prinse mâna lui Maureen şi i-o strânse.

– Şi pe un mort l-ai face să-şi dea drumul!

– Nu vorbi de nenorociri! zise femeia strâmbându-se comic. Nu trebuie să vorbeşti despre moarte, asta o poate atrage.

Se ridicase şi-şi aranja acum sutienul. Apoi încheie nasturii puloverului de caşmir şi se aplecă asupra lui Malko.

– Data viitoare mergem mai întâi la Boccaccio.

*

* *

Legat în continuare de masa de lemn şi dârdâind de frig, Mohsein Ravash încerca să adoarmă. Destul de mulţumit de el însuşi. Se gândea că de-acum îşi dezarmase anchetatorul. Poliţiştii afgani recurgeau cu uşurinţă la tortură, dar dacă „clientul" vorbea, avea toate şansele să scape.

Auzi paşi, întoarse capul şi-l văzu pe anchetatorul care plecase cu două ore în urmă. Acesta avea în mână un fel de pânză neagră. Se apropie de Mohsein Ravash din spate. Despături obiectul: un fel de cagulă care se lega cu un şnur.

O trecu rapid peste capul prizonierului şi-i strânse şnurul în jurul gâtului.

Mohsein Ravash tresări brusc.

– Frate, ce faci?

Anchetatorul nu răspunse. Scosese din buzunar o sforicică cu un laţ la capăt şi o trecuse în jurul gâtului prizonierului. Acesta nici nu avu timp să i se facă frică. Poliţistul îl strangula din toate puterile. Mohsein Ravash încercă să-şi încordeze muşchii, dar sforicica înfiptă în carne îi strivea laringele şi traheea... Se mai zbătu câteva clipe, apoi, pentru că sângele nu mai ajungea la creier şi nici aerul în plămâni, icni pentru o ultimă dată şi îşi dădu duhul.

Anchetatorul aşteptă până când se convinse că nu mai respira, apoi desfăcu şnurul şi-i scoase cagula. Urmele de strangulare de-abia se vedeau....

Plecă aşa cum venise şi se duse în birou pentru a redacta ultimul raport în care avea să explice că prizonierul sucombase în urma unei crize cardiace survenite în timpul unui interogatoriu intens. Ceea ce nu avea să şocheze pe nimeni. Se întâmpla des.

Cu o jumătate de oră în urmă, după ce ascultase procesul-verbal al mărturisirii şi se consultase cu superiorii săi, şeful lui decisese că Mohsein Ravash trebuia să moară. Deţinea un secret mult prea periculos.

CAPITOLUL XV

– Formidabil! Pari să fii în plină formă! Nici n-ai zice că ai stat patru zile într-un puţ!

Malko zâmbi. Cordialitatea lui Warren Muffet era puţin cam forţată. Ieşise pentru prima dată după cele trei zile de odihnă petrecute în ambasada americană. Primul pe care-l vizita era şeful staţiei CIA. Care, evident, îşi punea multe întrebări.

– Aţi găsit cele 500 000 de dolari? întrebă Malko.

Americanul clătină din cap.

– Niciun cent. N-o să ştim niciodată dacă au fost şterpeliţi de răpitori sau de poliţia afgană...

– Asta înseamnă că trebuie să aduci de la Dubai o sumă echivalentă, conchise Malko.

Un înger trecu. Care zbura foarte jos.

– O să mă ocup de asta, răspunse Warren Muffet prost dispus. Mai ai nevoie de ei?

– Misiunea mea nu s-a schimbat, preciză Malko. Ştii că am fost răpit în timp ce-i duceam banii destinatarului.

– Nelson Berry?

Malko înfruntă privirea şefului staţiei.

– Ce te face să spui asta?

– I-am găsit numărul în telefonul tău, explică americanul. Se naşte o mică problemă: la ordinul primit de la Langley, am rupt-o cu el de ceva timp. Face parte dintre oamenii indezirabili din cauza activităţilor lor dubioase. Se pare că asigură uneori protecţia transporturilor de mac.

– Nu trebuie să-ţi faci probleme, îl asigură Malko. Am fost într-adevăr în legătură cu Nelson Berry. Mi s-a cerut asta de la Langley. Îţi amintesc că activităţile mele de la Kabul n-au nimic de-a face cu cele ale staţiei. Nu ai de ce să te temi de anumite consecinţe nefaste.

Pus la locul lui, Warren Muffet se împurpură la faţă, deschise gura, apoi o închise. Ştia că nu se putea opune deciziilor lui Clayton Luger.

Malko se ridică: n-avea chef să mai continue întrevederea.

– Contez pe faptul că o să-mi aduci la Serena suma de care am nevoie, spuse el. Dacă ai vreo îndoială, cere o nouă autorizaţie de la Langley!

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile cu răceală. Warren Muffet nu îndrăznise să-l întrebe pe Malko ce anume punea la cale împreună cu Nelson Berry, dar era vizibil că asta îl obseda.

*
* *

Întors la Serena, Malko îndoi cu grijă bileţelul lăsat de Maureen Kieffer în timpul vizitei sale clandestine în hotel. Chiar şi după trei zile de

repaus total, încă se mai simţea zdruncinat. Reîncepuse să mănânce normal, însă oasele lui nu se dezgheţaseră complet...

Trebuia să reia cursul misiunii. Îl sună pe Nelson Berry. Acesta îi explicase lui Warren Muffet cum se implicase în răpire prin intermediul telefonului dat de pe mobilul lui Malko şi ce se petrecuse ulterior. Fără el, probabil că Malko s-ar fi aflat încă în fundul fântânii. Sud-africanul răspunse şi Malko îi mulţumi cu căldură.

– Mi-ai salvat viaţa, spuse el.

Sud-africanul nu manifestă vreo emoţie deosebită.

– Dacă nu te-aş fi găsit eu, asta ar fi căzut în sarcina staţiei. Nu ştiu cum, dar răpitorii au luat legătura cu ei.

Malko îi explică şi conchise:

– Poţi să-mi trimiţi maşina ta? Aş vrea să-ţi mulţumesc prin viu grai.

– Peste o oră o să fie în locul obişnuit, afirmă sud-africanul...

Închise, dar imediat telefonul începu să sune din nou. Warren Muffet.

– Am primit veşti de la NDS, zise el. Proprietarul casei nu le-a putut spune prea multe. L-au cam zgâlţâit şi a murit în timpul interogatoriului din cauza unei crize cardiace.

Trist discurs funebru. Incidentul rămăsese deja în urma lui Malko. Era vorba de Kabul.

Un oraş nu foarte periculos, dar care rezerva uneori surprize neplăcute...

*

* *

Malko se îndrepta spre vechea Corolla blindată parcată după postul de control atunci când văzu afişat pe ecranul mobilului un număr de telefon. Răspunse şi recunoscu imediat vocea suavă a maulanei Musa Kotak.

– Ştiam că vi s-a întâmplat ceva rău, spuse fostul ministru al Protecţiei Virtuţii şi al Combaterii Viciului. Mi-ar face plăcere să ne întâlnim şi să vă mai ridic moralul. Puteţi trece pe la moschee pe la sfârşitul zilei?

– O să vin, promise Malko înainte de a se urca în vechea Corolla.

Întâlnirea cu Darius îi provocă un sentiment straniu. După o jumătate de oră, ajunseră la „palatul" lui Nelson Berry. Aşezat la birou, acesta se ridică şi-l strânse în braţe pe Malko mai-mai să-l sufoce.

– Ai scăpat ca prin urechile acului! zise el. Poliţia mi-a spus că celălalt prizonier a fost ucis de temniceri...

– Totu-i bine când se termină cu bine! conchise Malko. E vorba doar de un incident de parcurs. Cei 500 000 de dolari pe care ţi-i aduceam au dispărut. I-am cerut lui Warren Muffet

suma echivalentă, dar o să dureze patruzeci şi opt de ore.

– Nicio problemă, îl asigură sud-africanul, între timp o să încep să mă gândesc serios...

– Ai vreo idee?

– Vag. O să activez o sursă pe care o am la Palat pentru a rezolva o parte din problemă. Nu putem acţiona decât din exterior atunci când se deplasează.

– Probabil că e extrem de bine apărat, obiectă Malko.

Nelson Berry zâmbi.

– E o chestiune de pregătire. Evident că ar fi formidabil să dispunem de un *Predator*[1], dar în cazul acesta acţiunea ar purta o semnătură. Prin urmare, o să utilizăm mijloace artizanale. Cred că voi fi făcut deja un pas înainte în momentul în care îmi vei da banii. Apropo, contul meu din Dubai a fost creditat cu 500 000 de dolari.

Încrederea era de-acum stabilită.

– Ai nevoie de Darius? întrebă Nelson Berry. Pot să ţi-l las.

– Nu, mulţumesc, zise Malko, deocamdată nu trebuie să mă deplasez prea mult... Doar să mă ducă înapoi la Serena!

Îndreptându-se spre hotel, îşi zise că, în sfârşit, îşi începea misiunea imposibilă. Nu-i mai rămânea

---

[1] Dronă înarmată.

decât să se ducă să asculte vocea mieroasă a maulanei Musa Kotak. Îi ceruse lui Jim să vină să-l ia de la Serena la ora cinci şi jumătate.

*
* *

După ce Malko intră în moscheea Wazir Akbar Khan, maulana Musa Kotak se smulse din fotoliul lui şi se precipită spre el.

– *My dear friend!*

Clericul îi luă mâna între palmele sale. Ochii lui mari şi bulbucaţi păreau plini de bunătate. Îl conduse pe Malko până în fundul încăperii, unde se aşezară pe perne în faţa unei tăvi cu ceai.

– M-am rugat mult la Allah pentru dumnea-voastră, îl asigură clericul întinzându-se pe perne. Când am aflat că nu v-aţi întors la Serena, am fost foarte îngrijorat.

– Cum de aţi ştiut asta?

Mollahul surâse angelic.

– Am prieteni peste tot. Am verificat mai întâi în ograda *mea*, dar n-am putut ajunge prea departe. Acum, înţeleg mai bine.

Malko îi adresă un zâmbet liniştitor.

– E de drept comun, o bandă de răufăcători care voiau să facă nişte bani. Mai era acolo un bancher tânăr care a fost asasinat pentru că familia n-a putut plăti. E o afacere încheiată.

Maulana Musa Kotak miji ochii, iar faţa lui de păpuşă căpătă brusc o expresie gravă.

– Poate că nu! rosti el pe un ton misterios.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko.

Clericul bău puţin ceai înainte de a răspunde.

– După ce aţi fost eliberat, zise el, am continuat să mă interesez de această afacere. Ştiţi că proprietarul casei în care aţi fost sechestrat a fost interogat de NDS?

– Da. Mi s-a spus că a murit în timpul interogatoriului. O criză cardiacă, dar nu aflaseră de la el nimic special.

– Nu e în întregime exact, îl corectă mollahul Musa Kotak. De fapt, a murit la NDS. Dar nu din cauza unei crize cardiace. A fost strangulat la un ordin primit de sus.

– Strangulat! exclamă Malko. Dar de ce?

– Pentru că mărturisise ceva foarte important, chiar dacă el nu şi-a dat seama de asta.

– În legătură cu mine? Dar nici măcar nu l-am văzut!

– Aşa este, confirmă maulana. Numai că ceea ce le-a declarat poliţiştilor de la NDS e de o importanţă capitală. Răpitorii au discutat în faţa lui. Au spus că era vorba de o „comandă". Că trebuiau să vă răpească, iar după primirea răscumpărării să vă lichideze. Era deci o crimă deghizată într-o răpire ratată. Asta nu ar fi atras atenţia, pentru că se întâmplă des...

– Dar voiau *într-adevăr* răscumpărarea, insistă Malko. Au cerut-o şi de la CIA.

Mollahul clătină din cap.

– Bineînțeles! Răscumpărarea reprezenta prima lor pentru această operațiune. Care nu-i costa nimic pe comanditari...

– Cum de sunteți atât de sigur de toate astea? întrebă sceptic Malko.

– Avem informatori la NDS. Unul dintre ei a citit raportul redactat de omul care l-a interogat pe Mohsein Ravash, proprietarul fermei unde ați fost ținut prizonier. În el este menționată mărturia acestuia și faptul că a fost obligat să-l execute. Raportul a fost transmis direct șefului NDS, adică adjunctului, pentru că șeful a fost eliminat prin grija noastră. Puteți să mă credeți.

– Cine le-a dat ordin acestor oameni să mă ucidă? întrebă Malko. Ei nu mă cunoșteau.

– Bineînțeles că nu, îi dădu dreptate mollahul. Am făcut o mică anchetă și am descoperit că acest grup criminal lucrează adesea cu un anume Babrak Parwan. Un mare traficant de droguri care posedă un minunat „*poppy palace*" la Kabul. Când nu se ocupă de răpiri, grupul însoțește transporturile de droguri.

Prin urmare, acești oameni nu-i refuzau nimic lui Babrak Parwan.

– OK, admise Malko. Dar de ce m-ar ataca pe mine acest Babrak Parwan?

– Bună întrebare! recunoscu mollahul. Nu am decât un început de răspuns. Babrak Parwan, un

paştun, este membru al tribului Popolzai, văr de departe cu preşedintele Hamid Karzai.

Tăcu pentru a da mai multă greutate dezvăluirii sale. Malko se cutremură. Nu crezuse nicio clipă că există vreo legătură între misiunea lui la Kabul şi răpire. Spusele maulanei Kotak îi deschideau noi orizonturi.

Foarte sumbre.

– Cu alte cuvinte, conchise el, credeţi că preşedintele Karzai a ordonat eliminarea mea... De ce?

Mollahul semăna cu o pisică pregătită să digere un şoarece.... Zâmbi din nou.

– Nu văd decât un singur motiv: a fost informat în legătură cu proiectul dumneavoastră. Pentru că nu se poate opune pe faţă americanilor, acţionează prin intermediul unei bande. În manieră afgană.

– E foarte grav! spuse Malko.

Mollahul îşi clătină capul rotund.

– Desigur, dar există ceva şi mai grav. Asta înseamnă că proiectul dumneavoastră a fost sabotat. Dacă nu descoperim de către cine, se va întâmpla o catastrofă.

CAPITOLUL XVI

Malko nu găsea nimic de zis... Era o catastrofă absolută. Într-un oraş precum Kabulul era foarte uşor să scapi de cineva. Mai ales dacă nu se ştia de unde putea veni lovitura.

– Sunteţi sigur de tot ce-mi spuneţi? îl întrebă el pe maulana Musa Kotak.

Acesta încuviinţă trist din cap.

– Mă tem că da. E un miracol că Mohsein Ravash a făcut această dezvăluire, altfel următoarea lovitură putea fi şi mai periculoasă. Acum, trebuie să descoperim „cârtiţa".

– Nu poate fi de la CIA, spuse Malko. Ei nu acţionează aşa.

– Şi nici nu au legături pe plan local, adăugă mollahul.

– Nu pot fi amestecaţi nici cei pe care i-am întâlnit la Washington. Pe de altă parte, oamenii de la NDS care mi-au percheziţionat camera de la Serena nu au găsit nimic compromiţător.

Mollahul clătină din cap.

– Nu, treaba asta nu se rezolvă prin intermediul unui serviciu *oficial*. Nu am decât o singură ipoteză. Există în tabăra noastră oameni care nu sunt de acord cu acest proiect...

– În tabăra dumneavoastră?

– Da, continuă clericul. În *Choura* din Quetta există mai multe tendinţe. Unii cred că trebuie păstrat Karzai cât mai mult timp cu putinţă, că trebuie negociat cu el şi determinat să plece. Sunt de părere că se înşală, pentru că nu este vorba doar de el. Toată clica lui e gata să ucidă pentru a rămâne la putere.

– Vreţi să spuneţi, întrebă Malko, că prietenii dumneavoastră din Quetta l-au avertizat pe Karzai în legătură cu planurile mele?

– Nu e imposibil, recunoscu mollahul. Karzai comunică cu diverşi oameni de la noi. Fiecare îşi face propriul joc.

– Cu alte cuvinte, sunt în pericol.

Mollahul Kotak zâmbi acru.

– Nu are nimic *personal* împotriva dumneavoastră, nici măcar nu vă cunoaşte, pur şi simplu vrea să-şi păstreze puterea. În fond, vă aflaţi în sfera de influenţă a CIA-ului. Prin urmare, oficial, sunteţi de neatins. Trebuie să fie extrem de prudenţi.

– Şi dacă baronul drogurilor, pe care l-aţi menţionat mai devreme, acţionează din proprie iniţiativă? îşi dădu Malko cu părerea.

– Imposibil. N-ar ataca niciodată un străin, şi pe deasupra un apropiat al CIA-ului. Nu. Probabil că există o altă explicaţie. Karzai şi-a păstrat prietenii din CIA, cum este acest Mark Spider,

care i-a salvat viaţa în 2002. Spider se află la Washington. Poate că a auzit vorbindu-se de proiect şi i-a transmis un avertisment lui Karzai... Lăsaţi-mă să mă gândesc! Vă trimit un SMS.

*

* *

Sala în formă de semicerc de la Jardins de Taymani era plină. Restaurantul „francez" deschis de curând găzduia numeroşi expatriaţi şi doar câţiva afgani.

Maureen Kieffer era îmbrăcată aproape ca vara, cu o fustă ţigănească lungă şi un pulover de caşmir atât de subţire, încât i se mula cu o exactitate anatomică pe sâni. Se uita la Malko cum mănâncă, aproape cu tandreţe.

– E clar că te simţi mai bine! constată ea. Am pus la rece o sticlă de şampanie...

Era limpede că avea chef să se întoarcă acasă... Pe când erau la cafea, o roşcată masivă, cu ochi de culoarea turcoazei, se strecură până la ei.

– Alicia!

Cele două femei se îmbrăţişară, iar nou-venita se aşeză la masa lor.

– Alicia Burton este ziaristă, explică Maureen Kieffer. Are mult curaj. Locuieşte singură la Gandamack.

– Mai rar o femeie singură la Kabul, remarcă Malko.

– Cu ce vă ocupaţi? întrebă Alicia.

– Sunt observator politic pentru Comunitatea Europeană, o lămuri Malko.

– Staţi în oraş?

– Nu, la Serena.

Jurnalista făcu o mutră lacomă.

– Trebuie să mă invitaţi să fac o baie! La mine, la Gandamack, am apă caldă doar din când în când.

Îl fixă pe Malko cu o privire veselă şi insistentă. Cu alte cuvinte, îi făcea avansuri în faţa lui Maureen Kieffer, care-i dădu o lovitură de picior pe sub masă lui Malko. Acesta, galant, spuse:

– Veniţi, vă împrumut baia mea!

O nouă lovitură de picior, apoi Alicia Burton întrebă:

– Nu v-am reţinut numele.

– Malko Linge.

Înainte de a se ridica, femeia îi întinse mâna.

– OK, rămâne pe altă dată.

Se depărtă legănându-şi fesele rotunde.

– Târfa! şuieră Maureen Kieffer. Am crezut că o să se bage sub masă să-ţi desfacă pantalonii. Se pricepe.

– Chiar e ziaristă?

– Da. Avea un prieten la CIA, dar s-au certat. S-a mai culcat şi cu câţiva *„Blackwaters"*. Are mult tupeu... Bine, mergem?

*

* *

Piuitul telefonului mobil îl trezi pe Malko. În ajun, Maureen se ridicase la înălţimea propriilor fantasme, stropindu-şi faţa cu un jet de şampanie pentru a-l convinge să nu se întâlnească cu frumoasa Alicia Burton. Apoi totul decursese cum nu se poate mai bine. Îi plăcea atât de mult să facă dragoste, încât terminaseră foarte târziu.

Deschise mobilul şi citi lungul SMS:

„Aveţi întâlnire mâine la ora şase în satul Kotali Khayr Kana pe drumul spre Salang, la vreo 12 kilometri de centru, la benzinăria One Star Petroleum cu un prieten care o să vă spună lucruri interesante."

De-abia termină de citit, că începu să sune telefonul fix.

– Vă caută cineva, îl anunţă funcţionarul de la recepţie. O voce de femeie izbucni în receptor.

– Malko! Vă deranjez? Sunt Alicia Burton.

Neaşteptat.

– Ce surpriză plăcută! o asigură Malko. Tocmai voiam să cobor să iau micul dejun. Vreţi să veniţi cu mine?

– Cu plăcere, mor de foame!

Când o văzu în hol pe tânăra jurnalistă, îşi dădu seama că nu murea deloc de foame. Ochii ei păreau că înoată în spermă, iar minijupa se oprea mult deasupra genunchiului. Din fericire, era înfăşurată într-o lungă haină din blană de oaie, altfel ar fi fost violată la prima răspântie de drumuri.

Pătrunseră în sala de mese şi stătură la taclale până în momentul în care Malko semnă nota de plată.

– Îmi oferiţi baia? întrebă atunci femeia.

Diplomat, Malko îi înapoie zâmbetul.

– Vă las în cameră, eu trebuie să ies. Veniţi!

Îl urmă în camera de la etajul al doilea, îşi aruncă haina de blană pe un fotoliu şi se întoarse spre el.

– Mulţumesc, spuse ea.

După care se aruncă în braţele lui şi-i vârî limba în gură până la amigdale. În acelaşi timp, pântecul ei se freca îndrăcit de pântecul lui. O îndepărtă curajos câţiva centimetri, iar femeia îi adresă o privire poznaşă.

– Orice s-ar întâmpla, o să-i spun lui Maureen că am venit să vă văd şi ea o să fie convinsă că ne-am culcat împreună! Să profităm de ocazie...

Măcar era directă... Se apropie din nou de Malko şi-şi petrecu braţele în jurul gâtului său.

– Îi plătesc cu aceeaşi monedă. Maureen mi-a suflat un amant, un tip de la ambasadă. Aşa că...

Şi doar pentru că are sâni mari. Eu nu-i am aşa de mari, dar se pare că sunt bună la pat. Poftim!

Îşi descheie bluza. Nu purta sutien, iar Malko descoperi nişte sâni mici şi ascuţiţi care erau de-a dreptul acceptabili.

Femeia se duse apoi la uşă, puse zăvorul şi se întoarse la Malko.

– *Acum* o să fac baie. Pe urmă, sper că o să vă purtaţi ca un gentleman.

Se năpusti în baie şi închise uşa, lăsându-l perplex pe Malko. Ori era nebună de legat, ori avea un gând ascuns... Cea de-a doua ipoteză era în avantajul lui. Aşa că nu mai coborî pentru întâlnirea care nici nu exista de fapt. Voia să ştie ce-i putea pielea neastâmpăratei Alicia Burton.

*

* *

Alicia Burton ieşi din baie cu un prosop înfăşurat în jurul taliei, cu pieptul gol şi privirea jucăuşă. Văzându-l pe Malko aşezat în fotoliu, zâmbetul i se lărgi.

– Ah, văd că sunteţi un gentleman! zise ea aşezându-se pe braţul fotoliului. Prosopul se ridică pe coapse, dând la iveală un sex fermecător, aureolat de un păr roşcat.

Se aplecă asupra lui Malko şi-l sărută.

Din nou, limba ei execută un balet îndrăcit în gura lui şi fremătă atunci când el îi atinse pieptul gol. Apoi alunecă pe podea, se debarasă de

prosop şi-l atacă pe Malko precum o albină lucrătoare. Îi apucă sexul cu toată gură, mângâindu-l. Era în elementul ei...

Malko o lăsă să se desfăşoare. Femeia se servea admirabil de buzele ei. Aşa cum jurase Bill Clinton în faţa Congresului american, „*Oral sex is not sex*". La adăpostul acestei maxime prezidenţiale, o apucă pe Alicia Burton de ceafă pentru a se asigura că avea să înghită şi ultima picătură.

Ceea ce şi făcu.

Aparent satisfăcută, Alicia se ridică, îl luă pe Malko de mână şi-l trase spre pat.

– Acum, zise ea pe un ton mult mai familiar, vorbeşte-mi despre tine! Ce faci la Kabul?

În secunda aceea, Malko ştiu că avusese dreptate să se poarte ca un gentleman. Alicia Burton nu cedase unui impuls amoros, ci avusese un motiv bine întemeiat. Pe care avea intenţia să-l descopere.

*
* *

Aşezată pe pat, jurnalista părea că soarbe cuvintele lui Malko, vorbind şi ea destul de mult. O adevărată rafală de întrebări, ca şi cum s-ar fi îndrăgostit brusc de el.

Malko o „alimenta" cu amabilitate, aşteptând atacul. Acesta sosi curând.

– Dar ce ai venit să faci *de fapt* la Kabul? întrebă în cele din urmă Alicia Burton. M-am informat: delegaţia Uniunii Europene nu te cunoaşte...

Malko zâmbi.

– Am spus asta pentru Maureen. Nu ţin deloc ca toată lumea să-mi cunoască ocupaţiile. În realitate, am venit să iau legătura cu anumiţi talibani care vor să iniţieze tratative de pace...

– În contul cui?

– Asta nu pot să-ţi spun, zise Malko cu un aer misterios.

Atitudinea ziaristei era mişcător de naivă.

Atacul nu putea veni decât din partea unei singure persoane: Warren Muffet. Şeful staţiei CIA voia cu tot dinadinsul să ştie ce făcea Malko la Kabul. Relaţia acestuia cu Nelson Berry îl intriga. Pentru că nu-l putea aborda direct, recursese la o metodă veche de când lumea.

Alicia Burton nu mai părea dornică să rămână. Se ridică, se întinse şi spuse:

– Trebuie să plec, am un interviu cu adjunctul lui Karzai. Sper să ne mai vedem. Ăsta e numărul meu de mobil.

Puse o carte de vizită pe gheridon şi îmbrăcă haina de blană. Îl sărută pe Malko ceva mai cast decât la venire.

Dalila îşi îndeplinise misiunea.

Imediat după ce plecă Alicia Burton, Malko sună la hotelul Ariana pentru a-i cere lui Jim să vină să-l ia la ora trei. Strania întâlnire fixată de maulana Musa Kotak îl nedumerea. Clericul avea să-l lumineze cu siguranţă.

*

* *

Maulana Musa Kotak avea un musafir, iar Malko trebui să aştepte în afara clădirii în care aveau loc primirile. În fine, un afgan masiv, însoţit de un tânăr, ieşi pe uşă şi Malko se strecură înăuntru.

Ca de obicei, chipul clericului se lumină văzându-l.

– Ce surpriză plăcută! exclamă el. Pot să vă ofer un ceai?

Se instalară în fundul încăperii, în jurul mesei joase, pentru eterna ceremonie a ceaiului. Malko aşteptă puţin înainte de a pune întrebarea:

– Cine e persoana la care mă trimiteţi mâine pe drumul spre Salang?

Mollahul Musa Kotak rămase impasibil şi întrebă cu o voce blândă:

– Ce persoană?

Malko scoase telefonul şi afişă pe ecran SMS-ul. Clericul îl citi cu atenţie, ridică privirea şi zise sec:

– Nu eu v-am trimis textul ăsta, declară el.

*
* *

Malko crezu că nu aude bine... Maulana Kotak îi deschise ochii, rostind cu vocea sa blândă:

– Mă tem că e vorba de o capcană...

Malko simţi că-i cade cerul în cap. Preşedintele Karzai încercase să-l elimine, Warren Muffet îi trimisese un spion, iar acum nişte necunoscuţi îi întindeau o cursă.

– Cine să fie autorul? întrebă Malko.

– Nu-mi dau seama, mărturisi clericul. În orice caz, e vorba de cineva care ştie că avem relaţii strânse.

– Oameni de-ai dumneavoastră?

– Poate.

– În cazul ăsta, n-o să mă duc, decise Malko.

Maulana Kotak clătină din cap.

– Nu e cea mai bună soluţie. N-o să ştim niciodată despre cine e vorba. Vă sfătuiesc să vă duceţi.

În faţa aerului reprobator al lui Malko, clericul preciză:

– Bineînţeles că o să iau anumite măsuri. Nu vreau să vi se întâmple ceva.

Malko nu răspunse. Cu toate precauţiile din lume, mollahul îl trimitea în linia-ntâi... Acesta insistă.

– Aveţi încredere în mine!

– Bine, acceptă Malko.

Nu era deloc liniştit. Misiunea lui imposibilă se complica tot mai mult. A doua zi, pe drumul spre Salang, avea să-şi joace din nou viaţa la ruleta rusească.

CAPITOLUL XVII

Vechea Corolla blindată se îndrepta spre nord, prinsă într-un ambuteiaj interminabil. Tunelul Salang, care ducea până la cel mai nordic oraş al Afganistanului, Mazar-i-Sharif, era singurul itinerar încă practicabil, fără riscul unui atac din partea talibanilor.

Aşezat lângă Darius, şoferul lui Nelson Berry, Malko scruta şoseaua, căutând locul de întâlnire fixat de misteriosul corespondent care se dăduse drept maulana Musa Kotak. De data aceasta, luase cu el un pistol oferit de sud-african, iar Darius avea în dotare un Kalaşnikov cu pat pliant.

Cu câţiva ani în urmă, această şosea şerpuise printre munţii golaşi. Acum, oraşul invadase povârnişurile cu nenumăratele sale case construite fără autorizaţie, adesea fără apă sau electricitate, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Un fel de reţea urbană mizeră, în care locuia o populaţie nevoiaşă.

Acostamentele din pământ bătătorit erau invadate de nenumăraţi negustori ambulanţi, de căruţe şi ateliere în aer liber. O omenire forfotitoare şi activă. Se aflau acum la zece kilometri de centru.

Brusc, drumul se bifurca din cauza unei viroage adânci, în fundul căreia curgea un fir de apă. Chiar şi acolo fuseseră construite câteva cocioabe de cărămidă sau pământ bătătorit. În fine, Malko zări în stânga o mare benzinărie „One Star Petroleum".

– Aici e, îi spuse el lui Darius.

Şoferul schimbă direcţia. Staţia era formată din şase pompe dispuse sub un acoperiş plat, iar în spate se vedea o clădire albastră. În faţă, lipită de un zid, o ambulanţă veche cu pneurile dezumflate. Un singur vehicul era oprit la una dintre pompe, o maşină de teren plină de noroi.

Darius opri la prima pompă, lăsând banda de circulaţie în dreapta.

Brusc, o a doua maşină de teren, un jeep Cherokee, se desprinse din fluxul automobilelor de pe şosea şi opri în spatele lor. În acelaşi moment, portierele primului 4 x 4 se deschiseră şi îşi făcură apariţia trei oameni înarmaţi cu pistoale-mitralieră Kalaşnikov.

– Dă înapoi! îi strigă Malko lui Darius.

Şoferul acţionă marşarierul, dar maşina se lovi de vehiculul din spate. Erau blocaţi.

Fără grabă, ocupanţii maşinii de teren începură să tragă asupra Toyotei Corolla. Vreo zece stele mari apărură pe parbriz şi mai multe detunături se auziră de sub caroserie.

Parbrizul gros de şapte centimetri rezista bine.

Agresorii îşi dădură repede seama că maşina era blindată. Unul dintre ei se întoarse şi strigă ceva. Imediat, portiera maşinii de teren se deschise şi un al patrulea atacator îşi făcu apariţia, purtând pe umăr un tub lung. Era un lansator de rachete RPG 7.

Blindajul Corollei nu putea face faţă unui astfel de proiectil. Malko îşi simţi gura uscată văzând că individul îndreptase tubul în direcţia maşinii lor. În câteva secunde, racheta avea să-i lovească, degajând o temperatură de 2 000 de grade!

*
* *

Hipnotizat de lansatorul de rachete îndreptat spre ei, Malko nu văzu cum se deschid uşile din spate ale ambulanţei cu pneurile dezumflate. Din ea coborâră şase bărbaţi cu turbane negre, înarmaţi cu pistoale-mitralieră Kalaşnikov. Primul îl luă la ţintă pe omul cu RPG 7, despicându-l practic în două cu o lungă rafală.

Acesta lăsă să-i scape din mâini tubul pe care-l sprijinise pe umăr şi se prăbuşi la pământ.

Nou-veniţii continuară să tragă rafale scurte şi precise, doborându-i pe cei trei indivizi care ieşiseră din prima maşină de teren.

Cel din spatele Corollei se retrase rapid şi se pierdu printre maşinile de pe şosea. În benzinărie nu mai rămăseseră în viaţă decât Malko şi Darius.

Cei şase bărbaţi se năpustiră spre clădirea albastră din fund şi dispărură în viroagă.

În jurul lor, circulaţia nu se întrerupsese. Numai cei care asistaseră la atac văzuseră ceva.

În câteva minute, totul se terminase. Cei patru atacatori ai Corollei zăceau pe pământ, ucişi sau răniţi. Agresiunea lor nu durase mai mult de trei minute.

Malko se simţi scuturat de un frison. Focurile de armă puteau alerta lumea. Era posibil ca poliţia sau armata să-şi facă apariţia.

– Plecăm! îi zise el lui Darius.

Afganul se execută. Din fericire, în afară de cele câteva plesnituri ale parbrizului, vechea Corolla era întreagă. Blindajul care-i proteja radiatorul rezistase. Se afundară în fluxul circulaţiei şi se îndreptară spre nord. După doi kilometri, găsiră pasajul care trecea peste râu, permiţându-le să se întoarcă spre centru pe celălalt mal.

– Mergem la comandant, spuse Malko.

Era tulburat. Cine încercase să-i omoare? Şi cine-i salvase?

Ajunseră la Nelson Berry, dar încă nu reuşise să răspundă la aceste întrebări.

Perplex, sud-africanul îi asculta povestea.

– Trebuie să te duci la mollahul tău şi să-l scuturi puţin! îl sfătui el. Istoria asta miroase a talibani de la o poştă. Se pare că ai deranjat

lumea... Trebuie să lămureşti treaba asta înainte de a continua. O să te ducă Darius cu o maşină de teren. Pe urmă, te descurci. Eu o să mă ocup de Corolla. O să încerc să găsesc un parbriz.

– Vorbeşte cu Maureen Kieffer, îi sugeră Malko.

– O să vedem, răspunse evaziv Nelson Berry.

*
* *

Maulana Musa Kotak era la fel de onctuos ca de obicei. Când Malko intră în biroul lui, tocmai gusta din ceaiul însoţit de fistic. Se întinsese pe perne ca un imens Buddha fericit.

Malko deschise gura să i se adreseze, dar clericul rosti cu o voce gravă:

– Ştiu ce s-a întâmplat! Sunt dezolat. V-am pus să vă riscaţi viaţa.

– Fără blindajul Corollei, zise Malko, acum am fi fost morţi.

– M-am rugat mult la Allah, iar cei care v-au salvat sunt nişte luptători excelenţi, replică clericul. Dar au reacţionat cu puţină întârziere.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Mollahul Kotak răspunse imediat:

– Am impresia că unul dintre clanurile *Chourei* din Quetta se opune proiectului nostru. Pentru că a fost aprobat de mollahul Omar, nu-şi pot manifesta oficial opoziţia. Atunci, au ales o cale ocolită.

– Deci oamenii care ne-au atacat sunt talibani?

– Mă tem că da, mărturisi clericul, dar o să mă lămuresc foarte repede.

– Dar *dumneavoastră* aţi iniţiat acest proiect, obiectă imediat Malko.

– E doar unul dintre punctele noastre sensibile, îl corectă clericul. *Choura* din Quetta nu e omogenă. Cel care s-a întâlnit cu prietenii dumneavoastră din Doha reprezintă una dintre tendinţe, şi cea mai importantă, dar mai există şi alte două minorităţi. Unii ar vrea ca preşedintele Karzai să fie spânzurat de talibani, iar ei să preia puterea. Ăştia sunt cei mai extremişti. Nu doresc niciun fel de compromis cu americanii şi se simt destul de puternici pentru a prelua singuri puterea. Cred că ei i-au prevenit pe oamenii lui Karzai. Au relaţii peste tot.

– În cazul ăsta, conchise Malko, nu mai există niciun fel de proiect. N-am de gând să mă sinucid.

Maulana Kotak făcu un gest liniştitor.

– Staţi puţin! Am hotărât să mă duc la Quetta pentru a cere arbitrajul mollahului Omar. Numai el le poate da ordin să se cuminţească celor care se opun. Până când mă întorc de la Quetta, nu faceţi nicio mişcare. Rămâneţi la Serena şi fiţi prudent: nu-i controlez pe oamenii lui Karzai. Sigur, poate că aveţi chef să plecaţi din Kabul,

dar asta ar însemna să încălcaţi angajamentele luate...

Avea totuşi tupeu... Sosit la Kabul în postura de animal de pradă, Malko se trezea acum urmărit de cele două mari forţe ale ţării, talibanii şi preşedintele Karzai! Până acum, scăpase de două ori de la moarte... Ridică ochii: mollahul îl fixa cu bunătate.

– Trebuie să mă credeţi, spuse el. Pentru mine, călătoria la Quetta este periculoasă. O fac pentru dumneavoastră...

Se ridică, se apropie de Malko şi-i luă mâinile într-ale lui.

– Bucuraţi-vă de viaţă câteva zile! E un bun preţios! La întoarcere, vă dau de ştire şi decidem împreună calea de urmat.

Făcuse efortul de a se ridica şi acum îl conduse pe Malko afară.

– Chem un taxi ca să vă ducă la Serena, zise el.

Foarte tulburat, Malko se lăsă pe mâna lui.

Misiunea pe care i-o încredinţase John Mulligan depăşise deja orice limită. Descoperea acum o coaliţie de interese, oameni decişi să-l elimine pentru a-l împiedica s-o ducă la bun sfârşit.

Taxiul sosi şi clericul îi spuse şoferului câteva cuvinte în dari.

– Să nu-i daţi mai mult de o sută de afgani, îi spuse el.

Malko avea un chef nemaipomenit să ia primul avion spre Austria, dar asta ar fi însemnat să trădeze încrederea pe care i-o purta John Mulligan. Se hotărî să rămână, cel puţin până la întoarcerea maulanei Kotak de la Quetta. Oare se va duce într-adevăr acolo? Nu avea cum să verifice.

După ce trecu pe jos de controalele minuţioase de la Serena, intră în hol şi aproape că se lovi de Alicia Burton, care tocmai ieşea.

*
* *

– *Bingo!* făcu femeia. Am venit să te văd, ţi-am lăsat un bilet.

– De ce?

– Hai să bem o cafea şi-ţi explic! spuse ea.

Nedumerit, Malko o urmă în barul în care nu se servea alcool. Alicia Burton mergea în faţa lui, legănându-şi fesele rotunde, iar asta îl excită. De fiecare dată când scăpa de la moarte, încerca un puternic impuls sexual. Ca şi cum l-ar fi simţit, după ce se aşezară, Alicia Burton se aplecă peste masă şi-i oferi o vedere panoramică asupra sânilor ei. Îmbrăcată cu un pulover decoltat de caşmir, cu o fustă de tweed crăpată într-o parte şi cu ciorapi groşi de lână, era extrem de sexy şi ştia asta.

– Aş vrea să scriu un articol pentru *New York Times*, spuse ea. Despre răpirea ta.

Asta mai lipsea!

– N-am chef să vorbesc despre asta, zise prudent Malko. Nu sunt o persoană publică. De altfel, trebuie să dau niște telefoane, nu prea am timp.

– Aș vrea să stau la taclale cu tine, insistă femeia.

Se uita la el fix, insistent. Asta îi trezi libidoul.

Malko păru să se resemneze.

– Bine, spuse el, vino să stăm de vorbă!

– De acord, te urmez, să nu-i șocăm pe localnici!

*

* *

Parviz Bamyan, unul dintre șefii NDS-ului însărcinat cu supravegherea străinilor, citea gânditor raportul despre agresarea lui Malko Linge de către un grup de talibani. Incidentul se petrecuse cu două ore în urmă în satul Kotali Khayr Khana. O istorie ciudată. Trecătorii avertizaseră poliția în legătură cu un schimb de focuri de armă la benzinăria de pe drumul spre Salang... Fusese trimisă o patrulă care descoperise o mașină de teren ciuruită de gloanțe și patru cadavre. Patru bărbați înarmați, unul dintre ei având un lansator de rachete.

După toate aparențele, talibani.

De obicei, aceștia nu atacau decât centrele de putere: ISAF, pe americani, poliția sau armata

afgană. Aici însă era vorba de o benzinărie. Deşi avusese loc o ciocnire violentă, nu existau şi alte victime.

Contrar obiceiului lor, talibanii nu revendicaseră această acţiune. În plus, anumiţi martori menţionaseră un grup de bărbaţi cu turbane negre.

După port, talibani, care fugiseră pe jos.

Un negustor de fructe spunea că văzuse un *haridji* într-o maşină care se afla în benzinărie, dar dispăruse. O Toyota Corolla aşa cum sunt cu miile la Kabul.

Un alt fapt tulburător: nimeni nu venise să se plângă de acest atac...

Parviz Bamyan se hotărî să înceapă o anchetă pentru a afla cine era acest alb pe care talibanii încercaseră să-l omoare. Şi pe care alţi talibani îl salvaseră. Trimise dosarul colegului său însărcinat cu verificarea infiltrărilor talibane din Kabul. Poate că avea vreo idee.

*
* *

Imediat după ce intrară în camera lui Malko, Alicia Burton îşi scoase haina de blană şi o agăţă de un gheridon.

– Mi se pare că ne cunoaştem puţin, zise ea apropiindu-se de el.

Partea inferioară a corpului ei părea atrasă ca de un magnet de Malko. Acesta simţi tweedul

aspru frecându-se de pantalonii săi de alpaca. Femeia i se oferea pe o tavă de argint.

Mâinile sale începură să alerge pe trupul femeii, urmărind sferele sânilor, apoi conturul şoldurilor şi oprindu-se insistent mai jos, de-a lungul crăpăturilor fustei. Alicia Burton ridică spre Malko o privire nevinovată.

– *După* îmi povesteşti câte ceva despre răpirea ta?

Era un fel de schimb comercial. Jurnalista ştia să-şi pună în valoare farmecul.

– N-am mare lucru de povestit, obiectă Malko, strecurându-şi mâinile pe sub puloverul gros de caşmir şi găsindu-i sânii lipsiţi de apărare.

Fără apărare, dar nu şi fără reacţie. Sfârcurile se întăriră sub degetele lui ca nişte vârfuri de creion îndrăzneţe.

Alicia suspină şi duse mâinile la spate. Cu un foşnet uşor, fusta de tweed căzu pe mochetă. Malko descoperi că ciorapii de lână se terminau în partea superioară a coapselor, înainte de un încântător chilot de un alb imaculat.

Malko se afla în faţa unei alegeri dureroase. După ce se gândi, abandonă sânii în favoarea chilotului care se cerea îndepărtat. Proprietara lui îl ajută printr-o amabilă mişcare din şolduri, descoperindu-şi smocul de păr roşcat în formă de inimă. Dar nici ea nu rămase inactivă. Degetele sale abile desfăcură fermoarul pantalonilor lui

Malko, iar acesta simţi cum mâna ei de zeiţă îi cuprinde sexul, făcând tot ce trebuie pentru a-l smulge din starea de toropeală relativă.

Pentru că eforturile sale nu produceau un efect destul de rapid, Alicia Burton se lăsă pe vine şi începu o felaţie care dovedea o vocaţie autentică în domeniu. Malko se detaşă de grijile curente cu viteza luminii. De la sosirea lui la Kabul, trăise foarte puţine momente agreabile.

Capul roşcat se apleca şi se ridica regulat, ca un metronom bine reglat. Avea acum o minge de foc între picioare, care cerea să fie pusă în mişcare... Alicia Burton se ridică singură. O strălucire tulbure îi schimbase expresia feţei. Privindu-l în ochi, murmură:

– Acum am chef!

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, se duse la pat. În loc să se lungească pe el, îngenunche pe covorul de rugăciune, cu fesele ridicate, torsul strivit de cuvertură şi braţele întinse în faţă.

Gata de a fi sacrificată.

Malko se apropie. O admira în secret pe această femeie abilă care, în câteva minute, transformase un bărbat stresat într-un ţap în călduri.

Se înfipse fără menajamente în pântecul ei. Nu întâmpină decât o rezistenţă mai mult teoretică. Mâinile Aliciei Burton se crispară pe

cuvertură în timp ce sexul lui Malko o penetra în întregime, lipind-o de pat. N-avea deloc chef să practice un amor curtenitor. Înşfăcând-o de umeri, pentru a avea un punct de sprijin, începu s-o pistoneze din toate puterile.

Îi smulgea „victimei" suspine tot mai intense. Se mişca în spatele ei ca într-un dans veritabil, de parcă ar fi vrut s-o despice în două. Îşi dădu seama brusc că Alicia Burton urla. Era clar că nu se aşteptase la o prestaţie atât de violentă din partea lui.

Aparent, asta nu-i displăcea deloc.

Malko simţea dorinţa nebună de a-şi reţine sămânţa. Mai întâi, se dezlănţui, apoi, dominat de instinctele sale diabolice, începu să se retragă perfid din pântecul care-l adăpostea. Ţipetele Aliciei Burton coborâră cu un ton. Politicoasă, nu protestă. Când Malko îşi poziţionă sexul tare în dreptul sfincterului tinerei femei, ţipetele reveniră, dar pe o altă tonalitate.

Era guiţatul unui purcel sacrificat...

Curajos, îşi continuă atacul, dar Alicia Burton se zbătea ca o pisică sălbatică. Exasperat de această rezistenţă neaşteptată, Malko reveni la poziţia precedentă, întorcându-se în pântecul ei şi explodând aproape instantaneu.

Fusese totuşi o frumoasă recreere sexuală.

Când femeia se ridică şi se întoarse spre el, Malko văzu că machiajul îi cursese puţin pe

obraji, iar ochii ei verzi erau încercănaţi. Îi aruncă o privire deopotrivă fericită şi furioasă.

– Mi-a plăcut, dar de ce ai vrut să mă violezi?

– N-am vrut să te violez, protestă Malko, ci să profit şi mai bine de minunatele tale fese...

– Numai oamenii bolnavi fac asta! izbucni femeia.

Mai avea totuşi nevoie de o şcoală de maniere. Dar la ce bun să mai stea la discuţii...

Alicia Burton dispăru în baie. Când reapăru, semăna din nou cu o adevărată fată tânără.

Îşi îmbrăcă chilotul şi fusta. Cu acelaşi zâmbet fermecător pe care-l afişase la sosire, întrebă:

– Ce poţi să-mi povesteşti acum, după ce ai abuzat de mine?

Se folosea de limba de lemn ca un politician autentic.

– Nimic, spuse el.

Expresia Aliciei Burton se schimbă brusc. Zâmbetul dispăru. Colţurile gurii se lăsară în jos, iar privirea deveni glacială. Dacă ar fi putut să-l ucidă, Malko ar fi fost transformat în praf şi pulbere. Femeia explodă violent:

– Nemernicule!

A fost singurul cuvânt pe care-l pronunţă înainte de a-şi înşfăca geanta şi de a ieşi din cameră trântind uşa atât de tare, încât căzu puţină tencuială din jurul tocului. Hotelul Serena fusese construit de un antreprenor turc care băgase în buzunar jumătate din bugetul alocat.

Malko se uită la uşă.

Cei care o trimiseseră pe Alicia Burton pentru a continua „interogatoriul" se osteniseră în zadar. Aruncaseră pe apa sâmbetei banii investiţi în această operaţiune, iar femeia îşi pierduse o parte infinitezimală din virtute.

Nu-i mai rămase altceva de făcut decât să ia singur cina în sala de mese de la Serena.

*

* *

Venind dinspre centru, Nelson Berry ajunse la *chahar*[1] Rahi Massoud şi ocoli coloana cu o sferă mare în vârf, trecând prin faţa mai multor portrete gigantice ale marelui „comandant" tadjic. Lăsă în urmă, în dreapta, o alee presărată cu posturi de control din douăzeci în douăzeci de metri: una dintre intrările palatului prezidenţial al lui Karzai.

Se angajă pe Airport Road, marele bulevard rectiliniu care ducea la aeroport. Nu întâlni niciun post de control până la rondul de la intrarea în aeroport. Circulaţia era fluidă. Atunci când Karzai se deplasa pe acest traseu, circulaţia era interzisă, iar asta îi permitea să meargă cu o sută la oră până la destinaţie. De-a lungul traseului erau repartizaţi poliţişti, pentru a împiedica manifestaţiile sau atentatele.

---

[1] Rond.

Sud-africanul parcurse încet bulevardul cu două benzi, mărginit de case mici.

Brusc, zări pe dreapta o clădire enormă, aflată în construcție, cu fațada ascunsă în spatele unor prelate verzi. Câțiva muncitori lucrau la ultimele etaje. Un drum se deschidea spre dreapta, ajungând în fața hotelului Shaheen. Opri în parcare și se îndreptă apoi pe jos spre uriașul ansamblu din cărămidă roșie cu cincisprezece etaje.

Pe o pancartă mare scria: „*Aziz Plaza. Completion 2013.*"

Întârziaseră puțin.

Sud-africanul înconjură clădirea, atent la punctele de acces, apoi se întoarse la mașină spunându-și că găsise probabil o modalitate de a-și câștiga banii de la CIA.

CAPITOLUL XVIII

Trecuseră deja douăzeci şi patru de ore de când maulana Musa Kotak plecase la Quetta. Malko primi telefonul lui Warren Muffet.

– Am ce-ţi trebuie, îl anunţă el. Pot să-ţi trimit pe cineva la Serena peste o oră?

– Sigur că da, se învoi Malko.

Oricum, n-avea nimic de făcut pentru că se hotărâse să înceteze orice fel de activitate până la întoarcerea mollahului Kotak. Avuseseră loc prea multe evenimente neliniştitoare, printre care şi atacul împotriva lui. Nelson Berry nu mai dăduse niciun semn de viaţă, ceea ce însemna că aştepta probabil cei 500 000 de dolari. Asta nu-l deranja cu nimic pe Malko. Deocamdată, era scos din circulaţie.

Singura lui activitate era să se uite la televizor.

Nu mai avea nicio veste de la Maureen Kieffer şi nici n-o sunase. Neştiind *exact* ce anume se aştepta de la el, nu voia s-o pună în pericol.

În ce o privea pe Alicia Burton, care plecase trântind uşa, probabil că fusese muştruluită pentru că nu raportase nimic despre activităţile lui Malko.

O bătaie în uşă îl făcu să tresară. De data aceasta, ofiţerul de caz trimis de Warren Muffet

găsise numărul camerei. Un bărbat tânăr, cu ochelari, rece şi distant.

Malko nici măcar nu deschise valijoara cu bani. Semnă de primire ca şi data trecută.

Aşteptă să rămână singur pentru a-i trimite un SMS lui Nelson Berry:

„Au sosit proviziile."

După cinci minute, primi următorul răspuns:

„Îl trimit pe Darius în locul obişnuit."

Cu alte cuvinte, avea suficientă încredere în afgan pentru a-i încredinţa 500 000 de dolari.

*
* *

De data aceasta, Darius era la volanul unui Land Cruiser bej. Malko se strecură lângă el şi puse pe podea valijoara cu cei 500 000 de dolari.

– Îi dai asta comandantului, spuse el.

Deocamdată, nu avea chef să se întâlnească cu Nelson Berry.

Se întoarse pe jos la hotel şi ceru la recepţie o maşină ca să se ducă pe Chicken Street. Voia să vadă ce fel de obiecte din pietre preţioase aveau.

O ocupaţie întru totul „curată", pentru care nu avea nevoie de CIA.

*
* *

Malko tocmai contempla pisicile din lapislazuli şi agat cumpărate de pe Chicken Street atunci când piuitul telefonului mobil îl avertiză că primise un SMS.

Era unul foarte scurt:

„M-am întors de la Quetta."

Maulana Kotak dădea un semn de viaţă. Era şi timpul: Malko se simţea deja blocat. Răpirea sa misterioasă, spionajul stângaci practicat de CIA şi tentativa de asasinat umpluseră paharul. De altfel, fără maulana Kotak, pe lista morţilor inexplicabile din Kabul s-ar fi adăugat şi numele lui.

Se decise să ia o maşină de la hotel până la moscheea Wazir Akbar Khan. În orice caz, NDS îl supraveghea, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Spera ca maulana Kotak să aibă răspunsurile la câteva dintre întrebările sale.

*

* *

Maulana Musa Kotak era tras la faţă şi părea să-şi fi pierdut puţin din obişnuita sa jovialitate. După obişnuitele plecăciuni, îl aşează pe Malko în „colţul cu perne" şi-i turnă ceai.

– Credeam că nu mai ajung! oftă el. Se dădeau lupte lângă Spin Boldak, iar la Quetta îngheţai de frig. Dar ce nu fac eu pentru un prieten...

Deborda de atâta onctuozitate.

Malko trepida în sinea lui. Era suficient de politicos pentru a sorbi din ceai înainte de a întreba:

– Călătoria a fost fructuoasă?

– Absolut! îl asigură clericul. Am avut marea onoare de a mă întreţine cu sfinţia sa mollahul

Omar. Un om de o mare înţelepciune, care iubeşte dreptatea.

Şi un pic cam obscurantist: în timpul unei crize mistice aruncase în aer reprezentările lui Buddha din Bamyan, distrugând una dintre bijuteriile omenirii. Dintr-un simplu mollah de ţară ajunsese, de-a lungul anilor, şeful incontestabil al talibanilor. Numai datorită spiritului său justiţiar şi fanatismului de care dăduse dovadă.

– Această întâlnire a fost legată de afacerea noastră? întrebă Malko.

Maulana dădu afirmativ din cap.

– Bineînţeles. La început, m-am adresat mollahului Abdul Ghani Beradar, cel care a venit de la Doha pentru a parafa un pact cu prietenii noştri americani.

– Şi a cerut eliminarea preşedintelui Karzai, preciză Malko.

– Aşa este, recunoscu maulana Kotak. Nu trebuia decât să transmit decizia luată de comitetul nostru secret, confirmată şi de mollahul Omar, Allah să-l aibă în paza lui. Prin urmare, i-am vorbit despre dificultăţile de care v-aţi lovit la Kabul înainte de a vă putea realiza planul... De asemenea, i-am împărtăşit bănuielile pe care le aveţi faţă de atitudinea mollahului Mansour.

– I-aţi spus că s-a încercat asasinarea mea?

– Trimisesem deja un raport la Quetta pe acest subiect, îl asigură clericul. Mollahul Abdul Ghani

Beradar a fost foarte furios. A început o anchetă internă şi a obţinut o întâlnire între el şi mollahul Mansour în prezenţa mollahului Omar. După ce mai întâi s-a codit, până la urmă mollahul Mansour a mărturisit că dezaprobă deciziile comitetului secret. El e de părere că asasinarea lui Hamid Karzai nu merită efortul, ci că, mai curând, ar trebui aşteptat ca în ziua în care vom prelua puterea să cadă ca un fruct copt din copac. După el, moartea preşedintelui ar complica lucrurile, declanşând reacţiile tadjicilor şi ale uzbecilor.

– A mărturisit faptul că a încercat să mă asasineze?

Maulana Kotak făcu un gest evaziv care însemna că asta nu avea mare importanţă, apoi continuă:

– Ca urmare a acestei confruntări, a avut loc o *Choura* la care au participat membrii comitetului secret. Sub preşedinţia mollahului Omar. La sfârşit, acesta a hotărât continuarea proiectului. Astfel încât să nu ne epuizăm forţele luptând împotriva americanilor. Odată Karzai dispărut, regimul se va dizolva, iar cei mai corupţi vor fi puşi pe fugă. Asta va însemna mai puţini oameni de spânzurat. O preluare a puterii ceva mai blândă. Mollahul Mansour a promis să nu mai încerce nimic: nu avea cum să se opună mollahului Omar, şeful nostru respectat de toată lumea. Singura rezervă a acestuia a constat într-o remarcă: era

regretabil faptul că eliminarea lui Karzai a fost încredinţată unui necredincios...

Trebuie spus că mollahul Omar nu se abătea cu niciun chip de la chestiunile religioase: nu acceptase niciodată să vorbească cu un necredincios, oricare ar fi fost rangul acestuia...

– În concluzie, zise Malko, înseamnă că n-o să mai am probleme cu amicii dumneavoastră talibani...

Maulana Kotak îşi înclină capul.

– Nu-l poate înfrunta pe mollahul Omar. Şi-a exprimat punctul de vedere şi a fost dezaprobat. Suntem o organizaţie democratică cu membri de o mare onestitate...

Era o mostră de umor negru...

Totuşi, Malko se simţea uşurat. Chiar dacă această misiune îi contrazicea crezul moral, se angajase s-o ducă la îndeplinire. Dar nu împreună cu nişte oameni care erau gata să-l înjunghie pe la spate.

– M-aţi liniştit! conchise el.

Mollahul durduliu încă nu-şi regăsise zâmbetul şi răsucea între degete *taibeh*-ul[1] cu mărgele de ambră.

Malko simţi că mai avea ceva de spus. Dar nu voia să-l forţeze. Clericul se aplecă spre el:

---

[1] Un fel de mătănii.

– Am mers cu ancheta şi mai departe, în anturajul mollahului Mansour, continuă el. Am discutat eu însumi cu el. Chiar dacă nu suntem întotdeauna de acord, i-am combătut amândoi pe *Chouravi*[2], iar asta ne-a legat printr-o prietenie solidă. El mi-a jurat pe sfântul Coran că n-a vorbit cu nimeni despre prezenţa dumneavoastră la Kabul.

* * *

Ideea care-l străfulgeră îi îngheţă sângele în vine.

– Vreţi să spuneţi că răpirea mea n-a avut nicio legătură cu dumneavoastră? întrebă Malko.

– Niciuna! Singura acţiune îndreptată împotriva dumneavoastră a fost cea a grupului sosit de la Wendak, pe care oamenii mei i-au eliminat, Allah să mă ierte, pentru că erau nişte buni musulmani şi nişte bărbaţi curajoşi.

Malko era împietrit.

– Mi-aţi spus că, în urma anchetei, aţi descoperit că ordinul acestei răpiri a venit de la preşedinţie.

– Fără îndoială, confirmă mollahul. Sunt sigur de informaţiile mele. E o maşinaţiune vicleană, iar oamenii care au participat la ea nu aveau o legătură directă cu Karzai.

---

[2] Sovietici.

– Atunci, cine l-a ţinut pe Karzai la curent? întrebă Malko.

Maulana îşi desfăcu braţele durdulii.

– Nu ştiu absolut nimic, dar n-a fost cineva de la noi.

Asta ridica o nouă problemă.

Malko nu se putea imagina continuând o misiune compromisă din interior. Nu vedea decât o singură sursă a acestei scurgeri de informaţii: CIA. Nu ştia cine anume de la Washington cunoştea acest proiect de asasinat. Se pare că Hamid Karzai mai avea acolo câţiva partizani. Totuşi, preşedintele aflase totul de la Kabul, nu de la Washington. Prin urmare, ancheta trebuia făcută la faţa locului.

– Vă mulţumesc, îi spuse el maulanei Kotak.

Acesta părea îngrijorat.

– Sper că nu veţi renunţa la proiect.

– Nu mai mişc un deget până când nu aflu de unde vine scurgerea de informaţii, răspunse ferm Malko. Altfel, ne îndreptăm spre un eşec. Vă ţin la curent.

Îşi strânseră îndelung mâinile. Maulana Kotak părea sincer abătut.

– Eu mi-am făcut treaba, zise el, acum e rândul dumneavoastră! Dar să ştiţi că nu sunteţi singur! Eu continui să vă asigur o pază discretă.

Malko nu vedea decât o singură persoană capabilă să-l protejeze: Warren Muffet, care părea

să se intereseze mult de el prin intermediul Aliciei Burton.

*
* *

Warren Muffet deborda de bunăvoinţă. Răspunsese imediat la telefonul lui Malko printr-o invitaţie la prânz la hotelul Ariana. Un 4 x 4 blindat îl luase pe Malko de la Serena.

Acesta îşi mânca friptura, lăsându-l pe şeful staţiei CIA să-şi descarce sufletul. Încă nu abordaseră niciun subiect serios. Warren Muffet rupse până la urmă tăcerea printr-o întrebare în aparenţă nevinovată.

– Cum a fost şederea la Kabul?

Nu ştia nimic despre atacul talibanilor de la benzinăria de pe Sabang Road...

Malko îşi termină friptura şi îi destăinui:

– Am o mare îngrijorare.

– Aşa?

Americanul părea sincer surprins. Şi interesat. Malko îi adresă un zâmbet inocent.

– Ştii că Langley mi-a încredinţat o misiune absolut secretă...

Şeful staţiei se întunecă la faţă.

– Ştiu, am primit instrucţiuni să nu mă amestec în treburile tale. Asta am şi făcut.

– Nu chiar, observă Malko.

– Ce vrei să spui?

– Am fost abordat insistent de o tânără jurnalistă liber-profesionistă, Alicia Burton. A făcut tot

ce i-a stat în putință, stângaci, trebuie să recunosc, pentru a descoperi ce *anume* am venit să fac la Kabul. I-am spus anumite lucruri pe care probabil că ți le-a relatat.

– Să mi le relateze? De ce?

Malko îl fixă pe american cu privirea.

– Pentru că tu ai trimis-o. Alicia Burton este liber-profesionistă, are legături cu Agenția și nu te poate refuza. N-am nimic cu tine, dar vreau să fiu sigur că „închid o ușă". Tu îți faci treaba, dar eu trebuie să fiu sigur de asta.

Urmă o tăcere lungă. Dacă în cameră ar fi fost muște, le-ai fi putut auzi zburând...

– Îmi pare rău, zise stingherit Warren Muffet. Informațiile nu au ieșit în afară. Am vrut doar să-mi clarific lucrurile și să fiu sigur că nu-ți asumi riscuri inutile.

Malko își permise un zâmbet.

– Afacere clasată. Dar am o problemă mult mai gravă. L-ai cunoscut pe unul dintre predecesorii tăi, Mark Spider?

– Da, sigur, un tip remarcabil, foarte legat de președintele Karzai, pe care l-a însoțit timp de zece ani. A avut două ședere la Kabul, iar acum se află la Washington.

– Știi ce face acolo? întrebă Malko.

– Face parte din Comitetul Strategic pentru Afganistan, care reunește personalități din Agenție, Pentagon, Administrație și Casa Albă.

– Sunt activi?

– Foarte. Preşedintele Obama a decis o retragere aproape totală a trupelor în 2014, iar asta ridică numeroase probleme ce trebuie rezolvate.

– Primeşti instrucţiuni legate de acest subiect?

Americanul clătină din cap.

– Câteodată, dar contactele cu preşedintele Karzai sunt foarte dificile. Chiar şi eu trebuie să aştept uneori mai multe zile pentru a-l putea întâlni. E foarte capricios şi nu încetează să se plângă de noi în mass-media. Din fericire, unul dintre adjuncţii mei e în termeni buni cu el.

– Cum îl cheamă? întrebă Malko cu o voce monotonă.

– Jason Forrest. Era numărul doi pe vremea lui Mark Spider. Acesta i l-a prezentat preşedintelui Karzai. Cred că îi mai are încă numărul de mobil. Spre deosebire de mine.

Malko rămase impasibil: poate că tocmai găsise sursa scurgerilor de informaţii care aproape că-l costaseră viaţa în timpul falsei sale răpiri.

CAPITOLUL XIX

– Ce anume face la Kabul? întrebă Malko.

– Conduce Biroul Afacerilor Regionale. Un grup de analişti care verifică sursele pakistaneze, afgane, iraniene şi indiene pentru evaluarea situaţiei.

– În cadrul atribuţiilor pe care le are, insistă Malko, s-a întâlnit cu preşedintele Karzai?

Warren Muffet ezită, apoi spuse grăbit:

– Nu, nu cred. În orice caz, are datoria să-mi spună ori de câte ori se întâmplă acest lucru. De ce-mi pui toate întrebările astea?

– Dintr-un motiv foarte important, replică Malko. Cred că există o persoană care-l informează pe preşedintele Karzai în legătură cu misiunea mea.

Warren Muffet făcu ochii mari.

– Dar *eu* nu ştiu nimic despre asta.

– Sunt convins, spuse Malko, nu te acuz de nimic. Dar mă tem că cineva din Agenţie a aflat ce caut eu aici şi-l informează pe Hamid Karzai. Nu pot să-ţi spun cum, dar am aproape certitudinea că răpirea mea a fost o înscenare organizată de anturajul preşedintelui Karzai. Ca să mă elimine definitiv.

Un înger trecu.

Era limpede că Warren Muffet se lupta cu o puternică senzație de ameteală. Înțelese în fine subtextul celor spuse de Malko și întrebă pe un ton îngrozit:

– Doar nu te gândești că Jason Forrest e cel care l-a informat pe președintele Karzai!

– Ba da! confirmă Malko.

– Și de ce ar fi făcut-o? protestă șeful stației CIA. Jason Forrest este un *„senior officer"* foarte bine cotat, de o onestitate desăvârșită, al cărui dosar e nepătat. E imposibil ca un om ca el să trădeze.

Malko zâmbi.

– Warren, cunoști cele patru motive pentru care un om poate trăda: inițialele lor formează acronimul MICE: *Money, Ideology, Compromise, Ego*[1]. În cazul lui Jason Forrest este vorba de ideologie. Presupun că e încă un apropiat al fostului său șef, Mark Spider.

– Da, știu că-și trimit reciproc e-mailuri. Mi-a vorbit despre asta.

– Bine, conchise Malko, să spunem că Mark Spider, care întreține o legătură strânsă cu președintele Karzai, nu e de acord cu politica oficială a Statelor Unite în privința acestuia. Poate foarte bine să-i comunice asta președintelui Karzai.

---

[1] Bani, Ideologie, Compromis, Orgoliu.

Nu e vorba de o trădare *reală*. Aici suntem în Orient, iar reacţiile pot fi uneori brutale. Ştiu câte ceva despre asta.

Warren Muffet îşi vârâse nasul în farfurie. Ridică privirea şi încercă să-şi facă curaj.

– Nu e decât o ipoteză, obiectă el cu fermitate. Pentru mine, Jason Forrest este un om loial. De altfel, ca să-ţi fac pe plac, pot să-l convoc şi să-i pun întrebări.

Era uimitor de naiv.

– Ăsta e ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci, obiectă Malko. Există şi abordări mai bune.

– Care anume?

– Poţi să faci rost discret de lista telefoanelor date sau primite de el în ultima lună?

Warren Muffet se descompuse la faţă.

– Dar e imposibil! protestă el. E vorba aici de suspiciune. Serviciul nostru de contraspionaj se ocupă de astfel de anchete. Ar însemna să aruncăm asupra lui Jason Forrest o bănuială insuportabilă...

Malko încercă să-l calmeze cu un surâs.

– Uşurel! Să presupunem că-l bănuieşti pe acest „*senior officer*" că a fost imprudent atunci când a stat de vorbă cu diverse persoane neautorizate. Asta ai face şi nu e nimic compromiţător. În calitate de COS, poţi foarte bine să alertezi ofiţerul de securitate şi să-i dai instrucţiuni...

Poate că mă înşel, iar în cazul ăsta dăm totul uitării.

Warren Muffet clătină din cap şi fălcile îi tremurară.

– Nu pot să fac asta!

Privirea lui Malko deveni glacială.

– Warren, spus el, e vorba de două lucruri pentru mine la fel de importante. Mai întâi, interesul misiunii care mi-a fost încredinţată de Clayton Luger. Pe urmă, integritatea mea fizică... Dacă refuzi, voi fi obligat să comunic asta la Langley. Şi nu aş vrea să fac aşa ceva.

Un înger trecu, şi rămase să se învârtească în cerc în mica sală de mese, până când Warren Muffet deschise gura şi spuse cu o voce stinsă:

– O să încep ancheta. Te ţin la curent.

*

* *

Acelaşi 4 x 4 îl aştepta la colţul Serenei cu Darius la volan. După ce plecase de la Warren Muffet, Malko luase legătura cu Nelson Berry, care-i trimisese urgent maşina.

Acum treceau prin faţa interminabilului zid fortificat cu sârmă ghimpată al NDS-ului. Lăsară în urmă, pe stânga, hotelul Gandamack. Imediat după ce intrară în „*poppy-palace*-ul" lui Nelson Berry, sud-africanul coborî peronul şi veni să-i strângă mâna lui Malko.

– Mulţumesc pentru colet, zise el, acum suntem la zi. Am mai avansat, aşa că pică bine. Vino!

Îl conduse într-o încăpere mică de lângă biroul său. Un obiect lung, învelit cu o cuvertură, era aşezat pe o masă de lemn. Sud-africanul îl dezveli, scoţând la iveală o puşcă enormă, un trepied şi o lunetă Zeiss. Un monstru cu o ţeavă de peste un metru lungime.

– E o Degtyarev 41, spuse Nelson Berry. O puşcă de precizie folosită de lunetiştii sovietici. Trage cu cartuşe de 14,5 mm. O singură salvă. Nimereşti o ţintă aflată la opt sute de metri distanţă. Energia cinetică a acestui proiectil este atât de mare, încât, dacă atinge un vehicul, îl distruge cu pasageri cu tot. Am adus-o de la Duşanbe împreună cu un lot de muniţie.

Malko se uită la armă: nu mai văzuse ceva asemănător. Nelson Berry adăugă:

– Glonţul străpunge 35 de milimetri de blindaj...

Cei doi bărbaţi se priviră, gândindu-se la acelaşi lucru. Malko rupse tăcerea.

– Ştii s-o foloseşti?

– Deja am făcut-o, îl asigură sud-africanul. E o armă cu o putere extraordinară. Evident că nu trebuie să ratezi lovitura... Nu are încărcător. Avantajul constă în faptul că, în caz de impact, eşti sigur că problema e rezolvată...

– Ai găsit locul intervenţiei? întrebă Malko.

– Da, cât timp ai dispărut, mi-am început cercetarea. Ştiu cum procedează oamenii lui Karzai. „Curăţă" traseul, ridică toate maşinile, dar nu se îndepărtează de acest perimetru. Asta ar presupune eforturi prea mari. Am găsit un loc propice, dar mai sunt multe probleme de rezolvat.

– Şi volatilizarea ta? întrebă Malko.

– Asta n-ar trebui să reprezinte o problemă, îl asigură sud-africanul. O să las arma la faţa locului pentru că nu poate conduce nicăieri, a fost furată în Tadjikistan dintr-o unitate a armatei ruse...

Ascunse sub cuvertură puşca Degtyarev 41 şi se duseră în birou.

– Nimeni nu s-a mai gândit până acum să scape de Karzai în felul acesta? întrebă Malko.

Nelson Berry zâmbi cu răceală.

– Poate că da, dar trebuie îndeplinite mai multe condiţii. Mai întâi, să ştii să foloseşti maşinăria asta de război, lucru deloc uşor. Eu îi fac faţă, fizic vorbind, pentru că reculul e teribil – 14,5 este calibrul mitralierelor ruseşti DShK. Genul acesta de operaţiuni nu face parte din cultura talibanilor. Ei atacă o clădire, încearcă s-o invadeze şi pe urmă se aruncă în aer. Nu sunt sigur dacă ştiu că există aşa ceva...

– Mai dă-mi amănunte! ceru Malko. Nu-i totul să posezi o asemenea armă, trebuie să şi ai ce ţinti cu ea...

– Am progresat, îl asigură Nelson Berry. Preşedintele Karzai o să iasă din palat peste o săptămână. Trebuie să se ducă la Lashkar Gah, în Helmand. O să plece cu avionul de la Kabul, aşa că o s-o ia, ca de obicei, pe Airport Road. Itinerarul va fi păzit de poliţie, bineînţeles, dar nu în profunzime; am găsit o clădire în construcţie ceva mai retrasă, de unde se poate ţinti.

– Mai sunt totuşi câteva obstacole, sublinie Malko. În primul rând, ora plecării.

– Mă ocup de asta. Nu poate fi foarte dificil. O să aflu fereastra de timp şi e suficient să postez o „sonerie" în dreptul rondului Massoud. Între plecare şi sosirea la locul cu pricina se fac trei sau patru minute. Greutatea apare dacă foloseşte trei maşini identice cu geamuri fumurii. Se hotărăşte în ultimul moment în care se urcă... Nu trebuie neapărat să-l văd, dar e absolut necesar să ştiu maşina în care se află. E ca şi cum aş folosi un RPG, numai că proiectilul zboară mult mai repede...

– Şi cum o să procedezi? întrebă Malko.

– Încă lucrez la asta, îl asigură Nelson Berry. Te ţin la curent. Eşti de acord cu planul meu?

– Pare viabil, recunoscu Malko, însă îţi asumi un mare risc personal.

Sud-africanul râmji.

– Pentru asta mă plăteşti... Apropo, tu ce o să faci? Vrei să pleci din ţară înainte de Ziua-Z[2]?

– Nu, spuse Malko.

Ar fi avut senzaţia că dezertează. Nelson Berry îi era mai curând simpatic, chiar dacă omora oameni. Măcar îşi asuma riscuri.

– OK, zise Malko. Nu-ţi lăsa jucăria să lâncezească... Acum trimite-mă la hotel!

[2] Termen care face referire la debarcarea Aliaţilor în Normandia, din 6 iunie 1944, şi care este folosit în limbajul militar pentru a desemna momentul declanşării unei ofensive. (n.red.)

CAPITOLUL XX

La Kabul ploua. Averse puternice cădeau din cerul plumburiu, transformând străzile deja desfundate în niște bălțoace noroioase. Ceața groasă acoperea culmile dealurilor răspândite prin oraș.

Era deprimant.

Vremea se schimbase brusc.

Malko se uita la ploaia care cădea peste grădina golașă a hotelului Serena. Se scurseseră douăzeci și patru de ore de la întrevederea cu Nelson Berry. Lipsa de acțiune îl închisese în cameră, iar vremea urâtă îl deprima. Această misiune stranie trena. Avea impresia că o lume ostilă și invizibilă se agita în jurul lui.

Probabil că președintele Karzai știa că se afla la Kabul pentru a îndeplini o misiune îndreptată împotriva sa, chiar dacă nu cunoștea detaliile. Așa se explica tentativa de a-l elimina răpindu-l.

Astfel de acțiuni puteau reîncepe în orice moment... Sub o altă formă. Relațiile dintre americani și Karzai făceau posibil orice fel de deznodământ. Acest amestec de minciuni subtile și explozii publice împiedica acțiunile directe, dar nu și loviturile viclene. Cu siguranță că NDS nu

avea să-l oprească pe Malko, dar era posibilă o nouă încercare perfidă de a-l elimina.

Karzai avea brațul lung, bani și nenumărați complici. Iar talibanii, „aliații" lui Malko, nu-i puteau fi de mare ajutor.

Ploaia se oprise.

Imediat, de parcă între cele două evenimente ar fi existat o legătură, pe ecranul telefonului apăru numărul lui Warren Muffet.

– Îți trimit o mașină, îl anunță șeful stației CIA din Kabul. Ești liber?

– Bineînțeles, confirmă Malko.

Îi venea să scoată un strigăt de ușurare. În sfârșit, avea să știe dacă scurgerea de informații venea din tabăra americanilor, așa cum bănuia. Dacă nu se luau măsuri pentru astuparea fisurii, îi era imposibil să-și continue proiectul.

*

* *

Warren Muffet avea o expresie gravă. După ce Malko intră în biroul său, închise ușa cu grijă și aprinse becul roșu, ceea ce însemna că nu trebuia să fie deranjat sub nicio formă.

Americanul se trânti pe canapeaua cafenie din piele, invitându-l pe Malko să se așeze lângă el, apoi spuse cu voce coborâtă:

– Ai dreptate!

– În legătură cu ce? întrebă Malko.

– În legătură cu Jason Forrest. Am obţinut lista convorbirilor lui telefonice. Din ziua sosirii tale, l-a sunat de şapte ori pe Hamid Karzai.

– Preşedintele nu e ascultat?

– Nu, mărturisi şeful staţiei CIA. Pentru asta e nevoie de o cerere specială făcută serviciului de securitate.

– De când datează primul apel?

Warren Muffet se întoarse la birou şi reveni cu o foaie de hârtie plină de cifre.

– Din 5 martie, zise el. A doua zi după sosirea ta. La ora 9 şi 35 de minute. Convorbirea a durat unsprezece minute.

Malko făcu un calcul rapid: două zile după întrevederea cu Clayton Luger şi John Mulligan... Mark Spider nu pierduse timpul şi se grăbise să vină în ajutorul „protejatului" său.

Malko ştia acum de unde provenea scurgerea de informaţii care aproape că-l costase viaţa. Warren Muffet, vizibil încordat, îl urmărea.

– Ce facem? întrebă el. Pot să-l convoc pe Jason Forrest şi să-i vâr sub nas lista apelurilor telefonice.

– Mai bine îl supui la testul cu detectorul de minciuni, răspunse ironic Malko. Formal, n-a comis niciun delict. O să găsească un motiv plauzibil pentru aceste convorbiri şi o să-l avertizeze pe Mark Spider. Sursa va seca. Nu, trebuie luate altfel de contramăsuri.

– Care anume?

– O să dau o fugă până la Washington. Cheia problemei acolo se află. Trebuie neapărat să-i punem capăt acestei „scurgeri de informaţii".

– Atunci, nu acţionez în niciun fel? conchise Warren Muffet.

Părea vag dezamăgit.

– Nu spune *nimănui* că mă duc la Washington! Dă de înţeles că am plecat la Islamabad pentru a le face o vizită şefilor talibani din Quetta. De altfel, chiar vreau să trec prin Islamabad, de unde o să iau un avion spre Statele Unite. Nu e un traseu simplu, dar sunt obişnuit.

Warren Muffet îi adresă o privire întrebătoare.

– Sper că într-o zi o să aflu de ce ai venit aici.

– Îţi promit că o să fii primul căruia îi voi spune, zise Malko. Acum aş vrea să comunic cu cei de la Langley. Pot să folosesc una dintre liniile tale securizate?

– Bineînţeles, spuse şeful staţiei, te conduc...

– Nu există nicio posibilitate de a fi ascultat din *interior*? întrebă Malko.

Warren Muffet era gata să-i răspundă „nu", dar se opri.

– O să facem altfel, decise el. Ia telefonul maro de pe birou! E o linie directă securizată cu Langley. Ştii numărul unde vrei să suni?

– Îl ştiu, îl asigură Malko.

Fără un cuvânt, şeful staţiei ieşi din încăpere. Malko formă numărul lui Clayton Luger, directorul adjunct de la CIA. Acesta răspunse imediat.

– Clayton Luger, ascult.

– Clayton, spuse Malko, eu sunt. Mă recunoşti?

După câteva clipe, surprins, americanul îl asigură cu căldură că-l recunoscuse.

– Clayton, continuă Malko, avem o mare problemă despre care vreau să-ţi vorbesc.

– Dă-i drumul! îl încurajă americanul. Mai am douăzeci de minute până la următoarea şedinţă.

– Nu, insistă Malko. Trebuie s-o fac prin viu grai. Iau avionul şi vin la Washington. După ce ajung în oraş, te sun.

– Nu există niciun alt mijloc? întrebă directorul adjunct de la CIA. Era vizibil contrariat.

– Nu, răspunse ferm Malko. O să trag la Willard Intercontinental... Până ne vedem, nu vorbi cu nimeni despre convorbirea noastră! Programează-ţi o întâlnire peste vreo patruzeci şi opt de ore! Mă gândesc că ar trebui să-l văd şi pe cel cu care am luat prânzul la Hay-Adams.

– Poţi conta pe mine, îl asigură Clayton Luger. Te aştept.

*
* *

După ce închise, Clayton Luger rămase gânditor câteva clipe. Telefonul lui Malko îl tulburase profund. Îi ceru secretarei:

– Sună-l pe John Mulligan la Casa Albă!

Consilierul principal pe probleme de securitate trebuia ţinut la curent cu ceea ce se întâmpla. Misiunea încredinţată lui Malko era o idee prezidenţială.

*

* *

La Washington era mai frig ca la Kabul. Ninsese şi o adiere glacială străbătea bulevardele. Malko schimbase de trei ori avionul pentru a ajunge în capitala federală. Mai întâi Kabul-Islamabad, apoi Islamabad-Londra şi, în fine, Londra-Washington, unde aterizase pe un aeroport măturat de viscol.

Willard Intercontinental era la fel de solemn şi de sinistru. Îl sună imediat pe Clayton Luger.

– Am ajuns, îl anunţă el.

– Perfect, zise directorul adjunct de la CIA. Ne putem vedea mâine la prânz la restaurantul hotelului unde stai. E mai discret.

– Fac rezervare, conchise Malko înainte de a închide.

Din cauza decalajului orar şi a celor trei schimbări de avion, nici nu mai ştia unde se afla. Se dezbrăcă, făcu un duş lung şi se culcă, adormind aproape instantaneu.

*

* *

Warren Muffet îl întâmpină cu căldură pe şeful poliţiei afgane, un bărbat destul de în vârstă, de şcoală veche, care cunoştea sistemele administrative ale Afganistanului ca pe buzunarul său. Părea îngrijorat.

După ceremonia ceaiului şi obişnuitele temeneli, şeful staţiei CIA puse întrebarea care-i stătea pe limbă:

– Aveţi probleme?

Afganul îi răspunse printr-o întrebare:

– Aveţi un sistem de ascultare mai performant decât al nostru. Aţi constatat în ultimul timp o creştere a numărului de comunicări între diferitele grupuri de talibani?

Surprins, Warren Muffet răspunse:

– Nu mi s-a semnalat nimic, dar pot să întreb la Bagram, acolo se centralizează totul. De ce-mi puneţi întrebarea asta?

– În ultimele săptămâni au avut loc mai multe atacuri ale talibanilor împotriva posturilor sau şcolilor de poliţie. Ultimul chiar alaltăieri. Au încercuit o clădire, apoi au atacat o cazarmă a Forţelor Speciale. I-am luat prizonieri, iar unul dintre ei ne-a spus că grupul său venea din regiunea aflată la sud de Jalalabad şi traversase zeci de sate, dar nimeni nu ne-a avertizat.

– Ăsta nu e un semn bun, recunoscu americanul.

Afganul făcu un gest aproape dezinvolt.

– Ah, suntem obişnuiţi! Aşa se întâmplă de multă vreme! Oficial, controlăm zone întinse, dar în realitate e vorba de o prezenţă mai curând cosmetică. Oamenii au trecut deja în cealaltă tabără. Dar nu asta mă neliniştește. Am impresia că numeroase grupuri de combatanţi talibani intră în oraş chiar dacă nu se dedau la acte teroriste.

– Există mulţi agenţi inactivi, remarcă Warren Muffet.

– E adevărat, recunoscu afganul, dar nu sunt combatanţi adevăraţi. Se ocupă de informaţii sau de infiltrări. Nu, am senzaţia că grupurile înarmate se poziţionează în oraş şi sunt gata să declanşeze ceva.

– Cum a fost ofensiva Têt din Vietnam? îşi dădu cu părerea Warren Muffet.

– Da, ceva de genul ăsta...

– Ştiţi bine că, atâta vreme cât suntem aici, aceste grupuri nu reprezintă o forţă de luptă împotriva elicopterelor Apache şi Blackhawk, îl temperă americanul. Chiar dacă nu există trupe la Kabul, avem oameni la Bagram şi în alte părţi.

– Aşa este, dar sunt îngrijorat. Talibanii nu acţionează la voia întâmplării. Pare că se pregătesc pentru un eveniment destabilizator...

Warren Muffet se forţă să râdă.

– Nu văd despre ce eveniment ar putea fi vorba, dar o să trimit o notă de atenţionare la

Langley împreună cu elementele pe care mi le veți furniza. Păstrăm legătura.

Își însoți vizitatorul până la ieșire, apoi se întoarse în birou. Nervozitatea consilierului poliției nu-l neliniștea prea tare. Era adevărat că talibanii îi vizau în special pe polițiștii afgani. Lucrul acesta, la care se adăugau dezertările, nu avea darul să le ridice moralul. Totuși, nu credea într-o ofensivă generală a talibanilor.

Dacă se manifestau deschis, aveau să fie striviți. În plus, nu exista niciun motiv pentru care ar fi vrut să facă așa ceva.

*

* *

Malko aștepta de cinci minute în separeu atunci când sosiră Clayton Luger și John Mulligan. Restaurantul hotelului Willard era gol pe trei sferturi. Câteva femei guralive trăncăneau într-un colț. Imediat după ce se așeză, John Mulligan, consilierul principal pe probleme de securitate la Casa Albă, îi aruncă lui Malko o privire gravă.

– Sper că ai un motiv bine întemeiat pentru care ai cerut întrevederea asta! Eu credeam că proiectul este în plină desfășurare.

– Nu m-am distrat deloc traversând planeta ca să ajung aici, replică Malko. Știți foarte bine că nu există un zbor direct Islamabad-Washington!

Totuşi, Pakistanul e cel mai bun aliat pe care-l aveţi în zonă...

John Mulligan nu păru să aprecieze umorul lui Malko. Cei trei bărbaţi se aşezară, comandară salată Caesar, miel, o sticlă de vin californian, iar pentru John Mulligan un cocteil. Malko simţea că interlocutorii săi stăteau ca pe jar.

Întrebă cu simplitate:

– Cine mai e la curent cu proiectul nostru?

Surprins, Clayton Luger începu să vorbească.

– În afară de John, nimeni. De ce?

– Deoarece cineva îl ţine la curent pe preşedintele Karzai...

Clayton se încruntă.

– Dar asta nu se întâmplă la Kabul?

– Nu, afirmă Malko. Sunt sigur. Cel pe care mi-aţi cerut să-l contactez, Nelson Berry, este singurul care ar fi putut s-o facă. Numai că nu are niciun interes.

Le povesti diversele sale păţanii, inclusiv atacul talibanilor şi intervenţia maulanei Kotak.

– Scurgerea de informaţii provine de la Washington, conchise el. Trebuie s-o anihilăm, în primul rând pentru că-mi pune viaţa în pericol, iar în al doilea rând, pentru că poate avea consecinţe grave în viitor.

John Mulligan clătină din cap.

– E imposibil!

Malko îl privi fix în ochi.

– E posibil, şi am şi o pistă.

– Care? întrebară în cor cei doi americani.

– Aţi vorbit despre acest proiect cu Comitetul Strategic pentru Afganistan? întrebă Malko.

Era clar că nu se aşteptaseră la această întrebare. John Mulligan aproape că strigă:

– Ce-ţi veni să ne întrebi aşa ceva?

– Pentru că reprezintă miezul problemei legate de scurgerea de informaţii, explică Malko. Dar nu mi-aţi răspuns.

John Mulligan păru să reflecteze, apoi declară prost dispus:

– A existat o aluzie, dar fără niciun fel de precizări. În orice caz, membrii acestui comitet sunt toţi înalţi funcţionari aflaţi în afara oricărei bănuieli, oameni care au servit Statele Unite fără să stea pe gânduri.

– Aldrich Ames[1] a fost şi el un „*senior officer*" CIA impecabil, remarcă Malko. A trecut de partea ruşilor lucrând pentru Agenţie şi nu puţini au fost cei împuşcaţi. În cazul lui, a fost vorba de bani.

John Mulligan bombăni:

– Era perioada Războiului Rece.

Malko îşi permise un zâmbet ironic.

---

[1] Un celebru spion american.

– Trădătorii sunt întotdeauna în afara oricăror bănuieli, remarcă el. Probabil că e vorba de codul lor genetic, altfel nu ar avea ocazia să trădeze.

– Unde vrei să ajungi? întrebă John Mulligan.

Omul de la Casa Albă părea gata-gata să facă un atac de apoplexie.

– Din Comitetul pentru Afganistan face parte şi un anume Mark Spider, nu-i aşa? întrebă Malko.

John Mulligan nu ezită.

– Da, sigur că da, e unul dintre cei mai buni specialişti în problema Afganistanului. A făcut deja două „tururi" la Kabul şi cunoaşte ţara foarte bine. Ne-a dat sfaturi preţioase.

Malko insistă.

– John, ce mai ştii despre Mark Spider?

– Numai lucruri pozitive.

– John, unde erai acum unsprezece ani, în 2002? întrebă el.

– Conduceam NSA[2]. De ce?

– La vremea aceea, Mark Spider intrase în legătură cu Karzai şi-l alesese ca proconsul american în Afganistan. Hamid Karzai este paştun, face parte dintr-un mic trib, Popolzai, şi nu părea să aibă în faţă un viitor prea strălucit. Lucra cu un om politic paştun. Mark Spider, care era atunci

[2] National Security Agency.

unul dintre puţinii specialişti în problema Afganistanului, l-a „vândut" americanilor la conferinţa de la Bonn. Hamid Karzai a devenit dintr-un necunoscut un şef de stat. Asta a creat o legătură între cei doi. De atunci, aşa cum ştii, Mark Spider a fost de două ori şeful staţiei din Kabul, având un acces privilegiat la Hamid Karzai.

– Vrei să spui că-i este aservit? întrebă Clayton Luger.

Malko clătină din cap.

– Nu, e o relaţie amicală. Spider îi găseşte lui Karzai numeroase calităţi şi nu vrea să-i vadă defectele, mai ales faptul că se înconjoară de oameni corupţi şi că a prins gustul puterii.

– Şi care e legătura cu afacerea noastră? întrebă John Mulligan.

– Foarte simplu, explică Malko. Mark Spider a înţeles că, după reuniunea Comitetului pentru Afganistan, Casa Albă vrea să se debaraseze de Karzai într-o manieră „nepotrivită". Fidel preşedintelui, l-a prevenit.

– L-a sunat? întrebă Clayton Luger nevenindu-i să creadă.

Malko îl corectă pe dată.

– Nu, l-a sunat pe vechiul său colaborator, Jason Forrest, care se află încă la Kabul. Iar acesta i-a transmis mesajul lui Karzai.

Un înger trecu, care zbura anevoios. John Mulligan rupse tăcerea.

– Poţi dovedi asta?

Malko nu coborî privirea.

– Da.

Făcu rezumatul anchetei pe care i-o ceruse lui Warren Muffet şi care stabilise fără putinţă de tăgadă contactele secrete dintre preşedintele Karzai şi agentul CIA Jason Forrest. Apoi continuă:

– Încă nu cunosc anumite legături, dar după ce Karzai a fost avertizat, a reacţionat punând la cale răpirea mea.

Le mai relată o dată povestea aventurilor prin care trecuse. Cei doi americani erau vizibil tulburaţi... John Mulligan exclamă din nou:

– După părerea ta, ce trebuie făcut? Să-l îndepărtăm pe Mark Spider din Comitet?

– E prea târziu, spuse Malko, răul a fost deja făcut. Acum Karzai e cu ochii în patru. Pentru că nu poate acţiona *oficial*, încearcă să mă elimine.

– De unde ştie că tu eşti persoana în cauză? întrebă Clayton Luger.

– Nu e decât o ipoteză, opină Malko. Warren Muffet a fost anunţat de sosirea mea. Cu siguranţă că a vorbit cu Jason Forrest, unul dintre adjuncţii săi. Pentru că totul corespundea cu avertismentul trimis de Spider, a tras concluzia că eu eram un *missus dominicus* al Agenţiei sosit la faţa locului pentru rezolvarea acestei afaceri necurate.

Atmosfera nu se destindea deloc... Malko simţea că cei doi bărbaţi erau încolţiţi, fără a-i putea pune totuşi la îndoială povestea. John Mulligan reluă discuţia.

– Ce ne sugerezi să facem?

– Un lucru e sigur, spuse Malko, dacă mă întorc la Kabul, viaţa mea e în primejdie.

– Prin urmare, conchise Clayton Luger, laşi baltă proiectul?

Îngerul trecu din nou...

Malko îi lăsă să fiarbă câteva clipe, apoi propuse:

– Poate că există o soluţie... dar am nevoie de colaborarea lui John Mulligan.

– În ce ar consta ea? întrebă consilierul Casei Albe.

– În îndepărtarea temerilor lui Hamid Karzai, explică Malko.

– Cum?

Austriacul se întoarse spre John Mulligan.

– Tu convoci reuniunile Comitetului pentru Afganistan?

– Da.

– Sunt regulate?

– Nu, totul depinde de evenimente.

– Bine, conchise Malko. Să presupunem că o să convoci o astfel de reuniune. La care va asista Mark Spider. Şi că declari faptul că, din cauza dificultăţilor întâmpinate, ai decis să anulezi

proiectul. Poţi fi sigur că-i va transmite imediat vestea bună lui Jason Forrest. Acesta îl va anunţa pe Hamid Karzai, care se va simţi la adăpost. Aşa că va pune capăt tentativelor de a mă neutraliza... Cel puţin aşa sper. În plus, asta va diminua actuala ostilitate faţă de noi.

Propunerea lui se izbi de o tăcere grea, ruptă până la urmă de John Mulligan.

– Îmi ceri să mint, remarcă el pe un ton de reproş.

Malko replică prompt:

– Iar tu îmi ceri să omor un om. Aici nu ne jucăm de-a hoţii şi vardiştii... cred că-ţi dai seama de asta. Tu hotărăşti. Eu nu-ţi forţez mâna.

Sosise cafeaua, dar nimeni nu se atinsese de ea.

John Mulligan se uită la ceas şi spuse apăsat:

– Trebuie să plec. Am o şedinţă importantă. O să mă gândesc. Te sun mâine.

Se ridică şi strânse mâinile celor doi bărbaţi. Malko şi Clayton Luger rămaseră singuri. Americanul zise cu voce joasă:

– Îţi dai seama ce i-ai propus? Şantajezi Casa Albă!

– Nu şantajez pe nimeni, protestă Malko. Încerc să nu mor înainte de vreme... Suntem amestecaţi în operaţiuni „murdare" despre care Congresul nu ştie nimic. Nu avem cum să ne păstrăm mâinile curate.

– E vorba de preşedinte, remarcă directorul adjunct de la CIA.

– Exact, recunoscu Malko, dar cred că mâna lui nu tremură atunci când trebuie să semneze un ordin pentru lichidarea unui islamist de către o dronă armată... Şi în cazul nostru e la fel. Minciuna e un păcat neînsemnat în comparaţie cu restul. Ducem o politică în care scopul scuză mijloacele, oricare ar fi ele.

– Şi cum o să procedezi? întrebă americanul.

– O să aştept până mâine răspunsul lui John Mulligan. Pe urmă iau avionul şi mă întorc fie la Kabul, fie în Austria. Asta depinde de voi... Apropo, sper că John Mulligan n-o să fie tentat să mă mintă. Dacă aflu că e nesincer, pun capăt colaborării mele cu Agenţia.

*

* *

O zăpadă fină cădea asupra Washingtonului, iar Malko se uita dincolo de parc, la cupola Senatului. Era unu fără zece şi încă nu primise niciun telefon. Le dăduse timp până pe seară. Pentru a uita de angoasă, deschise televizorul şi căută canalul de ştiri NBC.

Câteva clipe mai târziu, telefonul mobil începu să sune şi recunoscu numărul lui Clayton Luger. Nu era deloc un semn bun.

– Clayton, spuse el, nu mă gândeam că tu o să fii cel care-mi telefonează.

– O fac în numele lui John, spuse directorul adjunct de la CIA. Tocmai am ieşit din biroul lui. Am avut o discuţie lungă. *He is very upset.*[3]

– Îmi pare rău, zise Malko. Nimeni nu avea cum să prevadă un asemenea incident.

– John a dormit prost, continuă Clayton Luger. În cele din urmă a decis să facă aşa cum i-ai cerut. A convocat pentru mâine o reuniune a Comitetului pentru Afganistan la care va participa şi persoana în cauză. E bine aşa?

Malko rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă:

– E un lucru absolut sigur?

– Ai cuvântul meu, îl linişti Clayton Luger. Jur pe Biblie.

Malko îşi înăbuşi un mic hohot de râs.

– În cazul ăsta, sunt obligat să te cred. Foarte bine. O să iau avionul spre Londra şi Islamabad.

– Am putea lua prânzul împreună, sugeră directorul adjunct de la CIA. Trec să te iau de la hotel... Cu siguranţă că o să purtăm o discuţie utilă...

*

* *

Paznicii de la intrarea hotelului Serena rezervată pietonilor văzură o femeie tânără foarte frumoasă, cu un nas acvilin şi un batic subţire pe

[3] E foarte bulversat.

cap, care se opri în faţa mesei unde se depuneau obiectele susceptibile de a declanşa alarma magnetică. Scoase din geantă un portvizit din care extrase o legitimaţie NDS cu fotografia şi numele său, Ashraf Nyadi. Fiind cunoscută, o lăsară imediat să treacă şi să ajungă fără dificultate în holul hotelului. Se duse la recepţie şi ceru pe un ton calm:

– Cheia de la 306.

Era camera rezervată agenţilor NDS care veneau să îndeplinească o misiune de supraveghere în hotel.

Căpătă imediat cheia şi urcă în cameră. După ce intră, scoase din geantă un pistol automat cu un amortizor pe care-l demontă. Puse cele două piese ale armei în seiful din dulapul pentru haine.

Apoi îşi scoase hainele, îmbrăcă un halat gros şi se duse la saună. Era un avantaj al acestei misiuni ultraconfidenţiale: sauna hotelului Serena era cea mai bună din oraş. Aşteptându-şi clientul, se putea destinde.

CAPITOLUL XXI

La Kabul se făcuse din nou frumos, cerul era albastru, iar temperatura blândă.

Malko aşteptase o oră la Islamabad ca mai mulţi pasageri să sosească cu un alt avion, dar avusese astfel timp să-i trimită lui Warren Muffet un SMS, solicitându-i o maşină.

Era mort de oboseală. Din fericire, reuşise să doarmă în timpul zborului de la Washington la Londra. În ajun, Clayton Luger îl luase de la Intercontinental cu o maşină a Agenţiei şi mâncaseră la Tyson Corner, în Virginia.

Directorul adjunct de la CIA era tulburat de cele întâmplate.

– John Mulligan a fost foarte afectat de trădare! îi mărturisise el lui Malko în timpul dejunului. E un om drept şi, la început, n-a vrut să dea curs manipulării pe care ai sugerat-o. Are oroare să mintă, să depună mărturie falsă sau alte lucruri de genul acesta. Mi-a trebuit mult timp să-l conving.

– Nu e vorba de trădare, replicase Malko. Pur şi simplu, Mark Spider nu e de acord cu noi. Pe de-o parte, manifestă un ataşament sentimental faţă de Hamid Karzai, iar pe de altă parte, crede cu sinceritate că acesta trebuie să rămână.

Acţionează în conformitate cu propria conştiinţă... Eşti sigur că John Mulligan îşi va ţine cuvântul?

– Absolut, confirmase Clayton Luger. El ştie că eliminarea lui Karzai este un angajament mut pe care şi l-a luat preşedintele. John e cel care-l pune în aplicare. Pentru el, asta contează: îşi serveşte patria. Fii liniştit, mâine mesajul va fi trecut.

– Să te audă Dumnezeu! spusese Malko. Altfel există riscul să nu mă mai vezi niciodată.

De la restaurant, o altă maşină a Agenţiei îl condusese la Dulles Airport.

Ofiţerul de la biroul afgan al Imigrărilor se uită lung la paşaport, de parcă s-ar fi îndoit de autenticitatea lui. Malko stătea ca pe jar. În cele din urmă, îl regăsi pe Jim, care-l aştepta în faţa aeroportului într-un Land Cruiser alb.

– Las valiza la Serena şi mergem la Ariana, spuse Malko.

Ardea de nerăbdare să încheie operaţiunea de dezinformare.

*
* *

Malko nu-l lăsă pe Warren Muffet să aştepte. Imediat după ce intră şi se aşeză în biroul lui, îl anunţă:

– Problema e rezolvată. Nu trebuie să-i spui nimic lui Jason Forrest.

– Cum aşa?

Malko zâmbi.

– Nu pot să-ţi spun, dar totul trebuie să reintre pe făgaşul normal destul de repede. În schimb, o să te rog să-mi faci un serviciu.

– Care anume?

– Începând de astăzi, urmăreşti din nou mobilul lui Jason Forrest.

– De ce?

– Ca să verificăm ceva. Nici despre asta nu pot să-ţi spun nimic.

– Bine, o voi face, promise oarecum stânjenit şeful staţiei CIA. Mă obligi să fac lucruri ilegale şi nu-mi place.

În zâmbetul lui Malko se citea o urmă de tristeţe.

– Te înţeleg. Şi eu fac lucruri ilegale şi asta nu mă umple deloc de bucurie. Am nevoie zilnic de lista numerelor de telefon apelate de Jason Forrest. E extrem de important.

Era chiar vital.

Dacă Hamid Karzai nu era liniştit în totalitate, avea să continue să fie extrem de ofensiv.

Unul dintre telefoanele şefului staţiei începu să sune, iar Warren Muffet trebui să-l abandoneze pe Malko. Era căutat de generalul Whiskers de la baza din Bagram.

Ieşind pe culoarul de la etajul patru, Malko aproape că se lovi de Alicia Burton! Cu geanta pe umăr şi escortată de un agent masiv. Se fixară cu privirea, surprinşi amândoi. Evident că femeia

lucra pentru CIA. Mai întâi, Alicia arboră o expresie distantă, apoi privirea i se lumină brusc şi se îndreptă spre Malko.

– M-am purtat prosteşte zilele trecute! exclamă ea. Mă ierţi?

În ciuda jeanşilor şi a hainei de blană, era foarte sexy.

– Bineînţeles, spuse Malko.

Femeia îi aruncă o privire americanului care aştepta la câţiva metri distanţă şi întrebă rapid:

– Nu putem vorbi aici. Ne vedem în seara asta la cină?

– Sigur.

– Vin eu la Serena, mai spuse femeia înainte de a se depărta.

Malko se gândi brusc să închidă operaţiunea de dezinformare. Atâta vreme cât nu avea confirmarea că Hamid Karzai fusese înştiinţat că americanii nu-i vor răul, nu va mai avea niciun contact cu Nelson Berry. În schimb, avea să-şi „dubleze" zidul de apărare.

– Du-mă la moscheea Wazir Akbar Khan! îi ceru el lui Jim.

Din nou în mijlocul circulaţiei îngrozitoare din Kabul. Pe bancheta din spate, doi „babysitteri" cu câte un M16 pe genunchi, grenade la centură, căşti pe cap şi veste antiglonţ se uitau afară de parcă ar fi traversat un oraş plin de dinozauri.

Pentru ei, Kabulul era clar un loc în care nu trebuia să-ţi asumi riscuri...

*
* *

Maulana Musa Kotak lucra la computer. Se ridică să-l întâmpine pe Malko, afişând o veselie probabil sinceră. Era la fel de slugarnic ca de obicei. Strângând mâna lui Malko, îi spuse:

– Mi s-a comunicat că aţi plecat din Kabul! Văd că nu e adevărat.

– Ba da, zise Malko. Am călătorit puţin şi m-am întors azi-dimineaţă. Cu veşti proaste.

Chipul clericului se întunecă aproape comic, apoi îl trase pe Malko în fundul încăperii spre grămada de perne. Un servitor jerpelit apăru cu o tavă cu ceai, turnă în ceşti şi se depărtă.

– Aşadar, care sunt veştile proaste? întrebă clericul.

– Am descoperit o scurgere de informaţii în dispozitivul nostru, spuse Malko. De fapt, nu din partea dumneavoastră, ci din partea Agenţiei. Cineva l-a avertizat pe Hamid Karzai că americanii complotează împotriva lui.

Maulana Musa Kotak îşi pierdu zâmbetul.

– Cine a putut face asta? oftă el. E un lucru foarte grav.

– Nu pot să vă spun! adăugă Malko. Au avut loc la Washington mai multe reuniuni în legătură cu viitorul acţiunii. Din păcate, concluzia nu este în consens cu aşteptările dumneavoastră...

– Adică?

– Americanii au decis să nu dea curs proiectului.

Clericul nici nu se clinti.

– E foarte supărător, zise el printre dinți. Acest Karzai, un individ corupt, își va continua opera de distrugere a țării...

– Mă tem că da, spuse Malko. Cred că trebuie să avertizăm oamenii din Quetta.

– E o hotărâre irevocabilă? întrebă maulana cu o voce ezitantă.

– Da.

Clericul părea cufundat în gânduri. În cele din urmă, zise:

– Mollahul Omar va fi dezamăgit. Este un om atât de onest și-l detestă pe Karzai, care e atât de corupt. Plecați din Kabul?

– Probabil că destul de repede, confirmă Malko.

– Și... pregătirile...

– Renunțăm la ele. Planul putea funcționa prin intermediul unui element surpriză, dar nu mai e cazul.

De-acum, era nerăbdător să plece: mesajul fusese transmis și avea să ajungă la Quetta. Nu putea pune mâna-n foc, dar cunoștea „porozitatea" afgană.

Maulana Kotak părea de-a dreptul consternat. Se uită lung la Malko, de parcă ar fi avut de gând să-i pună o întrebare, apoi se mulțumi să spună:

– O să mă rog pentru dumneavoastră.

Declarația putea avea mai multe sensuri... Malko crezu că distinge o vagă amenințare în vocea lui. Risca să-și facă un nou dușman.

Cu toate acestea, clericul îl însoți până la intrarea în grădină și zise:

– Veniți să vă luați rămas-bun înainte de a pleca din Kabul!

*

* *

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să tresară. Fără să-și dea seama, adormise îmbrăcat. Înainte de a răspunde, aruncă un ochi pe ceas: șapte și jumătate! Dormise trei ore.

– Am ajuns, îl anunță o voce feminină. Sunt în lobby.

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde până să realizeze că vorbea cu Alicia Burton.

– Așteaptă-mă un sfert de oră! îi ceru el.

Voia totuși să facă un duș. Alicia Burton îl aștepta așezată cuminte pe una dintre banchetele din fața recepției. Picioarele lungi îi ieșeau din pantalonii negri din piele acoperiți de haina de blană. Malko o găsi și mai apetisantă decât își amintea.

Femeia se ridică și-i propuse:

– Am venit cu mașina, dacă vrei te duc la mine, în Gandamack. Mâncarea e bună.

Corolla bej era parcată în fața hotelului și avea un șofer afgan. Zece minute mai târziu, ajunseră

în Gandamack, aproape în faţa NDS-ului. O casă de oaspeţi botezată după ultima bătălie împotriva paştunilor pierdută de britanici în secolul al XIX-lea, în Khyber Pass...

Era ascunsă în spatele unei clădiri, fără niciun fel de firmă. Trei paznici afgani, cu pistoalele-mitralieră Kalaşnikov lipite de zid, împărţeau un *palau* pe care-l mâncau cu degetele. În fundul curţii, o uşă metalică permitea accesul în casa de oaspeţi. Trecură printr-o grădină pustie şi ajunseră la minuscula recepţie de unde se intra în trei săli de mese. Lume destulă: aici se servea alcool.

Chelnerul, care vorbea un pic de engleză, anunţă:

– *Today I have lamb chops*[1]...

De fapt, cotletele proveneau de la o oaie moartă de bătrâneţe...

Luându-şi adio de la un ospăţ pe cinste, Malko se decise să pună lucrurile la punct cu Alicia Burton.

– Aş vrea să ştiu adevărul, spuse el. Atunci când m-ai abordat, ai acţionat în contul lui Warren Muffet?

Alicia nici nu clipi.

– Da, mărturisi ea. Îmi mai cere uneori să-i fac câte un serviciu.

---

[1] Azi avem cotlete de miel.

– Ce voia să ştie?

Femeia ezită înainte de a răspunde:

– Ce faci la Kabul. Mi-a explicat că nu eşti un adversar, dar că lui nu-i place când cineva umblă cu ascunzişuri.

– Şi acum?

– Mi-a zis că nu mai sunt probleme. Dacă mă aflu aici în seara asta este pentru că am chef să te văd. Asta-i tot.

Îl fixa cu privirea, direct şi expresiv: îi ardea să facă dragoste. Ca şi cum ar fi vrut să precizeze ce anume avea în minte, adăugă imediat:

– Nu-mi place modul în care ne-am purtat unul cu altul. Nu sunt obişnuită cu astfel de relaţii.

*

* *

Goliseră o sticlă de vin roşu de provenienţă dubioasă, iar Malko se destinsese de-a binelea. Îi plăcea compania acestei femei atrăgătoare care de data aceasta i se oferea fără gânduri ascunse. Evident că se simţea puţin vinovat faţă de Maureen Kieffer, dar deocamdată sud-africana era *„off limits"*.

Sosi şi nota de plată, iar Alicia Burton o subtiliză prompt.

– Eu te-am invitat, zise ea, aici sunt la mine acasă.

Ajunseră din nou la mica recepţie, iar paznicul de noapte îi întinse femeii cheia camerei nr. 4.

Aici nu exista lift: parcă era o pensiune familială englezească.

*
* *

Ashraf Nyadi se juca pe mobil atunci când telefonul fix din cameră începu să sune.

– S-a întors! o anunţă funcţionarul de la recepţie, un informator al NDS-ului.

– E aici? întrebă imediat Ashraf Nyadi.

– Nu, a ieşit împreună cu o femeie care a venit să-l caute.

– Foarte bine, mulţumesc.

După ce închise, se duse la micul seif din dulapul pentru haine, îl deschise, scoase pistolul şi montă amortizorul.

Planul era foarte simplu: va intra în camera lui cu ajutorul cartelei care deschidea toate uşile din Serena. Îi va aştepta şi-i va ucide atât pe el, cât şi pe femeia care-l însoţea. Pe urmă se va duce să se culce.

Pierderile colaterale nu reprezentau principala sa grijă.

CAPITOLUL XXII

Camera era mică, înghesuită, cu un alcov pentru pat şi o baie minusculă. Alicia Burton se scuză cu un zâmbet.

– Sigur că nu e ca la Serena, dar sunt liber-profesionistă şi n-am prea mulţi bani. Aici e ieftin şi practic.

În orice caz, cămăruţa era bine încălzită. Alicia Burton îşi scosese haina de blană şi rămăsese în puloverul de caşmir de culoare galbenă, în pantalonii de piele şi în cizme.

– Whisky? întrebă ea. Votcă?

– Votcă, ceru Malko.

Se duse la un mic bar pe care se găseau teancuri de cărţi şi de ziare şi scoase din el o sticlă de Stolichnaya şi două pahare. Îi întinse unul lui Malko şi-l ridică pe al său.

– E prima dată când ne întâlnim în condiţii „normale", remarcă Alicia Burton.

– De ce accepţi jocul impus de CIA? replică Malko.

Femeia zâmbi oarecum cu amărăciune.

– Ca să supravieţuiesc, spuse ea. Sunt liber-profesionistă. Fără protecţia hotelului Ariana n-aş găsi poveşti pe care să le vând la ziar. CIA mi le furnizează contra unor „servicii".

Brusc, se aplecă spre Malko şi buzele ei îi atinseră gura.

– N-a fost doar o relaţie pur profesională, mărturisi ea.

Limba Aliciei Burton o căuta deja pe a lui. Vreme de o clipă, flirtară cu blândeţe, explorându-se reciproc. Apoi, ridicându-se temperatura, Malko prinse curaj şi începu să-i descheie nasturii puloverului de caşmir, dezvelindu-i pieptul.

– Întinde-te! îi şuflă la ureche Alicia Burton.

Îi dădu ascultare, iar femeia începu să-l dezbrace scoţându-i cu delicateţe îmbrăcămintea, ca şi cum ar fi cojit o portocală. Apoi îşi lipi gura de pieptul lui gol şi murmură:

– Îmi place pielea bărbătească.

Îl lingea ca o pisică, insistând în jurul mameloanelor şi îndreptându-se apoi spre pântec. Tăcerea era deplină. Nu se auzeau decât zgomotele din camera vecină. Malko era copleşit de plăcere. O pauză în timpul unei misiuni delicate şi periculoase. Când gura Aliciei Burton îi cuprinse sexul, avu senzaţia unei descărcări electrice.

Cu colţul ochiului, văzu cum femeia îşi scotea în acelaşi timp ultimele obiecte de îmbrăcăminte, contorsionându-şi cu abilitate trupul. În cele din urmă, rămase complet goală, ca şi el.

Se întinse peste el şi începu să-şi frece trupul de al lui aşa cum fac maseuzele thailandeze. Apoi îşi aşeză picioarele de o parte şi de alta a şoldurilor lui Malko, proptindu-se în faţa lui. Opintindu-se uşor, femeia strecură sexul lui Malko în al ei. Începu să-şi onduleze trupul, iar Malko se lăsă în voia ei. După încordarea din ultimele zile, acum avea impresia că se afla în paradis....

Simţi cum ţâşneşte seva şi cuprinse cu mâinile talia femeii pentru a se înfige mai bine în ea. Apoi rămaseră nemişcaţi, ca nişte pisici care torc în faţa focului.

Ceva mai târziu, Malko se scutură şi zise:

– Trebuie să mă întorc!

Alicia Burton se încolăci în jurul lui.

– Rămâi! îi ceru ea. Oricum, şoferul meu a plecat şi nu se întoarce decât mâine dimineaţă. Mă simt bine cu tine.

Malko nu insistă. După câteva clipe, îl cuprinse somnul.

*

* *

Ashraf Nyadi încerca să nu doarmă decât cu un ochi. Se uită la ceas: două fără un sfert! Pentru că la Kabul nu exista o viaţă de noapte, absenţa lui Malko însemna că dormea în altă parte... Prin urmare, nu mai avea niciun rost să-l aştepte.

Îşi impuse să mai stea încă un sfert de oră, apoi demontă amortizorul pistolului, puse cele două piese în geantă, deschise uşa, verifică dacă culoarul era gol şi se strecură afară.

Rămânea pe altă dată.

*

* *

Malko tocmai cobora scara de la Gandamack atunci când citi pe ecranul telefonului următorul SMS: „*Îţi trimit o maşină la ora nouă. Warren.*"

Alicia Burton încă dormea, dar îi spusese că şoferul venea la opt.

Acesta se afla deja la recepţie, iar Malko îi zise:

– *Mergem la Serena.*

Corolla era pe trotuar, în faţa imobilului ocupat de TNT. Malko se urcă în maşină. Era ora opt şi se circula destul de bine.

*

* *

Ashraf Nyadi dormise prost. Detesta eşecul, iar orele de aşteptare inutilă din ajun o enervaseră. Pentru că nu avea instrucţiuni precise, se decise să improvizeze: nu era decât şapte şi jumătate. Îşi spuse că, dacă se ducea imediat în camera lui Malko Linge, avea să-l aştepte în linişte. Apoi, după îndeplinirea misiunii, putea să părăsească hotelul.

Strecură în geantă arma şi amortizorul, apoi ieşi pe culoar.

Nimeni.

Un cartonaş pe care scria „*Do not disturb*" era agăţat de clanţa uşii „clientului" său, ceea ce împiedica vizitele nedorite. Deschise uşa cu ajutorul cartelei magnetice.

Camera era goală, aşa cum ştia de fapt după ce dăduse mai întâi un telefon.

Se aşeză pe canapea, lângă fereastră, în spatele draperiei trase, ascunsă vederii celui care ar fi intrat pe uşă. Nu-i mai rămânea decât să aştepte. Odată asasinatul comis, se va duce la biroul ei din NDS şi îşi va redacta raportul.

Auzi soneria telefonului, atenuată de geantă. Îşi simţi pulsul accelerându-se atunci când recunoscu numărul afişat: şeful ei. Conversaţia a fost scurtă, iar când a închis, Ashraf Nyadi tremura de furie.

„Proiectul" fusese anulat. I se cerea să părăsească imediat Serena. Nu avea cum să nu se conformeze. Frustrată, demontă amortizorul, puse totul în geantă şi se duse la uşă. Ieşi din cameră fără să se uite în urmă. Nu simţea niciun fel de animozitate personală faţă de omul pe care ar fi trebuit să-l omoare, ci doar o frustrare oarbă pentru că nu-şi făcuse treaba.

*

* *

Land Cruiserul alb aştepta în partea dreaptă a copertinei hotelului Serena şi înaintă la ieşirea lui Malko.

Acesta se urcă în faţă, salutat cu un „*Good morning*" de Jim Doolittle, care se afla la volan. Doi soldaţi înarmaţi, cu căşti pe cap, încorsetaţi în vestele antiglonţ, se urcaseră în spate. În doar douăzeci de minute ajunseră la Ariana.

Warren Muffet îl aştepta în biroul său, cu un pahar de cafea în mână. Îl întâmpină cu un zâmbet larg.

– *Good news! Good news!* exclamă el. Ai avut dreptate.

– Adică? întrebă Malko.

– Serviciul de securitate tocmai mi-a trimis ascultările de ieri. Jason Forrest i-a telefonat lui Karzai la ora 17 şi 28 de minute. Conversaţia a durat unsprezece minute şi douăzeci şi opt de secunde.

– Ai putut s-o asculţi?

– Nu. Dar nu-i de-ajuns?

– Ba da, recunoscu Malko, ascunzându-şi satisfacţia: tertipul lui funcţionase. Jason Forrest, prevenit de Mark Spider, îl avertizase pe preşedintele Karzai că manevrele îndreptate împotriva lui fuseseră abandonate. Presiunea exercitată asupra lui Malko avea să slăbească cât de curând.

Era momentul să lovească...

– Îţi mulţumesc, spuse el, telefonul ăsta e o veste bună. Poţi opri supravegherea. Dar, mai ales, nu povesti nimănui ce s-a întâmplat! Mai târziu o să-ţi dezvălui tot adevărul.

Şeful staţiei CIA ar fi vrut cu siguranţă să ştie mai multe, dar nu insistă. Cei doi bărbaţi se despărţiră totuşi în termeni destul de reci.

Imediat după ce Land Cruiserul îl lăsă în faţa hotelului Serena, Malko îi trimise un SMS lui Nelson Berry.

*

* *

Nelson Berry stătea pe locul lui obişnuit, cu picioarele sub birou şi telefonul la ureche. După ce închise, îi aruncă lui Malko o privire aproape furioasă.

– Unde ai fost?

– A trebuit să dispar, zise Malko. M-am întors şi totul merge bine...

Sud-africanul îşi scoase picioarele de sub birou şi întrebă pe un ton monoton:

– Atunci, îi dăm drumul?

– Dacă eşti pregătit, îi dăm drumul, răspunse Malko.

Evident că era mai puţin dificil decât să asmuţi o dronă asupra unui şef din Al-Qaida ascuns în Waziristan.

– Dacă te-ai fi întors mai târziu, ai fi ratat o şansă unică, îl anunţă Nelson Berry: preşedintele

Karzai pleacă la Lashkar Gah, în Helmand, peste patru zile.

Îşi pironise ochii asupra lui Malko, aşteptându-i reacţia. Acesta rămase impasibil şi întrebă simplu:

– În ce constă proiectul nostru?

– Karzai o să plece pe drumul obişnuit pentru a ajunge la aeroport. Adică o să treacă prin faţa armei mele.

– Nu e suficient, remarcă Malko. Trebuie să ştii în ce maşină se află. Nu ai de tras decât un singur proiectil...

Pe faţa lui Nelson Berry apăru un zâmbet îngheţat.

– Asta te costă încă 10 000 de dolari. Am o sursă la Palatul Prezidenţial, care o să-mi comunice informaţia. Omul asistă la toate deplasările lui Karzai. El o să-i deschidă portiera. După ce face asta, îmi trimite un SMS. Eu o să fiu deja instalat în locul cu pricina.

– Eşti sigur de el? întrebă Malko.

– Atât cât poţi să fii sigur de un afgan. Sora lui trebuie să se opereze şi nu are bani. În plus, dacă moare Karzai, haosul o să fie atât de mare, încât n-o să urmeze nicio anchetă.

– Ştie cum o să fie folosită informaţia?

– Nu, nu pune întrebări.

Un înger trecu: era totuşi un pariu sacru.

– Şi dacă trădează *înainte*? întrebă Malko.

Nelson Berry ridică din umeri.

– E un rămăşag de trei milioane de dolari. Eu sunt jucătorul.

Era fără apel.

Malko se gândi repede: Nelson Berry îşi asuma marele risc. El însuşi fusese eliberat de responsabilitate datorită telefonului lui Jason Forrest. La ora asta, probabil că preşedintele Karzai era convins că americanii nu mai aveau niciun fel de intenţii rele în ceea ce-l priveşte.

– Foarte bine, conchise el, aşa procedăm. Cred că nu mai e nevoie să menţinem legătura. E mai sigur.

– Unde o să fii? întrebă sud-africanul.

– Probabil că la Kabul. După ce aflu rezultatul, îţi virez banii...

Nelson Berry clătină din cap.

– O să fie balamuc! Nu cred că mai fac mulţi purici la Kabul. Cel puţin pentru moment.

– Asta nu e problema mea, spuse Malko.

Nelson Berry era un om periculos. Nu merita să aibă prea mult de-a face cu el. În orice caz, nu-i plăcea misiunea asta şi de-abia aştepta să se termine. Îi întinse mâna sud-africanului.

– Baftă!

Îşi strânseră mâna scurt şi fără entuziasm. Malko nu ceru niciun detaliu suplimentar. În timp ce se urca în maşina de teren condusă de Darius,

Nelson Berry îl urmărea cu privirea de pe peronul „*poppy palace*-ului" său.

Totul părea să meargă prea uşor. Cu toate acestea, sud-africanul lăsa impresia unui om serios. Planul lui era viabil: corupţia afganilor era atât de mare, încât rolul jucat de omul care avea să declanşeze un cutremur părea normal.

În general, şefii de stat erau trădaţi de cei în care aveau cea mai mare încredere.

Zgâlţâit de maşina care parcurgea străzile desfundate ale Kabulului, Malko îşi spuse că peste patru zile avea să realizeze imposibilul: lichidarea preşedintelui Afganistanului.

CAPITOLUL XXIII

Malko nu reuşea să-şi calmeze nodul din stomac. În mod normal, peste patru zile avea să-şi îndeplinească misiunea pe care nici măcar talibanii nu ajunseseră s-o ducă la bun sfârşit, cu toţi complicii de care dispuneau.

Părea însă prea uşor. Totuşi, Nelson Berry nu era un lăudăros şi se comporta ca un om sigur pe el. Un ucigaş profesionist care dusese la capăt numeroase misiuni pentru CIA. Dacă n-ar fi fost în joc situaţia lui financiară precară, probabil că n-ar fi acceptat niciodată o misiune atât de riscantă.

Un gând sinistru începu să-l macine: şi dacă sud-africanul, ca să pună mâna pe o primă sau pentru a-şi face prieteni, îl trădase în beneficiul NDS-ului? Şi dacă Nelson Berry n-avea deloc intenţia să pună planul în aplicare?

Malko se gândise să rămână la Kabul până în ziua atentatului. Îşi spuse că-şi asuma un risc inutil. NDS putea reacţiona brutal în ceea ce-l privea. Era mai bine să se pună la adăpost... Coborî la recepţie şi se duse la biroul Arianei care vindea bilete pentru toate celelalte companii.

– Aş vrea să plec la Islamabad peste trei zile, spuse Malko.

Funcţionarul se uită pe ecranul monitorului.

– Există un zbor PIA la ora 8 şi 10 minute, îl anunţă el. Au mai rămas câteva locuri.

– Perfect, confirmă Malko.

După cinci minute, ieşi din birou cu biletul în buzunar. Nu mai avea de petrecut decât una sau două nopţi la hotelul Serena din capitala pakistaneză, aşteptând rezultatul acţiunii.

Aşa era mai sigur.

*

* *

Nelson Berry ieşi de pe Airport Road şi se angajă pe strada perpendiculară care ducea la hotelul Shaheen, parcând maşina în faţă. Aşteptă câteva clipe la volan, apoi coborî din maşină. Strada, extrem de prost luminată, era pustie. La ora două dimineaţa, locuitorii Kabulului dormeau cu toţii.

Deschise portbagajul din care scoase puşca Degtyarev 41 învelită într-o prelată şi porni imediat pe o potecă ce trecea pe lângă grădinile pustii la ora aceea şi ajungea la Azizi Plaza.

După mai multe recunoaşteri, descoperise în perimetrul din jurul clădirii cu cincisprezece etaje, aflată în construcţie, un zid care nu era apărat decât de nişte rulouri de sârmă ghimpată. Chiar pe partea opusă intrării principale. Pe o porţiune scurtă, zidul se prăbuşise şi nu avea mai mult de doi metri înălţime.

Sud-africanul merse pe drumul noroios care ocolea şantierul. Înainta fără zgomot, într-o obscuritate aproape totală. Şansa de a se întâlni cu cineva era nulă. Ajunse în sfârşit în locul pe care-l reperase şi se opri. Niciun zgomot. Trecu puşca Degtyarev 41 peste coama zidului. Escaladă peretele fără probleme şi sări de partea cealaltă, aterizând într-un mic spaţiu plin de noroi.

Se afla acum la douăzeci de metri de clădirea principală. Muncitorii care păzeau şantierul dormeau probabil cu pumnii strânşi.

Nelson Berry ajunse la prelata verde care înconjura edificiul. Scoase din cizmă un pumnal, tăie prelata şi se strecură în interiorul clădirii, unde domnea o atmosferă glacială.

Se orientă pe bâjbâite. Totul în jur era numai ciment. Găsi în cele din urmă scara şi începu să urce. Ajungând la etajul patru, cel pe care-l alesese, se îndreptă spre clădirea care dădea către Airport Road. Trebui să coboare şi să urce din nou, se rătăci, se lovi de diverse obstacole, dar în final pătrunse în încăperea în care ferestrele erau obturate de aceeaşi prelată verde.

Tăie pânza cu cuţitul şi-şi reţinu un oftat de uşurare: se vedeau luminile de pe Airport Road! Găsi un parapet de ciment şi-şi instală acolo puşca Degtyarev 41.

Reglă luneta pentru o distanţă aproximativă, introduse cartuşul în cameră şi se aşeză apoi de-a lungul unui zid. Avea de aşteptat opt ore.

Potrivit „sursei" sale de la Palatul Prezidențial, Hamid Karzai avea să plece spre aeroport pe la ora zece. Închise ochii, știind că nu va putea dormi. Din când în când, câte o mașină trecea pe Airport Road, iar asta îi dădu o idee. Se ridică, se așeză în poziție de tragere și așteptă următorul vehicul.

În timp ce acesta trecu, avu timp berechet să-l urmărească prin lunetă, profitând de ocazie pentru a face un ultim reglaj. Apoi se ghemui pentru a lupta contra frigului.

*

* *

Se luminase de mult de ziuă. Prin fanta din prelata verde, Nelson Berry văzuse dispozitivul instalat de-a lungul lui Airport Road, circulația fiind interzisă de la ora șapte. Un cordon de polițiști se străduia să izoleze bulevardul de străzile adiacente, iar camioanele cu macara ridicau mașinile parcate în zonă.

Activități de rutină.

Brusc, simți o descărcare de adrenalină în artere: auzise un zgomot care venea dinspre scară. Mai întâi, crezu că era vorba de un animal, dar zgomotul deveni mai clar. Niște pași grei urcau treptele.

Nelson Berry se ridică, rămânând lipit de zid. Nu se îndoise de faptul că NDS avea să trimită oameni în Azizi Plaza, dar sperase în zadar că aceștia îl vor ocoli.

Ciuli urechea: paşii continuau să se apropie, omul venea spre etajul său. Scoase încet pumnalul din cizmă şi aşteptă lipit de zid. Era posibil ca agentul NDS să se ducă în camera alăturată, fără să-l stânjenească prea mult, asta dacă nu se gândea că mai trebuia să şi iasă din acest perimetru.

Din păcate, paşii se apropiau. Putea auzi respiraţia grea a omului care urca scara.

Totul se petrecu foarte rapid.

Silueta în uniformă apăru în cadrul gol al uşii. Un bărbat tânăr, cu un Kalaşnikov în bandulieră, mustăcios, cu cască pe cap. În momentul în care îl descoperi pe sud-african, acesta îi aplică o lovitură de pumnal în stomac. Lama cuţitului pătrunse pieziş în corp mai mult de cincisprezece centimetri. Agentul NDS se dădu înapoi, cu gura deschisă şi ochii ieşiţi din orbite, iar casca îi căzu pe jos.

Nelson Berry se năpusti asupra lui şi încercă să-i taie gâtul ca să-l împiedice să ţipe.

Era însă inutil: bărbatul agoniza deja din cauza unei hemoragii interne masive. Sud-africanul nu făcu altceva decât să-l întindă pe betonul gol. Apoi se ridică, cu inima bătându-i nebuneşte. Dacă victima lui avea însoţitori, era pierdut.

Stând la pândă, ascultă zgomotele de pe scară: nimic. În fine, pulsul îi reveni la normal. Târî cadavrul de-a lungul zidului, cu faţa întoarsă spre

ciment, şi-şi recuperă pumnalul. Se uită la ceas: şapte şi jumătate. În mod normal, agentul NDS n-ar fi trebuit să coboare decât după trecerea preşedintelui Karzai. Prin urmare, nimeni nu se va îngrijora din cauza absenţei lui. În principiu, tocmai îndepărtase şi ultimul obstacol. Aşezat pe ciment, cu spatele sprijinit de zid, începu să respire profund. Trebuia să fie perfect calm în momentul în care apăsa pe trăgaciul puştii Degtyarev 41.

*
* *

Telefonul fix îl trezi pe Malko la ora opt şi cinci. Crezând că era o greşeală a telefonistei, răspunse şi remarcă:

– V-am spus să mă treziţi la ora nouă, nu la opt!

Îi răspunse un afgan care vorbea stricat engleza:

– *Sir*, sunt de la PIA. Voiam să vă anunţ că zborul de azi spre Islamabad a fost anulat. Aeroportul e închis din cauza ceţii. Vă anunţ dacă se îndreaptă vremea.

Treaz de-a binelea, Malko închise. Era blocat la Kabul.

*
* *

Nelson Berry aruncă o privire la mobilul aşezat lângă el. Îl deschise şi verifică dacă funcţiona bine.

Prin intermediul lui avea să primească unda verde. Distanţa dintre palat şi locul în care se afla avea să fie parcursă cam în trei minute: suficient pentru a lua poziţia de tragere.

Nu mai avea nimic altceva de făcut decât să aştepte, sperând să nu existe niciun fel de contratimp.

Sud-africanul rămase perfect imobil, odihnindu-şi capul pe braţele încrucişate. Soneria telefonului Nokia îi provocă o extraordinară descărcare de adrenalină în artere. Braţul drept se întinse şi apucă mobilul.

– *Baleh*?

– *Number three*, rosti vocea „sursei" sale înainte de a închide.

Nelson Berry fixă ţeava puştii pe balustrada de ciment, lipindu-şi ochiul de luneta în care-i apăru cu claritate Airport Road.

Nu se zărea niciun vehicul: circulaţia fusese întreruptă pentru trecerea convoiului prezidenţial.

Sud-africanul aşteptă, forţându-se să respire regulat, cu obrazul lipit de patul de lemn rece şi degetul strecurat sub piedică. Ştia că nu avea la dispoziţie pentru a trage decât câteva secunde. Faptul că preşedintele Karzai se afla în a treia maşină îi uşura sarcina: nu risca să fie luat prin surprindere.

Era stană de piatră.

*

* *

Malko tocmai își terminase micul dejun atunci când sună telefonul mobil. Era căutat de la recepție.

– PIA și-a reluat zborurile spre Islamabad, îl anunță funcționarul. Există un avion la 2:35 după-amiază. Vă mențineți rezervarea?

– Da, răspunse automat Malko.

Era prea târziu. Se simțea extrem de încordat. Probabil că în momentul acela președintele pleca de la palat.

Semnă nota de plată ca în vis și urcă în cameră. Nu știa ce să facă.

*

* *

Nelson Berry își ținu respirația. Ochiul lui făcea corp comun cu luneta puștii Degtyarev 41. Pulsul sud-africanului crescu amenințător.

Un Mercedes negru voluminos îi apăru în lunetă. Făcu un efort să nu-l urmărească pentru a nu-și afecta ținta.

Totul dură câteva secunde.

Apăru o a doua mașină.

Nelson Berry strângea pușca mai-mai să-i sfărâme patul de lemn. Apăsă puțin pe trăgaci, împiedicând orice joc. Atunci când apăru capota celei de-a treia mașini, apăsă lent și puternic pe trăgaci.

Explozia îi zgudui tot corpul. Simți o durere violentă în umăr.

Se scursese mai puţin de o secundă: timpul necesar pentru ca proiectilul să parcurgă 300 de metri.

Sud-africanul zări o sferă de foc, apoi o trâmbă de fum negru şi ştiu că-şi atinsese ţinta. Puse imediat puşca deoparte. Pentru că nu-şi scosese mănuşile, nu era nevoie să şteargă amprentele; abandonă arma, îşi puse în buzunar telefonul mobil şi se năpusti pe scara alunecoasă de beton.

Coborî în viteză, fără să vadă pe nimeni, traversă micul spaţiu descoperit şi escaladă zidul în sens invers. După cinci minute, timp în care întâlni câţiva afgani care nu-i acordară nicio atenţie, ajunse la maşina de lângă Shaheen.

*

* *

Malko intra în cameră atunci când sună telefonul mobil. Văzu afişat pe ecran numărul lui Warren Muffet şi răspunse imediat.

– Ai văzut ce s-a întâmplat? întrebă tulburat şeful staţiei CIA.

– Nu. Ce s-a întâmplat?

– S-a tras asupra convoiului preşedintelui Karzai care se îndrepta spre aeroport.

– Au nimerit ţinta?

– Nu, doar un vehicul în care nu se afla cel vizat. Sunt convocat la NDS. Te sun pe urmă.

Uluit, Malko rămase nemişcat. Nelson Berry ratase ţinta. Afganii îşi vor da iute seama că era o

tentativă de asasinat, iar el avea să fie suspectul numărul unu.

Primul gând a fost să se ducă la hotelul Ariana, în sediul CIA, de care nu putea nimeni să se atingă, dar acolo ar fi fost blocat definitiv. Dacă proceda astfel, îi băga la apă pe americani. Din punct de vedere etic, nu aveau să i-o ierte niciodată.

Nu se punea problema să încerce să prindă avionul de Islamabad. Poliția îl putea intercepta, iar acțiunea în sine avea valoarea unei mărturisiri. Nici să rămână la Serena nu era o soluție: putea fi căutat și acolo. Cu gesturi mecanice, scoase din seif pistolul GSH8 și-l legă de glezna piciorului drept. O slabă consolare.

Era blocat la Kabul, cu toate serviciile de securitate pe urmele lui și o problemă presantă de rezolvat: să-și salveze pielea.

ABONAMENT

Vă propunem un sistem de abonament prin care puteţi primi volumele din colecţia SAS de îndată ce apar, la un preţ redus, de **20 lei**. În situaţia probabilă a creşterii preţurilor, prin mărirea cheltuielilor tipografice, abonaţii vor primi cărţile la acelaşi preţ.

În plus, dacă veţi comanda mai mult de 4 cărţi din colecţia SAS, veţi primi cadou cartea ***Prizonier la Guantanamo***, autor Mollah Abdul Salam Zaeef.

Formular de abonare:

Doresc să primesc cărţile din colecţia SAS în sistem de abonament, începând cu numărul .....

Nume: ..... Prenume: .....

Adresa: .....

Cod poştal: ..... Localitatea: .....

Plata se va face ramburs, la ridicarea coletului.

Pentru comenzile sub 100 lei se percepe o taxă poştală de 12 lei.

Formularul este disponibil şi pe site-ul editurii (Colecţia SAS). www.meteorpress.ro; comenzi@meteorpress.ro, str. Bahluiului nr. 1, sectorul 1, Bucureşti, cod 011281, tel./fax: 021.222.83.80

Doresc să primesc informaţii pe adresa de e-mail:

....., prin newsletterul editurii, despre noile apariţii editoriale.

Aş vrea să primesc şi cărţile bifate din următoarea listă de apariţii în colecţia SAS, la preţul redus (* titluri epuizate):

		Număr exemplare	Prețul, lei	Preț abonați, lei
*SAS 101	Agenda Kosovo	☐	19,9	17,9
*SAS 102	Poloniu 210			
*SAS 103	Dosarul K	☐	19,9	17,9
*SAS 104	Libanul roșu	☐	19,9	17,9
*SAS 105	Întoarcere la Shangri-La	☐	19,9	17,9
*SAS 106	Al-Qaida atacă! (1)	☐	23	20
SAS 107	Al-Qaida atacă! (2)	☐	23	20
SAS 108	Omorâți-l pe Dalai-Lama	☐	23	20
SAS 109	Primăvară la Tbilisi	☐	23	20
*SAS 110	Piraţii!	☐	23	20
SAS 111	Bătălia pentru rachetele S-300 (1)	☐	23	20
SAS 112	Bătălia pentru rachetele S-300 (2)	☐	23	20
SAS 113	Ostatic la talibani	☐	25	20
SAS 114	Capcana din Bangkok	☐	25	20
SAS 115	Lista Hariri	☐	25	20
*SAS 116	Filiera elveţiană	☐	25	20
SAS 117	Renegatul (1)	☐	25	20
*SAS 118	Renegatul (2)	☐	25	20
SAS 119	Sursa Yahalom	☐	25	20
*SAS 120	Afacerea *Karin A*	☐	25	20
*SAS 121	Guineea sălbatică	☐	25	20
SAS 122	Li Sha-Tin trebuie să moară	☐	25	20
*SAS 123	Stăpânul rândunelelor	☐	25	20
*SAS 124	Jihad	☐	25	20
SAS 125	Bun venit la Nouakchott	☐	25	20
SAS 126	Iubirea nebună a colonelului Chang	☐	25	20
SAS 127	Dragonul Roşu (1)	☐	25	20
SAS 128	Dragonul Roşu (2)	☐	25	20
SAS 129	Regele nebun al Nepalului	☐	25	20
SAS 130	Ciudad Juarez	☐	25	20
SAS 131	Nebunii din Benghazi	☐	28	20
SAS 132	IGLA S	☐	28	20
SAS 133	Drumul Damascului (1)	☐	28	20
SAS 134	Drumul Damascului (2)	☐	28	20
SAS 135	Panică la Bamako	☐	28	20
SAS 136	Frumoasa Dunăre roşie	☐	28	20
SAS 137	Fantomele din Lockerbie	☐	28	20

Cele două portiere din față ale Corollei se deschiseră din exterior. Malko zări mai mulți oameni înarmați, cu fețele ascunse în spatele unor măşti de schi.

Unul dintre ei îl înşfăcă pe Darius de umăr, îl aruncă la pământ şi îi luă locul la volan.

Un alt bărbat mascat se instală pe bancheta din spate, lipind țeava pistolului de ceafa lui Malko.

Corolla demară din nou: Malko fusese răpit!

Alte apariții SAS la editura Meteor Press:

- **Fantomele din Lockerbie**
- **Frumoasa Dunăre roşie**
- **Panică la Bamako**
- **Drumul Damascului vol. 1 şi 2**
- **IGLA S**
- **Nebunii din Benghazi**
- **Ciudad Juarez**
- **Regele nebun al Nepalului**
- **Dragonul Roşu vol. 1 şi 2**
- **Iubirea nebună a colonelului Chang**

www.meteorpress.ro

ISBN 978-606-8469-78-2
ISBN 978-606-8469-79-9

9 786068 469799

Distribuţie la:
e-mail: carte@meteorpress.ro